

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER ALIEN REBEL

VOXERAN FATED MATES

PRESLEY HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONUN YABANCI İSYANCISI

Voxeran Kaderin Eşleri #7

PRESLEY HALL

Telif hakkı © 2021 Presley Hall

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

İletişim

1. Felicity .
2. Ren
3. Felicity .
4. Ren
5. Felicity .
6. Ren
7. Felicity .
8. Ren
9. Felicity .
10. Ren
11. Felicity .
12. Felicity .
13. Ren
14. Felicity .
15. Ren
16. Felicity .
17. Ren
18. Felicity .
19. Ren
20. Felicity .
21. Ren
22. Felicity .
23. Felicity .
24. Ren
25. Felicity .
26. Ren
27. Felicity .
28. Ivy .

Presley Hall'un diğ er eserleri

İletişim

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri

[Claimed - Kitap 1](#)
[Stolen - Kitap 2](#)
[Kurtarılmış - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Baştan Çıkarılmış - Kitap 8](#)
[Evcilleştirilmiş - Kitap 9](#)
[Takip Edilen - Kitap 10](#)
[Possessed - Kitap 11](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -
Kitap 2 Onun Uzaylı
Canavarı - Kitap 3 Onun
Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)
[Onun Uzaylı Haydutu - Kitap
5 Onun Uzaylı Koruyucusu -
Kitap 6 Onun Uzaylı Ası -
Kitap 7](#)

Onun Uzaylı Düşmanı - Kitap 8

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

1
Felicity

"Burada, Nuthora'da bir bebek sahibi olduğumu gördüm rüyamda."

Sadie, Voxerans'ın kullandığı sabunla oluşturduğumuz az miktardaki köpüğü durulamak için, yıkadığı modifiye edilmiş peştamalı suda ileri geri sallıyor. Tide çamaşır deterjanı kadar etkili olmasa da, giysileri çoğunlukla temizliyor. *Çoğunlukla* kelimesi burada anahtar kelime.

"Hamile olduğumu *yeni* fark ettim," diye devam ediyor, ıslak kumaşı nehirden çıkarırken bana bakıp sıklamaya başlıyor. "Ve şimdiden bununla ilgili kabuslar görüyorum."

Dere kenarındaki düz kayanın üzerine oturup, eteğimin üzerindeki inatçı lekeyi ovarken Sadie'ye bakıyorum. Çilek sarısı saçları ensesinde gevşek bir topuz halinde toplanmış, hafif esintide birkaç tutam saç dalgalanıyor.

Bugün tüm kadınlar buradalar, yarın Nuthoran vahşi doğasında kamp kurduğumuz yerden ayrılmadan önce elimizden geldiğince çamaşır yıkıyoruz. Ama "çamaşır yıkamak" demek biraz abartılı olur. Las Vegas'ta yaşarken çamaşırlarımı çamaşırhaneye götürmek çok zahmetli geliyordu. Dünya'da yaşarken, dairemde bir çamaşır makinesi ve kurutucu olması için her şeyi verirdim.

Şimdi ise sadece bir tane bulabilmek için her şeyi verirdim. Herhangi bir yerde.

"Korkman çok normal," diye küçük sarışın kadını sakinleştiriyorum ve eteği bir anlığına yere bırakıyorum. "Bu durum zaten yeterince tuhaf. Şimdi de bir bebek getiriyorsun. Herkes korkardı."

"Sadece... Bu küçük bebeğin her türlü tehlikeye maruz kaldığını gördüm rüyamda. Erkek mi kız mı olduğunu bile bilmiyorum. Onu kovalamaya devam ettim, o korkunç sarmaşıkların arasından geçtim, başımın üstünde bir gicnuk uçuyordu, Jaro ve benim ormanda savaştığımız o kocaman, tüylü yaratık bana saldırıyordu. Her seferinde çok yaklaşıyordum, neredeyse bebeği kucağıma alıp kaçabilecektim, ama olduğum yerde donup kalıyordum. Korkunçtu." Sadie kaşlarını çatıyor ve

normalde solgun olan teninin normalden daha da solgun olduğunu görebiliyorum. "Bilmiyorum, sanırım bu kadar çelişkili duyguları dengelemeye çalışmak garip geliyor. Jaro'dan bir bebeğim olacağı için çok heyecanlıyım, ama *burada* yapmaktan çok endişeliyim."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama bir şey söyleyemeden, birkaç metre öteden gelen ağır bir homurtu bir anlığına dikkatimi dağıttı. Sesin geldiği ormandaki açıklığa doğru baktım ve anında alarma geçtim.

Ancak korkulacak bir şey yok. Sadece birkaç Voxeran savaşçısı güreşiyor, pek tanımadığım savaşçılar, güneş ışığında parlak mavi tenleri ışıldayarak birbirleriyle boğuşuyorlar.

Ne kadar çok antrenman yaptıkları komik geliyor, diye düşünüyorum, birbirlerini yere indirmeye çalışırken homurdanıp inleyip, ileri geri kıvrılırken onları eğlenerek izliyorum.

Bu hiç de çirkin bir manzara değil — hiç çirkin bir Voxeran erkeği görmedim, ancak bazıları diğerlerinden daha yakışıklı. Kasları geriliyor ve dalgalanıyor, pürüzsüz mavi derileri ve beyaz işaretlerinin altında toplanıyor, ikisinin de en iyi dövüş formunda olduğunu açıkça gösteriyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen en iyisi. Buraya geldiğimden beri, Nuthora'da bizi yaralamak, öldürmek veya yemek için bekleyen *ne* kadar çok tehlike olduğunu ilk elden keşfetmek şaşırtıcı oldu. Kendi hükümetimiz bizi silah ve teknoloji karşılığında uzaylı alıcılara satmaya çalıştığında, gemimizin düşebileceği tüm yerler arasında burası en tehlikeli yerlerden biri olmalı.

Öte yandan, en azından burada bir miktar koruma bulabildik. Charlotte onlarla temasa geçip liderleriyle çiftleştikten beri Voxeranlar bizi barındırıyor ve savunuyorlar, ve muhtemelen hepimizin hala hayatta olmasının sebebi büyük ölçüde bu.

Ancak burası bir hapishane gezegeni olduğu için, bize zarar vermek veya öldürmek isteyen sadece vahşi hayvanlar değil. Buradaki diğer uzaylıların çoğu da tereddüt etmeden bize saldırır.

Voxeran savaşçılarından biriyle eş bağı kuran tek kişi arkadaşım Charlotte değil. Sadie de dahil olmak üzere birkaç kadın daha aynı şeyi yaşadı. O, muhtemelen eşinin olan başka bir peştamalı suya batırırken ona bir göz attım.

"Jaro'ya rüyayı anlattın mı?" diye soruyorum, kendi deri eteğimi bir kenara koyarak. Muhtemelen bu kadar temiz olabileceği kadar temiz.

"Tabii ki." Gülümsüyor ve o kısa anlık bakışta ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. "Ona her şeyi anlatırım. Birbirimizden hiçbir sırrımız yok."

Ne güzel olmalı, diye düşünüyorum hüznle. Birine karşı bu kadar açık olabilmeyi, birine o kadar güvenebilmeyi, ne kadar karanlık, çirkin veya korkutucu olursa olsun her şeyi onunla paylaşabilmeyi hayal edemiyorum. Bu çok büyük bir kırılma ve başkalarına kırılma olmayı öğretmekten mutluluk duysam da, bu uzun zamandır benim güçlü yanımdı.

"Peki, ne dedi?" Öne eğildim.

"Çocuğumuzu, ona zarar verebilecek her şeyden koruyacağını söyledi, ne olursa olsun."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diyorum. "Jaro harika bir baba olacak."

Bir uzaylı hakkında böyle bir şey söylemek tuhaf gelebilir, ama sesimde hiç şüphe ya da tereddüt yok. Çok uzun zaman önce uzaylıların varlığını bile alay konusu yapardım, ideal eşler olduklarını söylemeye gerek yok, ama Voxeranlar defalarca kendilerini iyi, onurlu, sevdiklerini ölümüne koruyan insanlar olarak kanıtladılar.

Jaro'nun Sadie'yi sevdiği ve Sadie'nin de onu sevdiği şüphe götürmez bir gerçek. Birbirlerinden gözlerini ve ellerini ayıramıyorlar. Tabii ki bu yüzden Sadie, Prens Droth ve diğer savaşçılar bizi bu düşmanca gezegenden nasıl kurtaracaklarını düşünürken, hamile kalmış durumda.

Bu hapishane gezegeninden kaçma umudumuzun olması, gezegenler arası iletişim cihazının anahtar bileşeni olarak kullanılan nadir bir minerali bulan Sadie ve Jaro sayesinde. Kaide ve Raina da, iletişim cihazının yapımı için küçük bir ekiple tehlikeli Pascia şehrine gittikleri için büyük övgüyü hak ediyorlar.

"Biliyorum," diyor Sadie yumuşak bir sesle. "Jaro harika bir baba olacak. Bizi güvende tutacağına güveniyorum. Ben de bebeğimizi korumak için elimden gelen her şeyi yaparım. Sadece..." Etrafımıza bakarak içini çekiyor. "Sadece onun bu sözü vermesi gerekmeyen bir yerde olmak istiyorum, anlıyor musun? Onun da gardını indirebileceği, bizi sürekli yemeye çalışan korkunç canavarlar olmadan mutlu bir aile olabileceğimiz bir yerde."

Bu sözler pek komik olmasa da gülmeden edemiyorum, Sadie de gülüyor ve ortamı yumuşatıyor. Onun sözleri abartılı bile değildi, bu çok saçma. Nuthora'nın her yerinde canavarlar *var* ve çoğu bizi akşam yemeği yapmak için can atıyor.

"Dünya'daki terapistin sana tekrar etmeni söylediği şeyi hatırla," diye hatırlatıyorum ona ve elini sıkmak için uzanıyorum. Sabunla kayganlaşmış, parmakları küçük ve narin, ama Sadie'nin ne kadar güçlü olabileceğini biliyorum. O da bizim gibi bir hayatta kalan, hem Dünya'da hem de burada.

"Tek çıkış yolu, içinden geçmektir," diye tekrarlar Sadie. Burnundan derin bir nefes alır ve bırakır, sonra bana gülümser. "Gerçekten yardımcı oluyor."

"Güzel. Hiçbirimiz geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz. Ama en azından yanında seni seven biri var. Bu çok önemli. Ne olursa olsun, sen ve Jaro birbirinize sahipsiniz."

"Doğru." Sadie hafifçe kızarır, tunikasını katlar ve sadece onu düşündüğü için yüzünde yumuşak bir parıltı görürüm.

"Felicity?" Başka bir ses konuşmamızı keser ve arkamı dönerim. Diğer kadınlardan biri olan Ivy, çamaşır sepetiyle bize doğru yürüyor. Kızıl saçları güneş ışığında parlıyor ve başını hafifçe eğiyor. "Bir dakika konuşabilir miyiz? Meşgul değilsen?"

"Görüyorum ki bir sonraki müşterin geldi," diyor Sadie alaycı bir tonla. "Felicity Browning, Nuthoran terapisti. Müşterilerin az ama konuşacak çok şeyimiz var."

Gülümsemeden edemiyorum. "Yani, eskiden Dünya'da barmenlik yaptığımı biliyorsun. Yıllardır koltuk terapisti olarak çalışıyorum."

Tabii ki, kimseye söylemediğim şeyi söylemiyorum.

—En çok istediğim şey, okula gidip *gerçekten* bir terapist olabilmektir, kendi aptalca hatalarımla her şeyi mahvetmemiş ve tüm fırsatlarımı boşa harcamamış olmaktır. Keşke bunu biriyle konuşabilsem, ama bu, diğer her şeyi de itiraf etmek anlamına gelir. Asla yeterince para biriktiremememin nedeni. Tekrar tekrar, öğrenim ücretini ödemedem okulu bırakmamın ya da hiç kaydolamamamın nedeni.

Ivy'ye dönüp ne hakkında konuşmak istediğini sormak üzereyken, kampın ana bölümünde ani bir kargaşa çıkar. Birinin heyecanla bağırdığı ve daha yüksek seslerin duyulduğu bir ses vardır ve bazıları buraya kadar ulaştığında, Voxeranların ana gezegeni olan Vox'tan bahsedildiğini duyarım.

"Aman Tanrım," diye bağıır Sadie, elindeki tişörtü düşürür. "İletişime geçmiş olmalılar!"

Onun sözleri ile kalbim göğsümde atmaya başladı. Rhesk ve Vael gezegenler arası iletişim cihazını çalışır hale getirdiğinden beri, Droth

Vox'ta biriyle iletişim kurmaya çalışıyor. Ama bu zor bir iş. O ve diğerleri, Droth'un babası öldüğünde iktidarı ele geçiren yozlaşmış amcası Drokar'ı devirmeye çalıştıkları için buraya gelmişlerdi. Voxeran prensi, gezegenindeki biriyle nihayet iletişim kurduğunda, onun kendisine hala sadık bir savaşçı olduğundan emin olmalı.

Diğer kadınlar birbirlerine bakarken, yükselen sesler bize kadar ulaşıyor ve hepimiz ayağa kalkıp kalan çamaşırları toplayıp sepetlere geri koyarken heyecanımızın arttığını hissedebiliyorum, böylece kampa geri koşabiliriz. Bu, bizi sürekli tehlikeye sokan diğer yağmacı mahkumlardan ve sayısız vahşi yaratıktan uzaklaşarak bu gezegenden ayrılma şansı anlamına gelebilir.

Bu, bizim için güvenlik ve bir yuva anlamına gelebilir, Elizabeth, Charlotte ve Sadie gibi hamile kadınların bir parça huzur içinde ailelerini kurabilecekleri bir yerden bahsetmiyorum bile.

Açıklıkta güreşen Voxeranlar da kampa doğru aceleyle ilerliyorlar ve biz de onların arkasına takılıyoruz, Droth'a ulaşana kadar hepimiz heyecanla konuşuyoruz. Durduğumuzda, hepimiz hemen sessizleşiyoruz.

Diğer herkes çoktan Voxer prensinin etrafında toplanmış durumda. Prens bir ağaç kütüğünün üzerinde oturmuş, iletişim cihazına, zararsız görünümlü küçük siyah bir kutuya, dikkatle eğilmiş durumda. Axen, Kaide ve Bohrir Droth'un yanında duruyorlar ve Charlotte da diğerleriyle birlikte beklerken, elini eşinin omzuna koymuş, hemen arkasında duruyor.

Sadie, Ivy ve ben kalabalığın arkasında duruyoruz, ama yine de iletişim cihazının diğer ucundaki sesi duyabiliyorum, yüz binlerce kilometre uzaktaki bir gezegenden biri cevap veriyor. Sesi derin ve boğuk, diğer Voxeran savaşçılarından bile daha derin ve bu sesin bir yanı tüylerimi diken diken ediyor.

"Bir gemiye ihtiyacımız var," diyor Droth, sesi acil. "Büyük bir gemi. Ve kurtarma operasyonu mümkün olduğunca çabuk gerçekleşmeli. Buradaki diğer mahkumlar, yapmayı başardığımız iletişim cihazının peşindeler, bu yüzden dikkatli olun. Burası tehlikeli. Zaten birkaç kez kıl payı kurtulduk..."

Yabancı prens, iletişim cihazının diğer ucundaki Voxeran'lı adamla olası kurtarma operasyonunun ayrıntılarını konuşurken, içimi heyecan kaplıyor. Adamın adı Ren, kim olduğu belli değil. Heyecanın yanı sıra, göğsümde garip bir beklenti hissi yayılıyor ve nefesim kesiliyor.

Sonunda bu olabilir.

Nuthora'dan kurtulabiliriz.

Neredeyse geldik. Çok az kaldı.

Kontrolleri kontrol ediyorum, koordinatları titizlikle gözden geçiriyorum ve hiçbir şeyin yanlış gitmediğinden emin olmak için harita ekipmanını iki kez kontrol ediyorum.

Nuthora'ya yolculuk kolay olmadı.

Droth'tan haber aldığımda, ona ve diğer sürgün edilmiş Voxeranlara yardım etmek için gidecek kişinin ben olacağına hiç şüphe yoktu. Ama onlara yardım etmek için bir gemiyi çalmak ve tek başıma uçurmak gerekiyordu. Vox'taki isyan, Drokar ve ordusu tarafından büyük ölçüde bastırılmıştı ve yardım isteyerek bu sayıyı daha da azaltma riskini göze alamazdım. Gemiye çalarken yakalanırsam ya da Nuthora'ya giderken ya da Nuthora'da başıma bir şey gelirse, en azından sadece ben olacağım.

Ben tek bir adamım. Direniş beni kaybetmeyi göze alabilir. Ama tamamen yok olmayı göze alamaz.

Birkaç gün süren yolculuğun çoğunda gemiyi manuel olarak kullandım. Ancak benim gibi adanmış ve kararlı biri bile bazen uyumak zorundadır. Uzun yolculuklar boyunca kontrol güvertesinde oturmak bazen sıkıcı olabiliyordu, ancak günlerimi Nuthora'yı, çevresini ve tarihini araştırarak geçirdim. Oraya vardığımda karşılaşabileceğim her şeye olabildiğince hazırlıklı olmak ve prensimi ve savaşçı kardeşlerimi eve geri getirmek için tam donanımlı olmak istiyorum.

İki kez, hatta üç kez kontrol ettikten sonra, her şeyin yolunda olduğu anlaşıldı. Prens Droth'un benimle iletişim kurmak için kullandığı iletişim cihazına sinyal gönderdim, böylece konumlarını biliyorum. Araştırmam ve Droth'un kısa sohbetimiz sırasında bana anlattıkları sayesinde, bu hapisane gezegenini yöneten güneş konseyinin gelen gemileri sık sık izlediğini, sadece giden gemileri izlediğini biliyorum. Sonuçta, gelen gemiler genellikle artık kimsenin umursamadığı mahkumları bırakıyor ve onları burada kendi başlarına kalmaya ve istedikleri gibi birbirlerini öldürmeye terk ediyor.

İçeri girmek zor olmayacak. Zor olan çıkmak.

Yine de, tedbirli davranmak için, Nuthora'nın atmosferinin kenarına ulaştığımda geminin hızını düşürdüm. Burası çok güzel bir gezegen; yüzeyi uzaydan bakıldığında yeşil ve beyaz görünüyor, aralara mavi şeritler serpiştirilmiş. Geniş bir halka onu çevreliyor ve ben, yörüngedeki geniş enkaz şeridine çok yaklaşmamak için dikkatli bir şekilde seyrediyorum.

Altımdaki manzaranın güzelliği, yüzeyinde beni bekleyen çirkinliği gizliyor. Öğrendiğim kadarıyla, burası çok sayıda vahşi yaratık ve tehlikeli bitkinin bulunduğu vahşi ve el değmemiş bir yer. Ama bu sadece çevreyle ilgili, doğanın kendini savunma hakkı var. Sorun, Nuthora'daki bilinçli varlıklar, evrenin pisliklerinin bir araya toplandığı yer.

Bir de, halkımızı gaspçılardan korumaya çalıştıkları için sürgün edilen Voxeralı dostlarım var.

Başka bir geminin geçmesini bekliyorum — yeni mahkumları getirecek bir hapisane gemisi — ve onu dikkatlice takip ediyorum, büyük geminin kör noktasında kalarak, ama umarım radarda görünmeyecek kadar yakın. Manevra yapmak biraz zor, ama başarabiliyorum, ellerim kumandalarda gergin, fark edilip edilmediğime dair herhangi bir işaret olup olmadığını izliyorum.

Hem büyük gemi hem de benim gemim gezegeni çevreleyen halkayı geçiyor ve yere yaklaştıkça, güneş konseyini varlığımdan haberdar edebilecek radarın çok altında ayrılıyorum. Biraz rahatlayarak, pinglenen alana ulaştığımda gemiyi indirebilecek kadar geniş bir alan ararken gezegenin yüzeyinde hızla ilerliyorum.

Yüzeye bakarak, Droth ve diğerlerinin son beş yıldır ne yaptıklarını, böyle bir yerde hayatlarının nasıl olduğunu merak ediyorum. Onu ve diğerlerini amcası Drokar'a karşı isyana katıldığında, kazanamayabileceğimizi her zaman biliyordum. Ama yine de Droth'u takip ettim, çünkü doğru olan buydu. O benim prensimdi ve hala da öyle, ve hakiki varisi.

Ancak kayıp, yakalanma ve ceza olasılığını düşündüğümde, her zaman kardeşlerimle birlikte olacağımı hayal ederdim. Bunun yerine, savaşta yaralandım, saldırı sırasında saraydaki bir patlama sonucu bayıldım. Vücudum enkaz altında kaldığı için diğerleriyle birlikte yakalanmadım ve bilincimi geri kazandığımda onlara yardım etmek için çok geç olmuştu.

Droth ve onunla birlikte olan savaşçılar çoktan yakalanmıştı.

Tahttan indirilme girişimine öfkelenen Drokar hızlıca harekete geçti. Yakalanan isyancılar sürgün edildi, isyan bastırıldı ve tahtı gasp eden hain, tahtına sağlam bir şekilde oturtuldu.

Beş yıl sonra bile, bu anı hatırladığımda içim hala suçluluk ve pişmanlıkla doluyor. Ama olanları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yapabileceğim tek şey, onları buradan çıkarmaya çalışmak.

Sinyale yaklaşırken geçmişteki düşünceleri bir kenara itiyorum ve dalgın dalgın çenemi ovuşturuyorum. Patlamada yüzümün o tarafında oluşan yanıkların bıraktığı yara izi artık o kadar tanıdık ki, çoğu zaman onu unutuyorum. Sonuçta, artık başkalarının görünüşüm hakkında ne düşüneceğı konusunda endişelenmeme gerek yok. İsyen gizlenmeye zorlandığından beri, bir eş bulmak aklımın ucundan bile geçmiyor. Bir kadınla geceyi geçirmek gibi basit bir zevk bile önceliğim değil. En son ne zaman bir kadın arkadaşımın dokunuşunun tadını çıkardığımı hatırlamıyorum.

Ama şu anda bunların hiçbirisi önemli değil. Yeni bir görevim, tek bir amacım var: Prensime eve getirmek, böylece beş yıl önce başladığımız işi bitirebilir ve Drokar'ın hükümdarlığını sonsuza dek sona erdirebiliriz.

Kontrol panelimdeki radar yanıyor, yeşil bir daire genişleyerek Droth'un iletişim cihazından en son sinyal aldığım bölgeye ulaştığını gösteriyor. Güneş Konseyi tarafından fark edilme riskini önlemek için uzun süre konuşmadık, bu yüzden tam konumunu bilmiyorum. Ama burası yeterince yakın, çok fazla zorluk çekmeden onları bulabilmeliyim.

Gemiye indirebilecek kadar geniş bir açıklık buluyorum. Çaldığım gemi istediğimden daha büyük, ama Droth bana bulabildiğim en büyük gemiyi getirmemi söylemişti. Motoru kapattıktan sonra, karşılaşılabileceğim her şeye hazırlıklı olmak için blaster silahlar ve bir çift av bıçağıyla tam teçhizatlı olarak gemiden iniyorum. Gemiden inerken göğsümde garip bir heyecan ve beklenti karışımı hissediyorum. Uzun zamandır yeni bir gezegene ayak basmamış ve bilinmeyen, öngörülemeyen tehlikelerle karşılaşmamıştım.

Geminin etrafındaki bitki örtüsü yoğun ve bir elimde bıçakla ilerlerken dikkatli bir şekilde etrafımı gözetliyorum, sadece saldırı yapabilecek vahş hayvanları değil, bitki örtüsünü de tarıyorum. Araştırmalarım göre burada çok sayıda zehirli bitki ve iyi kamufle olabilen etçil sarmaşıklar var. Tüm gezegen, burada yaşamaya çalışan herkesi öldürmek için tasarlanmış gibi görünüyor

burada yaşamaya çalışan herkesi öldürmek için tasarlanmış gibi görünüyor, bu da onu evrenin otoritelerinin en çok kurtulmak istediği kişileri atmak için ideal bir yer haline getiriyor sanırım.

Özellikle kalın dalların arasından geçmeye çalışırken biraz tökezledim ve başımı kaldırdığımda, hemen önümde biri vardı, o kadar yakındı ki, hemen önümdeki ağaçların arasından çıktığında neredeyse ona çarpıyordum.

Doğrudan *ona*.

Kadın - neredeyse kesinlikle bir kadın, ama daha önce hiç karşılaşmadığım bir türden - şaşkın bir çığlık attı, elleri havaya kalktı ve geriye doğru tökezledi.

Akhi. İçimden küfür ettim.

Yakınlarda başka kimlerin olabileceğini bilmiyorum, ama kadın tekrar ağzını açtığında, çıkardığı herhangi bir sesin düşmanların dikkatini benim konumuma çekmesinden endişelenerek hemen tepki veriyorum. Droth ve diğerlerini bulmadan önce başka bir grup mahkumun saldırısına uğramak, ihtiyacım olan son şey. Bildiğim kadarıyla, o tehlikeli bir haydut grubunun üyesi. Hatta, gemim bu ormanda yaşayan mahkumlar tarafından fark edilmişse, beni keşfe gönderilmiş bile olabilir.

Kaçamayacağı kadar hızlı bir şekilde öne atılıp kolunu yakaladım. Onu geriye doğru çekip kolumu onun kolunun üzerine koyarak göğsüme sıkıştırdım ve bıçağımın ucunu kaburgalarının hemen altına bastırarak onu sıkıca tuttum.

"Hey! Ne yapıyorsun..."

Kollarımın arasında kıvranıyor, ama bıçağın ona bastırdığını hissettiği anda, birdenbire hareketsiz kalıyor. Göğsünün hızla inip kalkmasını, titrediğini hissedebiliyorum ve bu, çok uzun zamandır hissetmediğim bir duygu uyandırıyor içimde. Vücudunun bana karşı nasıl hissettirdiğinin farkındalığı, yumuşak ve dolgun.

"Sessiz ol," diye sertçe söylüyorum, o tekrar çığlık atmak için nefes alırken, görevim dışındaki tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Burada olmamın tek bir nedeni var ve şanslıysam, bu kadın bana yardım edebilir. Akıllıysa, kardeşlerimin nerede olduğu hakkında bildiği her şeyi bana söyleyecektir.

Bıçağı daha sıkı bir şekilde yan tarafına dayadım ve başımı biraz eğerek kulağına alçak sesle konuştum.

"Voxeranlar'ın nerede olduğunu söyle."

3
Felicity

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki canım acıyor, kafam dönüyor. Birkaç saniye içinde, ağaçların arasından çıkan garip bir adamla karşılaştım, şaşkın bir çığlık atmaktan başka bir şey yapamadan yakalandım ve kollarına döndüm, şimdi de kaburgalarım oldukça büyük bir bıçak dayandı. Kulaklarımda çınlayan nabzımın sesinden onun sorusunu neredeyse duyamıyorum.

Siktir. Tamamen boku yedim. Silahım bile yok.

Şansıma bakın, kamptan birkaç dakika uzaklaştım ve beni öldürmek isteyen birine rastladım.

Lanet olası gezegen.

"Voxeranlar nerede?" arkamdaki adam tekrar soruyor, sesi tehditkar bir gürültü gibi.

Kolu vücudumu sıkıca kavırıyor ve aniden sırtımda sert ve sağlam geniş göğsünü ve beni yerinde tutarken ön kolunun kaslarını hissediyorum. Şu anda düşünmem gereken son şey bu... ama bu, omurgamdan aşağıya doğru yayılan korkuyla doğrudan çelişen bir kızarıklık yaratıyor. Sesi kaba ve derin, ve bana baskı yapan kolunun inci mavisi rengi ve ısrarcı sorusu ile birleşen bu belirsiz tanıdık ses, onun kim olduğunu aniden fark etmemi sağlıyor.

İki ile ikiyi birleştirip, Droth'un iletişim cihazından konuştuğu adam olan Ren'i buluyorum.

"Voxerans'ı kurtarmaya gelen sensin." Bulunduğum zor duruma rağmen sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Sen Ren'sin."

Bu sözleri söyledikten sonra beni bırakmasını, hatta davranışından dolayı özür dilemesini bekliyorum, ama öyle olmuyor.

Bunun yerine, onun daha da gerginleştiğini hissediyorum, kolu boğazıma bastırmak için yukarı kayarken bıçak, sarmalayan üstümün altındaki cildimi hafifçe deliyor — konuşmamı engelleyecek kadar sert değil, ama

beni tutan adamın ne kadar güçlü olduğunu çok iyi anlıyorum. Tek bir hareketle boynumu kırabilir ve dikkatli olmam gerektiğini biliyorum.

Keşke bir saniye olsun sakinleşip düşüncelerimi toparlamama izin verse.

"Sen de kimsin?" diye homurdanıyor, sesi emir gibidir. "Voxeranlar ve planları hakkında ne biliyorsun?" Bıçakla beni tekrar dürtüyor. "Konuş!"

Tamam, bu iş saçmalamaya başladı.

Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, ama çok sert değil, çünkü çok hassas bir noktama ağır bir bıçak dayamış durumda. Muhtemelen aptalca bir hareket, ama elimde değil. Şimdiye kadar tanıştığım tüm Voxeranslar arasında, bu *Ren* denen adam açık ara en sert ve şüpheli olanı ve bu çok sinir bozucu. Bu gezegende zaten yeterince tehlike var, bizi kurtarmaya gelen adam tarafından neredeyse bağırsaklarım deşilmeden.

"Beni *bırak* da sana söyleyeyim, seni sinir bozucu mavi kafalı!"

Onun tutuşunda tekrar mücadele ediyorum, onun kocaman kolunun altından kurtulmaya çalışıyorum, ama başka bir şey söyleyemeden, arkamızda ağaçların ve çalıların kırılma sesini duyuyorum. Kafamı yeterince çevirip Droth ve diğerlerinin bize doğru geldiğini görebiliyorum. Charlotte, Elizabeth, Axen, Kaide, Gemma ve diğerleri - oldukça büyük bir grup.

Rahat bir nefes alıyorum. *Tam zamanında.* En azından şimdi bu pislik beni bırakacaktır.

"Ona zarar verme!" diye bağılıyor Droth, Ren'in beni hapsettiği küçük açıklığa girerken bir elini kaldırıyor. "O da bizimle birlikte olan diğerleri gibi Terran kadınlarından biri. O düşman değil."

Ren homurdanır. "O seninle mi? *Onlar* seninle mi?"

Bıçağın biraz geri çekildiğini hissediyorum, ama çok az. Durumdan daha iyi hissetmem için yeterli değil. Ve o geniş önkol hala beni ona sıkıca sarıyor, kaslı vücudunun her bir çizgisini benimkine bastırdığını hissedecek kadar sıkı.

"Evet." Droth durur ve önümüzde durur. "Diğer savaşçılardan birkaçı ve ben aralarında eşler bulduk ve onlar bizimle birlikte yaşıyorlar. Onları grubumuzun bir parçası olarak kabul ettik ve onlara koruma sağladık." Bana özür dilercesine bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Ren'e çevirdi. "İletişimde daha fazla açıklama yapmalıydım, ama konuşmak için çok az zaman vardı ve seni buraya fark edilmeden getirmekle meşguldüm. Böyle biriyle karşılaşacağını tahmin etmemiştim."

Arkamda Ren'in başını salladığını hissediyorum. Ön kolu göğsümün üzerinde hemen gevşiyor ve beni serbest bırakıyor, böylece birkaç dakika sonra ilk kez derin bir nefes alabiliyorum. Hızla nefes alırken arkamı dönüp onu ilk kez net olarak görüyorum, az önce beni bıçaklamak üzere olan adamı tümüyle gözlerimin önüne getiriyorum.

İlk bakışta diğer Voxeranlara benziyor. Son derece uzun boylu, kaslı ve mavi tenli, diğerleri gibi kedi gibi gözleri var. Ama yakından baktığımda, bana farklı gelenin sadece derin, boğuk sesi olmadığını görüyorum.

Gördüğüm diğer Voxeranolardan daha çarpıcı görünüyor, yüz hatları keskin ve yoğun, ve onda bir şey, günün sıcaklığı ve nemine rağmen beni titretir. Bu, az önce kolunu boğazıma dolamış ve bıçağı kaburgalarıma dayamış olmasına rağmen, korkudan da değil. Başka bir şey, neredeyse birkaç gün önce Droth'un iletişim cihazından onunla konuşmasını dinlerken hissettiğim o garip beklenti titremesi gibi.

Tabii ki o da diğerleri gibi çok yakışıklı, ama biraz daha yaşlı görünüyor. Yüz hatları belirgin ve kırıksız, ama kalın siyah saçlarında gümüş rengi çizgiler var ve başını çevirdiğinde yüzünün bir tarafının, sanki bir kaza geçirmiş gibi, ağır bir yara iziyle kaplı olduğunu fark ediyorum. Ama bu onun yakışıklılığını gölgelemiyor. Sadece onu daha yoğun ve neredeyse tehlikeli gösteriyor. Tüm Voxeran savaşçıları kendi tarzlarında tehlikelidir, ama bu farklı.

"Seni tehdit ettiğim için özür dilerim," diyor sert bir şekilde, bıçağı kınına sokarken. "Senin benim halkımdan olduğunu fark etmemiştim. Senin bir tehdit olmadığını anlasaydım sana zarar vermezdim."

Özrü, soğuk ve resmi üslubuna rağmen samimi görünüyor, ancak sözlerine ve Droth'un güven verici sözlerine rağmen, bana bakarken gözlerinde hala güvensizlik olduğunu görebiliyorum. Yeşil gözlerinde bu çok açık ve bu durum hiç hoşuma gitmiyor.

"Benimle gel," diyor Droth, başını kampın yönüne doğru sallayarak Ren'e. "Sen geldikten sonra Nuthora'dan kaçmak için bir plan üzerinde çalışıyoruz. Yemek yiyip biraz dinlendikten sonra ayrıntıları seninle görüşeceğiz. Buraya gelmek için uzun bir yolculuk yaptığını biliyorum ve bunun için minnettarız."

Ren keskin bir şekilde başını sallıyor ve Droth'a, iyi eğitilmiş bir askeri andıran bir çabuklukla itaat eder. Tabii ki, muhtemelen öyledir. Diğer tüm Voxeranlar gibi bir savaşçıdır. Droth ve adamlarının buraya sürülmesine neden olan olaylarda onun rolü neydi acaba?

Burada bir hikaye olmalı. Droth'a açıkça derin bir sadakat besliyor. Bu asil bir özellik, ama yine de ona tamamen güvenmiyorum, tıpkı onun bana güvenmediği gibi.

En azından bu his karşılıklı.

Diğerleri Ren ve Droth'un peşinden kampa dönmek için yola çıkıyor ve ben de onları takip ediyorum, ancak onunla karşılaştığımda içimde kalan hissi silkelemek için biraz geride kalıyorum. Elbette onun geleceğini biliyordum, ama bu hiç de beklediğim gibi değildi. Ormanda ona rastlamak, bıçakla kaburgalarımı tutarak kollarında son bulmak... Kurtarılmamızın böyle başlayacağını hiç hayal etmemiştim ve bunu kolayca unutmak zor.

Onu sevmek zorunda değilsin, diyorum kendime kararlı bir şekilde, ağaçların arasından geçip diğerlerinin peşinden aceleyle giderken. *Ve bu gezegenden ayrıldığımızda, onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın.*

Ren sert ve itici bir şekilde kaba, açıkça sinir bozucu bir şekilde tek düşünceli ve hemen sonuca varan biri. Kısacası, bir insanda sevimli bulduğum hiçbir özelliği yok.

Ama sırtımda hissettiğim sert göğsünü, vücuduma yapışan kaslı bedenini, konuşurkenki derin sesini de unutamiyorum. Bunu düşünmek bile omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Düşünme, diyorum kendime.

Yakında Nuthora'dan ayrılacağız ve Droth ve adamlarının Vox'a geri dönme olasılığı, diğer kadınlar ve benim oraya vardığımızda ne yapacağımız gibi odaklanacak başka birçok şey olacak. Burada yabancı savaşçılar arasında yaşamak bir şey, ama onların gezegeninde, daha da büyük ölçüde yabancılar olacağız. Ve tabii ki, Droth'un amcasına karşı bir isyanın parçası olduğu gerçeği var. Vox'a ya da tamamen başka bir yere gidersek gidelim, Ren'in baskın varlığı ve bunun bana hissettirdiklerinden çok daha fazla endişelenecek şey var.

Yine de, tüm çabalarımın rağmen, beni saran kollarının hatırası kampa dönene kadar aklımdan çıkmıyor.

Bu hisimin yakın zamanda kaybolmayacağını hissediyorum.

PRENS DROTHU TAKIP ED ERKEN, düşüncelerim karmakarışık. Hapishane gezegenine vardığımda tam olarak neyle karşılaşacağımı bilmiyordum, ama şimdiden çok garip bir durumla karşılaştım.

Droth konuşuyor, son aylarda neler yaptıklarını anlatıyor; iletişim cihazı için gerekli malzemeleri bulup onu monte ettiklerini, bunun kaçışlarının anahtarı olabileceğini umduklarını ve aynı iletişim cihazı yüzünden diğer mahkumların saldırısına uğramamak için kurdukları küçük köyü terk etme kararını anlatıyor.

Kampın çevresini ve kampta yaşayanları incelerken elimden geldiğince dinliyorum. Ormanda karşılaştığım kadın ve Droth ve diğer savaşçılarla birlikte açıklığa gelen kadınların yanı sıra, birkaç Terran kadını daha dolaşıyor. Voxeranolardan sayıca fazla değiller, ama yine de...

Özellikle bir tanesi dikkatimi çekiyor, koyu saçlı, dolgun vücutlu bir kadın, Voxeran savaşçılarından birinin kollarına atılıyor, bu adamı Kaide olarak hatırlıyorum. Kafasını eğip kadını öpüyor, derisindeki beyaz kıvrımlar güneş ışığında yumuşak bir şekilde parlıyor, bu da duygularının yüksek olduğunun kesin bir işareti.

Kaide, Terran kadınıyla bağlanmıştı, buna şüphe yoktu. Ama bu nasıl olabilirdi?

Nasıl oluyor da savaşçı arkadaşlarım bu hapishane gezegeninde eşlerini buluyorlar? Bizimkinden farklı bir türün arasında? Daha önce hiç duymadığım bir şey bu ve ilk tepkim şüphe oluyor, bu konuda bir terslik var. Hatta yanlışlık.

Ama içimdeki küçük bir parça bu fikre direniyor, altın saçlı kadının kollarımda nasıl hissettiğini, benim sert vücuduma karşı ne kadar yumuşak olduğunu, benimle kavga ederken bile hatırlıyor. Orada bulunma nedenine rağmen, onu kollarımda tutmak *iyi* hissettiriyordu.

Ancak bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onu kafamdan silip atıyorum. Diğer erkeklerle ne olup bitiyorsa, ben bunun için burada değilim. Eşleşmiş ya da

Eşleşmemiş olmaları benim için önemli değil, ancak Droth'un bu kadınlar için ne planladığı ve bizimle birlikte gelecekler mi diye merak ediyorum. İletişim cihazından büyük bir gemi getirmemi söylediği şekilden, planının bu olduğu anlaşılıyor, özellikle de kendisi de bu kadınlardan biriyle eşleştiği için.

Önemli olan şeye, yani Droth'un benimle paylaşmak istediği plana ve bu planı izleyerek prensimi ve savaşçı arkadaşlarımı eve geri götürmeye odaklanıyorum. Vox'a, başladığımız işi bitirebileceğimiz yere.

"Bana gezegenimizden bahset," diyor Droth, işimiz bittiğinde geceyi geçirebileceğim bir yer gösterdikten sonra. "İsyanla ilgili ne haberler var? Drokar'la ilgili?"

"Durum iyi değil," diyorum ona dürüstçe. "İsyan, bir zamanlar onu ayakta tutan ivmesini büyük ölçüde kaybetti. Drokar, isyan edenlerin moralini bozmak ve tekrar ayaklanmalarını engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Onları, Drokar'ı tahttan indirebileceğimize ikna etmek çok zor olacak."

Droth'un yüzünde öfke görüyorum; bu öfkeyi tanıyorum, çünkü ben de hissediyorum. Uzun zamandır içimde kaynıyordu, benim yüzümde izler bırakan ve Droth'un diğer savaşçılarla birlikte sürgüne gönderilmesine neden olan başarısız saldırıdan beri.

Bunu sona erdirmenin zamanı geldi.

Bu düşünce keskin ve ani, beş yıl sonra ilk kez prensimin bakışlarıyla karşılaştığımda içimde yankılanıyor ve yaklaşan savaşın heyecanı damarlarımda dolaşıyor.

"Peki ya kardeşim?" Droth sessizce konuşuyor, ama sesinde yanan öfkeyi hala duyabiliyorum. "O ne olacak?"

Bir an tereddüt ediyorum. Droth'un kardeşi Kardax, Drokar'ı devirmek için yaptığımız ilk girişimin başarısız olmasının sebebidir. Kardax bize ihanet etti ve planlarımızı ifşa ederek Drokar'ın saldırımıza hazırlanmasını sağladı. Neden böyle bir şey yaptığını hiç anlamadım ve kendi kardeşine sırtını dönmesi, onu Drokar'dan neredeyse daha çok nefret etmeme neden oluyor.

"Kardax, Drokar'ın danışmanı ve elçisi olarak görev yapıyor," diyorum. "Sahte kral, yaptıklarından dolayı onu cömertçe ödüllendirdi ve krallığı yönetme sorumluluğunun büyük bir kısmını ona verdi. Vox'tan sürgün edildiğinden beri Kardax'ı yanında tutuyor."

Droth'un çenesi sıkılır, gözleri kararır. "Nuthora'dan bir an önce ayrılmalıyız. Gerekirse *ikisini de* alt ederiz."

"Bir planın olduğunu söylemiştin, prensim?" diye soruyorum.

Gemiye getirmek, kurtarma görevinin nispeten kolay kısmıydı. Droth'un da dediği gibi, güneş konseyi, buraya kimlerin geldiğini pek umursamıyor, yeter ki buradan ayrılmasınlar. Gezegenin yüzeyinden fark edilmeden ayrılmak zor olacak ve güvenli bir şekilde kaçabilmemiz için dikkatli bir planlama gerekecek.

"Evet, var. Artık bir gemimiz olduğuna göre, konseyi uyandırmadan hepimizi buradan uzaklaştırmanın bir yolunu biliyorum."

Hevesle başımı sallıyorum, geri kalanını duymak için sabırsızlanıyorum. Her plan gibi, bu planın da işe yaramama riski var, özellikle de bu kadar aceleyle hazırlanmışsa. Ama ne olursa olsun, onları kurtarmaya geldiğim için pişman olmayacağım. Vox'ta kalıp, Drokar'ın çaldığı gücüyle isyanın yavaş yavaş sönmesini izlemektense, Nuthora'da sıkışıp kalmayı tercih ederim. En azından burada kardeşlerimle birlikteyim.

Yalnız değilim. Yine geride bırakılmadım.

Ne olursa olsun, bir kez daha prensimle ve savaşçı arkadaşlarımla birlikteyim. Kaderimde olduğu gibi, onlarla birlikte savaşacağım.

"Radarı kontrol eden sistemlerin çalıştığı gözetleme kuleleri var. En yakın kulenin yerini biliyorum, ama sistemlerini devre dışı bırakmamız gerekecek."

Droth, bu planı daha ayrıntılı olarak açıklamaya başlar, oraya nasıl ulaşacağımızı ve kuleyi yok etmek veya sistemlerini devre dışı bırakmak için hangi yöntemleri kullanabileceğimizi anlatır.

Her zaman bana çok yararı dokunan keskin odaklanma yeteneğimle, söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyorum. Bu yüzden Droth'un yanında bu kadar uzun süre savaştım, saygı gördüm ve değer verildi, çünkü benim için görev her zaman öncelikli olmuştur. Dikkatimin dağılmasına izin vermem.

Ama prensimin söylediği bir şeye başımı sallarken, gözümün ucuyla, herkesten sonra kampa dönen sarışın kadını görüyorum.

Oyalanma alışkanlığı olmalı, diye düşünüyorum, ama bu kötü düşünce aklımdan geçer geçmez, hemen kayboluyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum sanki. Vücudunun kıvrımları, az önce Kaide'yi kucaklayan koyu saçlı kadıninki kadar, hatta ondan da fazla, ve bu, onun kollarımda ne kadar yumuşak olduğunu hatırlatıyor bana. O zaman bana boyun eğmiyordu, benimle mücadele ediyordu. İsteyerek ve uysal olarak, ellerimin altında ne kadar daha yumuşak hissedilirdi acaba? Kamburunu çıkararak...

Akhi. Odaklan.

Dikkatimi ondan uzaklaştırıp Droth'a çeviriyorum. Bu benim tarzım değil. Kadınlar ya da başka türlü zevkli eğlencelerle dikkatim dağılan biri olmadım hiç, ama belki de bu tür zevklerden çok uzun süredir mahrum kaldım. Vücudumun ihtiyaçları üstün geliyor, beni görevimden uzaklaştırıyor.

Kampta bulunan bu Terran kadınları beklenmedik bir sürpriz.

Elbette prensin eş seçimine saygı duyuyorum. Bağ kurduğu herhangi bir kadını talep etmek onun hakkı. Onun seçimini tuhaf ya da belki de olmaması gerektiğini söyleyerek asla küçümsemem.

Ama odaklanmam gerekiyor.

Hiçbirinin dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Ren'in bende bıraktığı huzursuzluk hissini bir türlü atamıyorum. Kendimi kaşıntılı ve gergin hissediyorum, sinir enerjimi bir şekilde boşaltmam, olanları ve bunun beni nasıl tamamen dengesiz hale getirdiğini aklımdan çıkarmam gerekiyor.

Dünya'da olsaydım, bu tür bir huzursuzluk hissi beni en yakın bara veya kumarhaneye götürürdü. Vegas'ta yaşadığım için, bu tür yerleri bulmak zor değildi. Kelimenin tam anlamıyla her yerdelerdi. Önünde parlak ışıklar yanıp sönen ve büyük bir ikramiye vaadeden bir ekran olmayan bir barda içki içemezsiniz. Birkaç dakika içinde içkiye harcayabileceğiniz paradan daha fazlasını kumarda kaybedebilirdiniz.

Başka bir yerde yaşasaydım, belki de bağımlılığım bu kadar kötüye gitmezdi. Kim bilir?

Tek bildiğim, her şey ters gittiğinde, işte kötü bir gece geçirdiğimde, bir arkadaşımın veya çıktığım birkaç erkekte biriyle tartıştığımda, kumarhaneye gittiğimdi. Bu benim "kendime bakma" yöntemimdi, "stres atma" yöntemimdi. Binlerce bahane uydurdum. Çoğu kumarhane, müşterilerin kumar oynadıkları sürece, sadece beş sentlik slot makinelerinde oynasalar bile, bedava içki içmelerine izin veriyordu, bu yüzden kendime bunun bir barda içmekten farkı olmadığını söyledim. Sadece o parayı başka bir şeye harcıyordum. Ve o beş sentlik slot makinelerinde *kalsaydım*, belki de bu doğru olurdu.

Ama geceler hep aynı şekilde geçiyordu. Slot makinelerinde başlıyordum, kendime sadece birkaç içki içip birkaç tur oynayacağımı söylüyordum. Kafam güzel olunca, craps masasına ya da blackjack'e geçiyordum. Kazanıyorsam, devam ediyordum. Kaybetmeye başlarsam, o zamana kadar geri çekilemeyecek kadar derine batmış olurdu. Sonunda her zaman kumarhanenin kazandığını kabul etmek yerine, kendime sadece yanlış oyunu oynadığımı söylerdim. Böylece pokere ya da, Allah korusun, rulete geçerim.

O andan itibaren gece her zaman kötüye giderdi. Sabahın erken saatlerinde, sarhoş ve birikim hesabımı, bazen de çek hesabımı boşaltmış olarak, barda çalıştığım vardiyalardan kazandığım nakit bahşişleri harcadıktan sonra sendeleyerek dışarı çıkardım.

Okul harçlığı için biriktirdiğim tüm param gitmişti.

Elektrik faturası ve market alışverişi için ayırdığım para da gitmişti.

Saatler sonra kendi yatağında uyanır, utanç içinde bir daha asla yapmayacağıma, okul için, bar müdavimlerinin koltuk terapisti olmaktan daha fazlası olma hayalim için para biriktireceğime yemin ederdim. *Gerçek* bir terapist olacağıma.

Belki de bağımlılığımı yendikten sonra benim gibi bağımlılığı olan insanlara yardım bile ederdim.

Mezun olduktan sonra.

Bir süreliğine, bu sözüme sadık kalırdım. Daha iyi olmaya çalışırdım. Ta ki bir *sonraki* kötü gün, bir sonraki tartışma veya bir sonraki dip nokta gelene kadar.

Ve sonra her şey yeniden başlıyordu.

Uzun zamandır kumar oynama isteği duymadım. Sonuçta, yabancı bir ormanın ortasına zorunlu iniş yaptığımda bir anda bırakmak zorunda kaldım.

Bu, Dünya'da hiç başaramadığım bağımlılığımı kırmama yardımcı oldu.

Burada bu dürtüyü gidermenin tek yolu Pascia'ya gidip kumar oynamaktı, ama bunu yapmak hiç içimden gelmedi. Yabancı bir kumarhanesine girmek, Vegas'ın ışıkları ve ihtişamı kadar çekici gelmiyor ve Voxeran savaşçılarının da beni o kadar uzağa gitmeme izin vereceğini sanmıyorum. Burada bir eşim olmayabilir, ama onlar beni ve diğer eşsiz kadınları aynı şekilde koruyorlar.

Ama şimdi, o kaşıntıyı, beni huzursuz ve tedirgin eden endişeyi tekrar hissediyorum ve bunu dışa vuracak bir yolum yok.

Diğer kadınların konuştuğu yere doğru dolaşıyorum, çoğu eşsiz olanlar, çünkü hepimiz bir araya gelme eğilimindeyiz. Canlı bir şekilde sohbet ediyorlar ve geminin gelişinden ve bu yeni gelişmeden hepsinin heyecanlandığını anlayabiliyorum.

"Nuthora'dan ayrılmaya bir adım daha yaklaştık," diyor içlerinden biri, Demi adında uzun boylu esmer bir kadın. "Peki sonra ne olacak? Muhtemelen Vox'a gideceğiz, değil mi?"

"Gemiyi getiren adamı gördün mü?" diye soruyor çilli yüzlü kızıl saçlı Gwen. "Çok tehlikeli görünüyordu. Droth'tan bile daha ciddi."

"Yakında birçok Voxeran ile tanışacağız," diyor Ivy gülümseyerek. Bulaşıcı bir gülümsemesi var, bu gülümsemeyle yanaklarında ikiz gamzeler belirliyor

"Tabii Vox'a gidiyorsak. Acaba *hepsi* burada tanıştığımız savaşçılar gibi mi görünüyorlar?"

"Aman Tanrım, eğer öyleyse..." Gwen sözünü yarıda keser ve yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirir. "Eğer hepsi bu kadar uzun boylu, kaslı ve bu kadar çekiciyse..."

"Seksi?" Demi yardımsever bir şekilde önerir ve kadınlar kahkahalara boğulur.

Ben gülmüyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Ren'in bende bıraktığı hissi, o garip huzursuzluğu bir türlü atamıyorum.

Tanıştığımız şekil, bana davranış şekli, haksız yere beni tehdit etmesi beni kızdırıyor. Ona gerçeği, biz insan kadınların Voxerans'larla birlikte olduğumuzu söylemeye çalıştığımda bile, bana inanmıyormuş gibi davrandı. Sanki ona yalan söylüyormuşum gibi küçümseyici ve şüpheliydi.

"En azından tüm Voxerans'ların Ren gibi görünmediğini biliyoruz," diye homurdanarak yorum yapıyorum, bu kaba sözlerin nereden geldiğini veya neden söylediğimi bile bilmiyorum. "Yaşlı ve yaralı. Diğerleriyle birlikte olmamasına şaşmamalı."

Konuşurken bile, söylediklerimin yalan olduğunu biliyorum. Şakaklarında biraz gümüş rengi saç olması onu yaşlı yapmaz, yaraları da onu çirkinleştirmez. Aksine, keskin ve yakışıklı yüz hatlarını daha da belirginleştirir, onu diğer savaşçılardan daha ölümcül ve tehlikeli gösterir.

Kadınlar bir anda sessizleşir, gergin bir şekilde omzumun üzerinden bakarlar ve Ren'in yanımdan geçtiğini çok geç fark ederim — benim sözlerimi duyacak kadar yakındı.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve anında kendimi evrenin en büyük pisliği gibi hissettim. Yüzünün sertleştiğini görünce bir anlık suçluluk duygusu beni kapladı ve o, hızlı ve öfkeli adımlarla uzaklaşmaya başladı.

"Kahretsin. Affedersiniz."

Diğer kadınlara özür diler bir bakış atarak, özür dilemek için aceleyle onun peşinden koşmaya başladım.

Öyle demek *istemedim*, gerçekten istemedim ve onun incinmesini istemiyorum. Onun gibi birinin, ne kadar acımasız olursa olsun, dikkatsiz bir yorumla incinebileceğini hiç düşünmemiştim. O kadar soğuk ve sert görünüyor ki, ilk tanıştığımızda davranışları yüzünden hala ona kızgınım.

Ama onu bu kadar derinden incitmek istememişim.

Onun peşinden koşuyorum - onun bir adımına benim üç dört adımım denk geliyor gibi - ve birkaç saniye sonra, nefes nefese ve biraz soluksuz kalmış olarak ona yetişiyorum.

"Hey, bekle," diye sesleniyorum ona ulaştığımda. "Ben öyle demek istemedim..."
Özür dilemek dilimin ucunda, ama başka bir kelime daha söylemeden Ren dönüp, yine o kedi gibi yeşil gözleriyle beni delik deşik ediyor.

"Bu doğru mu?" diye soruyor aniden. "Sen ve buradaki diğer Terran kadınları aslında suçlu değilsiniz, değil mi?"

Ani soru karşısında şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bizi soruyor olmalı, muhtemelen diğer savaşçılardan biri ona hikayemizi anlatmıştır.

"Evet, doğru," diye cevap veriyorum sonunda. "Gemimiz buraya düşmüş. Nuthora'ya gelmemiz hiç planlanmamıştı. Çoğumuz, tanımadığımız bir uzay gemisinin enkazındaki kriyojenik kapsüllerde uyanana kadar Dünya'dan ayrıldığımızın farkında bile değildik. Eski hayatlarımızdan koparıldık ve uzaylı teknolojisiyle takas edilmek üzere kriyojenik uykuya sokulduk."

Ren başını salladı, ama tavırlarında hiçbir yumuşama yoktu. Yüzü hâlâ sert ve gözlerinde güvensizlik görebiliyordum. "Bu gezegene indiğimde bir Terran görmek beni şaşırttı. Sizin türünüz pek yaygın değil, özellikle de bu kadar uzakta."

"Şaşkınlığın belliydi," diyorum kuru bir şekilde, boğazıma dayadığı kolunu ve kaburgalarıma dayadığı bıçağını düşünerek. Bu bir şaka, ortamı yumuşatmak için bir girişim olmalı, ama Ren'in ağzı kıpırdamıyor bile.

Vay canına, zor bir kalabalık.

"Ben de eş bağları konusunda şaşırdım," diye düşündükten sonra bir an sonra söylüyor. "Ama mantıklı, sanırım."

"Öyle mi? Neden peki?" Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturup ona bakıyorum, özür dilediğimi çoktan unutmuşum. Eminim ki kaba bir şey söylemeye hazırlanıyor ve hiç de yanılmıyorum.

"Şey, Voxeran savaşçı arkadaşlarım burada sonsuza kadar mahsur kalacaklarını düşündüler," diyor Ren soğukkanlılıkla. "Bu yüzden, siz Terran kadınları ortaya çıktığınızda elbette sizinle eş bağları kurdular. Sonuçta, başka seçenekleri yoktu. Anladığım kadarıyla, kadınlar genellikle buraya mahkum olarak getirilmiyorlar; güneş konseyi onlar için daha kazançlı cezalar bulma eğiliminde."

Kaşlarım bir anda, neredeyse saç çizgime kadar yükseldi, sanki

Gerçekten Voxeranlar insan eşleriyle yetindiklerini mi söyledi?

Ne pislik herif. Siktir et. Ona hiçbir şey için özür dilemeyeceğim.

Ona sert bir bakış attım. "Kadınların da pek fazla seçenekleri yoktu dostum. Belki de sizinle *yetinmişlerdir*."

Bunu yüksek sesle söylesem bile, pek mantıklı olmadığını biliyorum. Uzun boylu, yakışıklı, kaslı Voxeran savaşçılarıyla eşleşmek, kesinlikle Dünya'daki anlamıyla bir "yetinmek" değildir. Bu savaşçıların diğer her şeyiyle ilgili de pek çok dedikodu duydum, devasa...

Yanaklarım kızarmadan önce bu düşünceyi kafamdan silip attım. Ren'in tek büyük şeyi, eminim ki egosu. Ve ben bunu aştım.

Karşımdaki stoik savaşçı da pek eğleniyor gibi görünmüyor. "Prens Droth'a göre, kurtarma görevim sadece Voxeranları değil, artık siz Terran kadınlarını da içeriyor."

"Bununla bir sorunun mu var?"

"Prensimin emirlerini her zaman yerine getiririm." Saygı göstergesi olarak başını hafifçe eğiyor. "Ama kimse bu konuda kendi sessiz görüşlerimi oluşturmamam gerektiğini söylemedi."

Bunun üzerine, dönüp uzaklaşıyor ve beni eskisinden daha da öfkeli bırakıyor.

Burada bulunmamızdan şüphe duyduğu ve genel olarak bizi küçümsediği açık. Droth'un eşi Charlotte olmasaydı, Voxeran prensini hepimizi burada bırakmaya ikna etmeye çalışacağını hiç şaşırmazdım.

Neyse ki, bu seçenek masada değil. Ama öfkeyle kampa geri dönerken, umarım bu iş yakında biter — kurtarma görevi, Droth'un hazırladığı plan, Vox'a uçuş, hepsi.

Oraya indiğimizde, umarım Ren'i bir daha görmek veya onunla konuşmak zorunda kalmam.

SABAH, geniş açıklıkta bulunan herkes çantalarını ve az sayıdaki kamp malzemelerini toplar ve gemiyi bıraktığım yere gitmek için hazırlanır. Dinlenmeye ihtiyacım vardı, ama hiçbirimiz gemiyi çok uzun süre gözetimsiz bırakıp, diğer yağmacı mahkumlar tarafından çalınması veya parçalanması riskini göze almak istemiyorduk. Bu yüzden, ilk ışıkla yola çıktık ve mesafeyi olabildiğince çabuk kat etmeye hazırlandık.

Dün ormanda karşılaştığım sarışın kızdaki başka düşünmem gereken pek çok şey var, ama yine de... aklım sürekli ona dönüyor. Diğer Terran kadınlarından birinin ona Felicity dediğini duydum ve adını öğrenmek, onu kafamda daha da fazla yer etmesine neden oldu.

Güzel bir kadın için güzel bir isim.

Onu düşüncelerimden silip, buraya gelme sebebime odaklanmaya çalıştığım her seferinde, kısa bir süre sonra tekrar aklıma geliyor. Ve şimdi hepimiz gemime doğru yola çıktığımız için, onu tamamen görmezden gelmemi imkansız kılan küçük bakışlar atmaya devam ediyorum.

Bu durum, Voxeralı arkadaşlarım için de endişelenmeme neden oluyor. Ağaçların arasından geçerken, onlara, özellikle de eşleriyle yürüyenlere bakıyorum ve bu eş bağı, bizim için

—*bizim* için, bir bütün olarak savaşan bizler için.

Onların prensimize ve davamıza sadık, adanmış savaşçılar olarak kalmalarını istiyorum. Burada bulmayı umduğum şey buydu: Vox'ta bıraktıkları yerden devam etmek için geri dönebilecekleri günü endişeyle bekleyen, isyanı yeniden alevlendirmek ve tahtı geri almak dışında hiçbir şeye odaklanmayan bir grup adam. Bunun yerine, birkaçı garip kadınlarla eşleşmiş ve daha fazlası da eşleşmemiş savaşçıları baştan çıkarmak için etrafta dolaşıyor, şüphesiz onlara bağı kendileri için birini daha erken mi yoksa daha geç mi seçeceğini merak ettiriyordu.

Onları bunun için suçlayamam. Beş yıl boyunca bir kadının dokunuşunu hissetmemek uzun bir süre. Bunu çok iyi biliyorum. Ama Terran kadınları dikkatimizi dağıtan, Vox veya hizmet ettiğimiz davayla hiçbir bağı olmayan yabancılar.

Ya erkeklerinin, başarısız olursak başka bir sürgün veya infaza yol açabilecek bir isyanda savaştığını istemezlerse? Ya savaşçıların sadakatleri eşleri ve prensleri arasında bölünmüş olduğu için başarısız olursak? Ya sadece zihinleri başka yerde olduğu için başarısız olursak?

Elbette, bunların hiçbirini Droth ile paylaşmadım, özellikle de o da onlardan biriyle eşleştiği için. Droth açıkça hala adamlarına inanıyor ve ben prensime her zaman olduğu gibi sorgusuz sualsiz hizmet ediyorum. Onu bir lider olarak görüyorum ve eğer bu Terranların aramızda yaşamasına ve savaşçılarımızla eşleşmesine bir zarar görmüyorsa, o zaman korkularımı yüksek sesle dile getirmek bana düşmez.

Ama halkımızın kaderi Drokar ve Kardax'ı devirmeye bağlı ve diğerlerinin bunu unutmadığını tüm kalbimle umuyorum.

Uyanık kalmaları gerekiyor.
Odaklanmaları gerekiyor. Tıpkı benim
bunca yıldır yaptığım gibi.

Gemiye ulaştığımızda, Terran kadınlarının gemiyi görünce hayranlıkla dolu yumuşak haykırıışlarını duydum, bu da beni daha da sinirlendirdi.

Buraya gelip Voxeranslarla bağ kuran tüm türler arasında, *Terra'dan* gelen kadınlar olmak zorundaydı. Eğitim, uzay yolculuğu ve teknoloji açısından geri kalmış, insanların evrenin gerçekleri hakkında karanlıkta bırakıldığı bir gezegen. Görünüşe göre, liderleri Terranlara gerçeği söylemek yerine, kadınlarının hayatlarını kullanarak gizli anlaşmalar yapmayı, onları ileri teknoloji ve güvenlik vaatleri karşılığında teslim etmeyi tercih ediyorlar.

Ne kadar kibirli, diye düşünüyorum somurtkan bir şekilde gemiye binerken. Uçsuz bucaksız uzayda kendilerinden başka hiçbir şeyin olmadığını düşünmek.

Bu, onlara karşı sevgi duymamı sağlamıyor, orası kesin.

Droth'un planı, gemiyi Nuthora'nın başka bir bölgesine, indiğim yerden oldukça uzak bir bölgeye uçurmamı içeriyor. Orada tepesinde bir gözetleme kulesi olan bir dağ var ve gemi indikten sonra kulenin tepesine ulaşmak için adamları oraya göndermemiz gerekecek. Radar tarafından tespit edilmemek için, ilk indiğimde yaptığım gibi, gemiyi ağaçların tepesinin hemen üzerinde, alçakta tutuyorum. Bu, dikkatli bir pilotaj gerektiriyor ve olağanüstü uzun bir ağacın etrafında dönüş yaparken, hafif bir nefes sesi duyuyorum.

Arkamı dönüp Felicity'nin izlediğini görüyorum. Benim ona baktığımı fark ettiği anda yüzü düzeliyor ve stoik ve sıkılmış görünmek için elinden geleni yaptığını anlayabiliyorum. Ama duygularını tamamen gizleyemiyor; adrenalin patlaması hala gözlerinde görünüyor, derin kahverengi gözlerinde korku ve heyecan birbirine karışıyor.

Uçuş heyecan verici, bir süredir yaptığım her şeyden daha heyecan verici, normalden daha fazla beceri ve hassasiyet gerektiriyor. Asla bunu yaptığımı itiraf etmesem de, biraz gösteriş yapmaktan kendimi alamıyorum. Vox'ta isyanın alevinin sönmesini izlerken yıllarca kendimi kaybolmuş hissettikten sonra, tekrar bir şeyi kontrol etmek, iyi olduğumu bildiğim bir şeyi yapmak iyi geliyor. Aynı zamanda, ağaçların arasında dalıp zikzaklar çizerek, bunu bir üst geçitten çok bir engel parkuru gibi ele alırken, Felicity'yi biraz korkutmanın, onu sinirlendirmenin hoşuma gittiğini biliyorum. Her hızlı nefes alış ve gergin nefes kesintisi, onu altüst ettiğimi, sınırlarını bozduğumu hissettiriyor ve bunu olması gerekenden daha fazla zevk alıyorum.

Bu benim tarzım değil. Asla başkalarını kızdırıp alay eden, sırf yapabildiğim için tepki almaya çalışan biri olmadım ve bu dürtüyü geldiği kadar çabuk uzaklaştırıyorum. Gemiyi tekrar ağaçların üzerinde dengeliyorum ve hedefimiz olan dağın eteklerine ulaşana kadar dikkatlice sabit bir hızda ilerliyorum. Güneş batmaya başlıyor ve mümkün olduğunca düz bir iniş yeri buluyorum, gemiyi ağaçların arasında bir açıklığa indiriyorum, bu da onu geçenlerden en azından biraz koruyacaktır.

Kamp kurmak için gemiden iniyoruz ve Droth, dağa kimlerin çıkacağını belirlemek için bir toplantı düzenliyor.

Görev tehlikesiz olmayacak. Dağın zirvesine ulaşmak zor olacak, zirveye yakın kısımlarda kar var ve yol boyunca birçok vahşi hayvan ve ölümcül bitki bulunacağı kesin. Kuleye ulaşıldığında ise, gözetleme sistemleri bir şekilde devre dışı bırakılmalı. Droth, ellerini arkasında birleştirerek toplanan kalabalığı tararken gönüllüler arıyor.

"Ben giderim," diyorum hızlıca, omurgamı düzeltip çenemi kaldırarak.

Droth başını sallayarak teklifimi kabul eder. Aslında bunu beklediğinden eminim. Tehlikeli görevler için her zaman ilk gönüllü olanlardan biri oldum ve bu hiç değişmedi. Hatta, son beş yıldır burada olmadığım gerçeğini telafi etmek için, en riskli anlarda liderlik yapmaya her zamankinden daha kararlıyım. Ben Vox'ta iken, savaşçı arkadaşlarım Nuthora'da acı çekiyorlardı.

Onlar yakalandıklarında orada değildim. Ama şimdi buradayım. Ve her adımda onların yanında savaşmaya kararlıyım.

"Başka kim gönüllü olacak?" diye sorar Droth, toplanan gruba bakarak.

Ve sonra, şok edici bir şekilde, hiç konuşmayacağını düşündüğüm bir ses duyuyorum duyduğum bir ses duyuyorum.

Felicity öne doğru itişip kakışarak, bana meydan okurcasına bir bakış attıktan sonra Droth'a bakmadan

önce bana
meydan
okurcasına
bakıyor.
"Ben de
geliyorum."

7
Felicity

"BEN DE GELİYORUM."

Bu sözleri söyledikten sonra bir an için mutlak bir sessizlik hakim olur. Ve sonra, Droth konuşmadan, Ren'in sesi havayı keser, düz ve kesin bir sesle. "Hayır."

Sadece bu ses bile beni rahatsız eder ve göğsümde keskin bir öfke yükselir.

Tabii ki benim gelmemi istemiyor.

Eminim beni zayıf, yeteneksiz ya da başka bir kadın düşmanı saçmalığı olarak görüyor. Bu süper gelişmiş uzaylıların tüm bunları aşmış olacağını düşünürdüm, ama açıkça en azından biri öyle değil, yoksa beni buradaki diğerleri gibi muamele edip yardım etmeme izin verirdi.

Ona kısa bir bakış attım ve sonra Droth'a ve onun etrafında toplanan diğerlerine baktım. "Bize barınak ve yaşayacak bir yer sunmamış olsaydınız, bu kurtarma görevi sadece Voxeran savaşçıları için olurdu. Ama artık sizin topluluğunuzun bir parçası olduğumuz için, Ren kendi halkını kurtarmakla kalmayıp bizi de kurtarma sorumluluğunu üstleniyor. Biz *Terranlar* da kurtarma çabalarına dahil olduğumuza göre, bunu mümkün kılmak için görevin bir parçası olmamız mantıklı. Ayrıca," diye ekliyorum, Ren'e bir kez daha bakarak, "Voxeran erkekleri için son çare olmaktan başka bir işe de yaramalıyız."

Bunun üzerine etrafımızda toplananlar arasında düşük sesli fısıltılar yükselir. Bir yanımda, Ren'in sözlerini ona geri döndürdüğümde biraz utanç duymasını umuyordu, ama o hiç aldırış etmez. Bu yüzden dikkatimi Droth'a veririm. Sonuçta ikna etmem gereken kişi odur, ama herkese, Ren dahil, argümanlarımı sunuyorum.

O inatçı bir pislik olsa bile.

"Savaşçılardan tamamen farklı becerilerim ve duruma bakış açım var," diye belirtiyorum. "Erkeklerden daha küçüğüm ve daha çevikim. Takıma katkı sağlayabilirim."

Droth bir an düşünür, sonra başını sallar. "Terran kadınlarının cesaretini birçok kez gördüm," der gülümseyerek. "Hepiniz kendinizi fazlasıyla kanıtladınız. Senin de bir değer olacağına katılıyorum, Felicity. Ren bu girişimin lideri olacak, o da kabul ederse ekibe katılabilirsin."

Bakışlarım, yüzünde yara izleri olan stoik savaşıya geri döner. Tereddüt ettiğini, cevabını düşünürken çenesini oynattığını görebiliyorum. Muhtemelen, benim istediğim şeyi reddetme arzusu ile her konuda prensine itaat etme ve onu memnun etme ihtiyacının arasında kalmıştır. Nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışırken biraz kıvrınmasını izlemek neredeyse eğlenceli.

Ve sonunda, o da isteksizce başını sallıyor.

"Gidebilir," diye razı olur, ama bundan hiç memnun olmadığı bellidir.

Umurumda değil. Gidip faydalı olabildiğim sürece. Kampta oturup bu sinir bozucu inatçı uzaylı hakkında öfkelenmekten başka bir şey yapmam gerekiyor.

Birkaç gönüllü daha eklenir ve altı kişilik bir ekip oluşur. Toplantı sona erdiğinde, gruptan uzaklaşırım, diğer eşsiz kadınlara kamp kurmaları ve erkeklerin yakacağı ateşte akşam yemeği yapmak için ihtiyacımız olan şeyleri toplamaları için yardım etmeden önce kafamı boşaltmak için bir dakika istiyorum. Gölgelemin içine doğru yürürüm, ama arkamda ağır ayak sesleri duyana kadar sadece bir anlık huzurum olur ve arkamı dönüp Ren'in bana doğru yürüdüğünü görürüm.

Oh, lanet olsun.

"Tanrıların adına, neden bu konuda ısrar ettin?" Sesi öfkeli ve sert, derin ve neredeyse hırıldayan bir tondaydı.

Yani, her zamankinden pek farklı değil, diye düşünüyorum kuru bir şekilde, kollarımı kavuşturup ona dönerek.

"Beni hafife almamayı öğrenmelisin," diye karşılık veriyorum. "Ya da diğer insan kadınları, bu konuda. Belki de *savaşçı arkadaşlarına* eşlerinin neler yaptığını sorabilirsin. Çoğumuz, bu tanrının unuttuğu gezegene geldiğimizden beri bir şekilde kendimizi kanıtladık. Ben de bunu yapma şansını istiyorum."

"Kanıtladığın tek şey aptal ve pervasız olduğun." Ren bana bir adım yaklaşır, yaklaştıkça etrafında gölgeler toplanır. Ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum, mavi teni akşam karanlığında hafifçe parıldamaya başlar, kolları ve göğsündeki işaretler ışık saçmaya başlar. "Gelmenize gerek yok. Savaşçılar bu görevi başarabilirler."

Sen sadece bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorsun ve kaçınılmaz olarak kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunda başkalarını tehlikeye atacaksın."

"Kurtarılmaya ihtiyacım olmayacak," diyorum sertçe. "Ve eğer olursa... siz de yardıma ihtiyaç duyabilirsiniz. Bizim farklı olduğumuz için, hakkımızda hiçbir şey bilmediğiniz için zayıf olduğumuzu düşünüyorsunuz. Ama biz Terran kadınları güçlüyüz. Dayanıklıyız. Bir uzaylı gezegene düşerek hayatta kaldık. Kaç tür bunu başarabilir sence?"

"Aslında epey var," diye karşılık verir Ren, yeşil gözlerini kısarak. "Ve sen Droth ve adamları sayesinde hayatta kaldın. Çünkü onlar sana yardım ettiler ve köylerinde sana barınak sağladılar. Droth bana her şeyi anlattı."

"Charlotte onu enkaza geri getirmeden önce bile gayet iyi idare ediyorduk," diye tersliyorum, oysa toplantıda Voxerans'ın yardımı olmasaydı hayatta kalma şansımızın çok az olduğunu kabul etmiştim. Ama Ren'in inatçı tavırları, onun iddiasına karşı çıkma isteği uyandırıyor bende.

Ondan bir adım uzaklaşmak, kendimi onun sert, tehditkar... erkekliğinden uzaklaştırmak istiyorum.

Onun üzerimde yarattığı etkiyi açıklamak zor. Fiziksel olarak diğer Voxeran savaşçılarından daha heybetli değil. Yani, iri, kaslı ve korkutucu, ama bir süredir birlikte olduğum diğer uzaylılardan daha fazla değil.

Yine de onda farklı bir şey var, beni çileden çıkaran bir otoriter kibir.

Bu, cildimi ısıtıyor, vücudumu daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde kızartıyor ve ısıtıyor - muhtemelen beni bu kadar sinirlendiren başka biriyle hiç karşılaşmadığım içindir.

Ama Ren biraz daha yaklaşıp, kedi gibi yeşil gözleriyle bana dik dik baksa bile geri adım atmayı reddediyorum. Geri adım atmak, pes etmek gibi olur, onun böyle benim alanımda olmasının beni rahatsız ettiğini kabul etmek gibi.

Ama bu da tam olarak doğru kelime değil. Bu rahatsızlık değil. Bu başka bir şey. Tarif edemediğim bir duygu.

O yüzündeki o kibirli sırıtışı silmek istediğim bir duygu, diyorum kendime. *Hissettiğin şey bu.*

"Droth olmasaydı o vahşi doğada ölürdünüz," diyor Ren, bana bakarak, kesin bir inançla. "Hayatınızı Voxeranlara borçlusunuz."

"Hayır, ölmezdik!"

"Ne yani, şimdi bunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun? Yabancı vahşi doğada hayatta kalabileceğini mi? Küçük Terran, sen savaşçı oynamak istiyorsun diye adamlarımı tehlikeye atmayaacağım."

"Mesele bu değil, seni pislik! Ben hiçbir şeyin *oyununu oynamıyorum*." Elleri belime koyup ona dik dik bakıyorum. "Eğer hayatımı gerçekten senin halkına borçluysam, o zaman sana yardım ederek bu borcumu ödememden mutlu olmalısın!"

"Senin yardımına ihtiyacımız yok. Sen sadece yük olursun."

Ren son sözlerini homurdanarak söyler, gözleri benimkilere dikilir ve sesi havaya yükselir, akşam gökyüzüne bir sürü yabancı kuşu kaçıtır. Bu sesle birlikte cildimde garip bir karıncalanma hissi yayılır, sanki sesi beni elektriklendiriyormuş gibi, vücudumda tamamen yabancı ve çok hoş bir karıncalanma hissi yaratır.

Daha önce hissettiğim o sıcaklık, öfkenin, hayal kırıklığının sıcaklığı, farklı bir şeye dönüşüyor. Nabız gibi atan, ağırlı bir sıcaklık damarlarımdan geçip vücudumu kaplıyor ve bacaklarımin arasında kaygan bir sıcaklık hissediyorum, sanki orada bir heyecan büyüyor ve beni daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla titretiyor. Ya da en azından, hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim.

Ren gerginleşir, nefes alırken burun delikleri genişler ve dehşetle onun kokumu alabildiğini fark ederim.

Vücuduma ne oluyorsa, bu sinir bozucu, hüsrana uğratan, kibirli, yakışıklı adamla tartışırken verdiğim aptalca tepki ne olursa olsun, o kokuyu alabiliyor. Bu beni utandırıyor, ama bu bile yayılan arzuyu durdurmaya yetmiyor.

Kavga etmeyi daha çok seviyordum.

Tartışmayı anlıyorum. Tanrı biliyor ki hayatımda yeterince tartıştım — sürekli hayal kırıklığına uğrattığım ailemle, tüm paramı kumarda kaybettikten sonra terk ettiğim arkadaşlarımla, işte vardiyamı kaçırdığımda beni idare etmek zorunda kalan iş arkadaşlarımla.

Ama bu? Bu acı veren arzu, sanki birdenbire sarılmak, dokunulmak, *doldurulmak* için can atıyormuşum gibi?

Bunu hiç anlamıyorum.

Ren elini uzatıyor, eli sanki mıknatısla çekiliyormuş gibi koluma doğru kayıyor ve benim tepkim anında oluyor. Parmakları ön koluma dokunmadan, elini benim elimle itiyorum, ormanda beni yakaladığından beri ilk kez tenimiz birbirine değiyor.

Sanki yüzüne tokat atmışım gibi geri çekildi.

Derisi üzerinde dönen beyaz işaretler parlamaya başlar ve soluk mavi bir ışıık yayar. Sonra, neredeyse aç gibi bir hırıltıyla, üst kollarımı yakalar ve beni vücuduna doğru çeker.

Karşı koymam
gerekirdi. Ama
yapamıyorum.

Dokunuşu elektrik gibidir ve ağzı benimkine çarptığında, elimle onun eline değdiğimde çıkan tek bir kıvılcımla damarlarımda bir cehennem alevlenir. Vücudu benimkine sertçe yapışır, ağzı benimkine sertçe yapışır ve penisi...

Tanrım.

Dudakları benimkini ayırırken, dili ağzıma dalıyor ve tartışmamızda sergilediği aynı kendini beğenmişlikle onu fethediyor, o anda onun *her yerinin* ne kadar sert olduğunu fark ediyorum.

Sadece kaslı vücudu değil, ağır peştamalıyla karnıma baskı yapan kalın çıkıntı da.

Ren dudaklarıma tekrar homurdanıyor, bir eli kolumdan ayrılıp kalın sarı saçlarıma dalıyor, kafamın arkasını kavrayarak ağzımı yağmalıyor. Diğer eli yanımdan aşağıya doğru kayıyor, belimin kıvrımlarını hissediyor ve göğsüme geri dönüyor, meme uçlarım sertleşmiş ve neredeyse üstümdeki ince deriyi yırtacak kadar sertleşmiş.

Kendimi durduramıyorum.

Ellerim onu itmek istercesine göğsüne dayanıyor, ama bu yaptığımın tam tersi. Ellerim onun cildine kıvrılıyor, tırnaklarım onu kendime çekmek istercesine pürüzsüz tenine hafifçe batıyor.

Çünkü bedenim bunu istiyor. Buna can *atıyor*. Onun bana olabildiğince yakın olmasını.

Dudaklarımdan çıkan sesler, daha önce kendimden hiç duymadığım sesler. Neredeyse vahşi bir hayvan gibi ses çıkarıyorum, nefes nefese, inleyerek ve boğazımın derinliklerinden küçük sesler çıkarıyorum.

"*Slanch*," diye inliyor Ren, sesi boğuk ve kısık, bir saniye öpücükten geri çekiliyor.

Dili alt dudağımın üzerinde geziyor, beni tadıyor, eli göğsümden ayrılıp kıvrımlı kalçama kayıyor. Beni sertçe kendine çekiyor, kalçaları benimkilere sürtünüyor ve ben bir saniye sonra

en yakın ağaca beni itip istediği gibi beni almasını yalvarmaya bir saniye kalmıştı.

Bana ne oldu bilmiyorum.

Tek bildiğim, onun durmasını istemediğim.

TANRILAR_{ADINA} kollarımda çok iyi hissediyor.

Geçmişte başka kadınlarım da oldu, ama hiçbirisi Felicity'nin bana verdiği hissi veremedi. Onun dolgun kıvrımları, tatlı kokusu, cildinin, saçlarının ve dudaklarının yumuşaklığı.

Fiziksel olarak her yönüyle benim tam tersim. Ben sertken o yumuşak. Benim bedenim onu tamamen sahiplenme, fethetme, ele geçirme arzusuyla yanarken o teslim oluyor. Zihnimin derinliklerinde, mantığın hala kök saldığı bir yerde, kendime neden bunu yaptığımı, neden bu kadını mantığa aykırı bir açlıkla öptüğümü sorduğumu duyabiliyorum, oysa aslında ona çok kızgınım.

Sanki kendi bedenimden çıkmışım gibi, ellerim onun vücudunda dolaşırken, onu bana doğru çekip sıkarken, ona dokunmanın zevkini yaşarken kendimi izliyorum. Kokusu ve tadı çok güzel. Onun uyarılmasının kokusu burnumu dolduruyor, bana onun da benim kadar arzuyla dolduğunu söylüyor.

Ona çekiliyorum, içimdeki derin bir şey beni ona doğru çekiyor ve içimde yanan açlığı doyurmam mümkün değil.

Ne kadar uzun ya da sert öpersem öpsem, ne kadar şiddetle uzun güneş ışığı rengi saçlarını elimle sararsam sarayım, ne kadar hevesle ellerimi vücudunda gezdirirsem gezdireyim, bu açlık devam ediyor.

Aramızdaki ateş, tartışmamızla başlayan ve onun elinin benimkine tokat atmasıyla alevlenen ateş, gittikçe daha da şiddetli yanıyor. Bu, tüm mantığı, tüm mantığı aşıyor, ama ben artık bunların ötesindeyim. Beş yıl boyunca bastırılmış şehvet bir anda canlanıyor, bir kadını elde etme fikrine karşı eski ilgisizliğim, şimdi kollarımdaki kadının yumuşak, tatlı vücudu tarafından bir anda siliniyor.

Dudaklarıma karşı yumuşak bir inilti çıkarır ve bu hüznü sesin bir yanı beni sersemliğimden çıkarır. Onu bırakır ve başımı geriye atar, sanki beni yakmış gibi ondan uzaklaşıyorum.

Aramıza mesafe koyduğum anda, Felicity de kendine gelmiş gibi görünüyor. Yüzü kızarmış ve nefes nefese, kollarını yanlarına indiriyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz, ikimiz de gözlerimizi ayıramıyoruz.

Onun bir şey söylemesini, az önce olanları kabul etmesini bekliyorum, ama o sadece narin, sivri çenesini kaldırıp bana meydan okurcasına bakıyor.

Bu, daha önce hiç hissetmediğim bir ateş yakıyor içimde ve sırf bir şeyi kanıtlamak için onu tekrar öpmek istiyorum.

Ama yapmıyorum.

Bunun yerine, çenemi sıkıyorum, o pes etmezse ben de pes etmeyeceğim.

"Vazgeçmen için sana bir şans daha vereceğim," diyorum ona, damarlarımdan hala akan arzuyla boğuklaşmış sesimle. "Göreve gitme konusunda fikrini değiştirdiğini söyle. Kimse seni suçlamaz."

"Hayatta olmaz." Felicity dudaklarını sıkıca kapatır, kararından vazgeçmez. "Gideceğim."

Akhi. Hayal kırıklığı ve şehvet içimde karışıyor, yumruklarımı sıkarken kanımda kaynıyor.

"Peki," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Ölmek istiyorsan, buyur git. Ama adamlarımdan hiçbirini yanında götürme."

Bunun üzerine, topuklarımı döndürerek ondan uzaklaşıp kampa doğru yürümeye başladım.

Geceyi geçireceğim, hak ettiğim alana doğru ilerlerken, birçok yönden hayal kırıklığına uğramış ve uzun zamandır hatırlayamadığım kadar keyifsiz hissediyorum. Sanki sinir bozucu Terran kadından uzaklaşmak için kendimi zorlamışım gibi, fiziksel bir çaba harcamışım gibi yorgun hissediyorum.

Şu anda bile geri dönüp, onun hala ormanın serin gölgesinde durup durmadığını, dudaklarının benim öpücüklerimden kızarmış olup olmadığını, vücudunun bana doğru eğilip eğilmediğini görmek istiyorum.

Bu, düşünmen gereken son şey, diye kendime hatırlatıyorum.

Görev henüz bitmedi ve şimdi dikkatimin dağılmasına izin veremem. Drokar tahttan indirilip isyan başarıya ulaşana, Droth'un kardeşi adalete teslim edilip Vox'a barış geri dönene kadar arayışım sona ermeyecek.

Benim amacım bu, sikimin istediği bir Terran kadınına şehvet duymak değil.

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltıp, yarın dağlara çıkmak için hazırlıklara başlıyorum. Ekipmanlarımı kontrol edip, bir pelerin ve birkaç kürkü taşıyacağım sırt çantasına koyuyorum. Savaşçı arkadaşlarım, Vox'ta halkımızın giydiği geleneksel peştamalları giymeye devam ediyorlar, ancak burada kendileri için yaptıkları peştamallar, gezegenimizde giyilenlerden daha az süslü.

Ormanın nemli, orman benzeri havasında deri giysiler fazlasıyla yeterli. Ancak dağın daha yüksek kesimlerinde hava çok daha soğuk olacak, bu yüzden hazırlıklı olmam gerekiyor.

İletişim cihazımın iyi çalıştığından emin olmak için test ederken, gözümün ucuyla bir hareket görüyorum. Kafamı kaldırıp baktığımda, Kaide'nin gecenin soğuğuna karşı yaktığım küçük ateşin yanında durduğunu görüyorum. Bakışlarımız kesiştiğinde gülümsüyor, sonra yakındaki bir kütüğün üzerine çöküyor.

"İlk gönüllülerden biri olacağımı bilmeliydim," diyor gülerek. "Bu gezegene geleli sadece bir buçuk gün oldu, ama şimdiden burada ne tür sorunlar çıkarabileceğini görmek için sabırsızlanıyorsun."

Burun kıvırırım. "Sanki kendinden bahsediyormuşsun gibi, benden değil. Vox'taki ününü hatırlıyorum."

Gülümsemesi genişler. "Ah, ama o günler geride kaldı. Artık eskisi kadar pervasız değilim."

Sırt çantamın bağlarını sıkarken ona bakıyorum. "O zaman bu görevin pervasız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Başını sallar, ifadesi daha ciddi hale gelir. "Bence bu *gerekli*. Bu gezegenden ayrılıp Vox'a dönme şansımız varsa, bunu değerlendirmeliyiz. Vox'ta Raina ve çocuklarımız için daha iyi bir yaşam şansı olacak. Ona gerçek bir yuva vermek istiyorum ve bu burada asla mümkün olmayacak. Droth'un çağrısına cevap verip gemiyi getirdiğin için sana minnettarım. Ekibinin dağdaki görevi başarılı olursa, her şey değişecek."

Merakla kaşlarımı kaldırıyorum ve ona yeni bir saygı duyuyorum. Bu, beş yılda ne kadar çok şeyin değiştiğini hatırlatıyor bana. Vox'ta tanıdığım Kaide aşırı derecede kibirliydi, ama nadiren bu kadar içe dönük ve düşünceli olurdu.

"O serseri kadın gelmeseydi, başarı şansımız çok daha yüksek olurdu," diye mırıldanıyorum, içimi çekerek. "Bizi yavaşlatacak, eminim."

"Terran kadınları seni şaşırtacak," diyor Kaide. Şüpheli bakışımı görünce gülüyor ve ellerini kaldırıyor. "Göründüklerinden daha güçlüler

göründüklerinden daha güçlüler. Bize kıyasla küçük görünüyorlar ve fiziksel olarak da öyleler. Ama kalplerinde savaşçılar. Onları küçümsemezdim."

Terranları savunduğuna şaşımamam gerekir, çünkü kendisi de bir Terranla evli. Yine de yüzümdeki şüpheli ifadeyi tamamen silemiyorum.

"Felicity ekibinize iyi bir katkı olacak, eminim," diye ısrar ediyor. "Dağa tırmanırken çok işinize yarayacak. Özellikle elleri daha küçük olduğu için ve..."

Keskin bir şekilde başımı sallayarak konuşmayı kesiyorum. Felicity'nin ellerini ya da vücudunun geri kalanını, ellerime nasıl sığdığını ya da avuçlarının göğsümde kayarkenki hissini düşünmek istemiyorum.

Bu anı hatırlayınca penisim tekrar seğirdi ve dikkatimi tekrar kendime vermek için boğazımı temizleyip sırt çantama döndüm.

"Prensimin takım seçimindeki bilgeliğine güveniyorum," diyorum Kaide'ye, kasıklarımındaki ısrarcı nabızı görmezden gelmeye çalışırken, istemediğim kadar keskin bir şekilde.

"Güzel. O zaman seni rahat bırakayım," diyor, hala ayırmam gereken eşyalara başını sallayarak. "Sabah görüşürüz, Ren."

"Görüşürüz," diye homurdanıyorum, o ayağa kalkıp uzaklaşırken. Droth'un bilgeliğine güvendiğimi söylerken ciddiye dim. Gerçekten güveniyorum.

Savaşçı arkadaşlarımın bilgeliğine de güveniyorum ve diğerleri Felicity'nin aramıza katılmasına hiç de üzölmüş görünmüyor. Hoşuma gitse de gitmese de, onun da ekibimizin bir parçası olacağına alışmam gerekecek.

Şimdi tek yapmam gereken, bu serseri kadının yanında aklımı başımda tutmanın bir yolunu bulmak.

9
Felicity

UYKUM hiç de dinlendirici değil.

Sanki bana hiç huzur vermemeye kararlıymış gibi, Ren rüyalarım giriyor.

İlk başta, ormanda olanların tekrarı gibi: elleri kollarımda, beni kendine doğru çekiyor, dilini ağzıma sokuyor, sert penisi karnıma baskı yapıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir arzu uyandırıyor.

Ama bu sefer daha da ileri gidiyor.

Sadece ellerini vücuduma koyması ve dilini benimkiyle dolaştırmasından daha ileri.

Rüyada, Ren beni ağaca doğru ittiğinde durmuyor. Bunun yerine, etek gibi giydiğim modifiye edilmiş peştamalıma uzanıyor, dizlerinin üzerine çökerken onu kalçalarımın altına doğru çekiyor. Dudaklarını oradaki yumuşak cilde bastırırken nefesi uyluklarımdan üzerinde sıcak. Sonra ağzını yukarı doğru çekiyor, dili iç uyluklarımdan bacaklarımdan arasındaki kıvrımlara kadar bir desen çiziyor, bacaklarım heyecandan şişmiş ve ıslanmış durumda.

Çaresizce inlerken, parmaklarım gümüş çizgili saçlarına dolanıyor, dili içime daha derine dalıyor, arzumu kanıtlayan izleri yalıyor ve sonunda klitorisime ulaşıyor.

O küçük sinir demetinin üzerinde dilini gezdirip, kalçalarım ağzına doğru sarsılırken onu tekrar tekrar daireler çizdiğinde çılgılık atarım.

O beni kenara doğru itip dururken, ellerim saçlarını yumrukluyorum. Bu çok iyi geliyor, dudakları kıvrımlarımı, klitorisimi emiyor, dili sanki bir ziyafette aç bir adam gibi üzerimde dolaşıyor.

Kısık kirpiklerimin arasından, elinin aşağı doğru kayarak peştamalından sikini çıkardığını ve sanki kendini tutamıyormuş gibi kalın sikini okşadığını görebiliyorum. Bu, onun tahrik olduğunu, beni yalamasının onu eskisinden daha da sertleştirdiğini fark etmemi sağlıyor ve bu düşünce tek başına içimde yeni bir heyecan dalgası yaratarak beni neredeyse doruğa ulaştırıyor.

Ama rüyamda bile, o inatçı bir pislik. Beni orgazma ulaştırmıyor.

Beni tam sınırdan tutuyor, klitorisim dilinin altında zonkluyor, vücudum doldurulma ihtiyacıyla ağrıyor.

Artık daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde, uyluklarım titriyor ve bacaklarım artık ağırlığımı zar zor taşıyabiliyor, Ren aniden geri çekiliyor. O ayağa kalkarken, sert penisini yumruğuyla kavrarken, diğer kolunu belime dolarken, ben nefes nefese kalıyorum.

"Sikimde boşalmanı istiyorum," diye homurdanıyor, sonra sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor.

Beni ağaca doğru ittiğinde bacaklarım otomatik olarak beline dolanır. Penisinin ucu, kalın ve şişmiş, girişime baskı yapar ve bir an için sığmayacağını, sığamayacağını düşünürüm, ama umurumda değildir. Sadece boşalmak istiyorum ve o sert penisini içime tamamen sokarsa, hayatımda hiç olmadığım kadar şiddetli boşalacağımı biliyorum.

Sadece yap şunu.

Tanrım, lütfen, sadece...

Yatağımı yaptığım yumuşak çimlerin üzerinde dik bir şekilde otururken gözlerim açılır. Kalbim göğsümde çarpıyor ve cildimdeki ter parlaklığı, üstümdeki derinin bana yapışmasına neden oluyor. Vücudumdaki her sinir, heyecanla titriyor gibi hissediyorum ve klitorisim neredeyse kalbim kadar hızlı atıyor.

Kahretsin. Hadi Felicity. Kendine gel.

Çimlere geri uzanırken nefesimi veriyorum, elimle karnımdan aşağı, bacaklarımın arasındaki sıcak, arzulu noktaya doğru kayma dürtüsüne direniyorum. Rüyamda orgazma çok yakındım ve şimdi kendimi tatmin etmek için bir dokunuştan fazlasına gerek yoktu. Özellikle de rüyamdaki görüntüleri zihnimde tekrar oynatırsam, Ren'in ağzının üzerimde olduğunu, onun...

Hayır. Dişlerimi sıkarak elimi çekiyorum, sonra hayal kırıklığıyla iç çekerek yuvarlanıyorum. Odaklan. Akıllı ol.

Kalp atışlarım biraz yavaşlayana ve zihnim biraz daha berraklaşana kadar bu sözleri kendime kararlılıkla tekrar ediyorum. Burada yatıp Ren hakkında hayal kurarak hiçbir yere varamam ve bir daha uykuya dalmamın imkanı yok. Şafak sökmek üzereyken gökyüzü grileşmeye başlıyor, bu yüzden saat erken olsa da kendimi zorlayarak kalkıp güne hazırlanmaya başlıyorum. Droth dün erken başlamamız gerektiğini söylemişti ve bu,

takımda yer almam için bir avantaj sağlayacağını söyledi.

Tabii ki Ren çoktan kampın kenarına gelmiş, ekipmanları düzenliyor, ama ben onu kasten görmezden geliyorum, gözlerine bakmayı reddediyorum. Görevle ilgili konuşacak bir şeyi varsa, eminim beni çağırır, ama onun dışında ona bakmayacağım bile.

Dün ağzının benim ağzımda olduğunu ya da, Allah korusun, az önce uyandığım rüyayı düşünmek istemiyorum.

Neyse ki, çok geçmeden diğerleri de bize katılıyor: Xever, Rhesk, Talix ve Strome adında dört kaslı Voxeran savaşçısı.

Hepsi işe başlamak için sabırsızlanıyor, heyecandan adeta titriyorlar. Bunun nedeni Nuthora'dan ayrılıp Vox'a dönme isteği mi, yoksa sadece hareket halinde kalmaya ve gezegenler arası iletişim cihazını diğer mahkumların elinden uzak tutmaya çalışmak yerine nihayet tekrar kesin bir amaçları olduğu için mi, merak ediyorum.

Muhtemelen hepsinin bir karışımıdır, ama enerjileri bulaşıcı ve önümüzdeki göreve odaklandıkça rüyadan kaynaklanan huzursuzluğumun kaybolduğunu hissedebiliyorum.

Ren, Xever'a küçük bir cihaz uzatıyor. Anladığım kadarıyla, bu onun gemisinden bir iletişim cihazı, uzun menzilli bir telsiz gibi bir şey. Bu gezegenin bu bölümündeki gözetleme sistemini devre dışı bıraktıktan sonra, diğerlerini çağırarak ve onları uyarmak için bunu kullanacağız.

Hepimiz geri kalan Voxeranlar ve insan kadınlara bakıyoruz. Kampın çoğu bizi uğurlamaya gelmiş, Droth ve Charlotte grubun önünde duruyor. Droth'un gözlerinde kararlılık görüyorum ve bunun nedenini anlamak kolay. Charlotte, onun yanında dururken, büyüyen karnına elini koymuş, hamile olduğu belli.

Bebeği doğmadan Nuthora'dan ayrılmak istiyor ve onu suçlamıyorum. Axen ve Jaro'nun da aynı şekilde hissettiğinden eminim, aynı şekilde hamile olan veya yakında hamile kalabilecek eşleri olan diğer savaşçılar da.

Eğer bir eşim olsaydı, yakında yarı insan, yarı Voxeran bir bebekle büyümek gibi bir ihtimal olsaydı, nasıl hissederdim diye kısa bir süre merak ediyorum.

Korkar mıydım? Mutlu mu? Sadie'ye güvence verdiğim gibi, eşimin çocuğumun ve benim her zaman güvende olacağımızdan emin olur muydum? Yoksa, birkaç ay önce var olduğunu bile hayal edemeyeceğim bir eşle, yabancı bir gezegende, düşmanca bir dünyada bir bebek yetiştirmek için tamamen hazırlıksız hisseder miydim?

var olduğunu hayal bile edemeyeceğim bir eşle, bu kadar zorlu bir dünyada, yabancı bir gezegende bir bebek yetiştirmek için tamamen hazırlıksız hisseder miyd

Önemli değil, diye hatırlatıyorum kendime yola çıkarken. Henüz bir eşim yok ve olacağına dair hiçbir işaret yok. Eşi olmayan erkeklerin hiçbirisi bana ikinci kez bakmadı, uzun süredir bir kadınla birlikte olmamış erkeklerin yanından geçenlere attığı bakışlar dışında. Voxeranlar arasında bir eşim olduğuna dair tek bir işaret bile yok.

Gerçekten mi, Felicity. Tek bir işaret bile yok mu?

Küçük bir ses zihnimde fısıldıyor, ama kafamı sallayarak bu düşüncüyü kafamdan atıyorum.

Bu düşüncüyü bir saniye bile aklımda tutmayı reddediyorum. Bunun yerine, küçük topluluğumuzun geri kalanına odaklanıyorum, Droth'un yüzündeki ifadeyi, Charlotte'un gözlerindeki umut dolu bakışı ve etrafında toplanan diğer kadınları düşünüyorum. Bu gezegenden ayrılmak, Voxeranlar ve insanlar için de büyük bir olay. Kabul etmesem de, bu göreve kısmen Ren'e bir şey kanıtlamak için katıldığımı biliyorum: zayıf ve işe yaramaz olmadığımı, bana karşı tutumunun temelsiz ve geri kafalı olduğunu. Ama görev bundan daha büyük ve bunun çok iyi farkındayım.

Ren ne düşünürse düşünsün, ben de bu işi hafife almıyorum.

"İyi şanslar," diyor Droth ciddi bir sesle. "Gözetleme sistemlerini devre dışı bıraktıktan sonra, iletişim cihazıyla bize haber verin, gemiyi size ulaştırmak için uçuracağız."

Ren başını sallar, biz de onun hareketini taklit ederiz. Şansımıza, getirdiği gemide Nuthora'da nadir bulunan bir iletişim cihazı ve birkaç blaster vardı. Ben de bunlardan biriyle silahlandım, küçük silah benzeri cihaz deri eteğimin bel kısmına takılı.

Söyleyecek başka bir şey kalmadığından, küçük grubumuz diğer Voxeranlar ve insanlardan ayrılır ve bizi dağ yamacına çıkaracak orman içinden bir yol açar.

Dağa tırmanışın başlangıcı çok da kötü değil. Aşırı dik veya engebeli değil ve canlı bir yürüyüş gibi hissettiriyor, serin hava ve ağaçlardaki sabahın erken saatlerinde cıvıldaayan kuşlar bu yürüyüşü daha da güzel hale getiriyor. Yine de dikkatliyim, çünkü bu gezegende en zararsız görünen şeylerin bile ölümcül olabileceğini zor yoldan öğrendim.

Sırt çantamı omuzlarımda kaydırarak, diğer savaşçılarla birlikte Ren'in arkasında yürürken önümdeki patikaya odaklanıyorum.

"Bunun için güzel bir gün," diyor Xever, bana bakarak. "Daha sonra zorlaşacak, ama şimdilik gerçekten keyifli."

"Öyle." Strome başını biraz geriye eğip gökyüzüne bakar, sonra bakışlarını bana çevirir. "O sırt çantası senin için çok ağır değil mi?" Gülümser ve kol kaslarını esnetir. "İstersen seninkini de benimkini de taşıyabilirim."

"Siktir git," diye karşılık veriyorum. "Ben de kas yapmaya başladım." Kendi kolumu esnetip gülüyorum. "Gördün mü? Kısa sürede senin kadar iri olacağım."

"Akhi." Strome ıslık çalar. "Onu bilemem ama kesinlikle kas yapıyorsun. Biz antrenman ve avlanmaya çıktığımızda ne yapıyordun?"

"Çamaşır taşıyarak." Havayı koklayarak. "Bir ara denemelisin."

Xevar ve Rhesk buna kahkahalarla gülerler ve Strome bunu doğal karşılar, bana sırtarak bakar.

"Tamam, Felicity," der gülümseyerek. "Belki bir dahaki sefere sen nehir kenarında yıkarken ben de gelip çamaşırlarımı yıkarım. Hatta banyo bile yaparım. Hoşuna gider mi?"

Normalde erkeklerle flört etmem, onlar denese bile. Ama Ren'in Strome'un sözlerine gerildiğini, bize bakarken omuzlarının sertleştiğini görüyorum ve onu kızdırdığımı anladığım için devam etme dürtüsüne karşı koyamıyorum.

"Belki," diyorum gülümseyerek. "Görmeden kesin bir şey söyleyemem. Ama banyo yaparsan şansın artar, orası kesin."

"Bu patika üzerinde bir yerlerde bir nehir vardır eminim." Strome kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Belki bir nehrin yakınında kamp kurarsak, bu teoriyi test edebiliriz."

"Tamam, nefesini boşa harcama," diye Ren sözünü keser. "Önümüzde uzun bir yol var, o yüzden konuşmaya değil, yürümeye odaklan."

Alt dudağımı ısırarak gülmeme engel oluyorum. Onu kızdırmak olması gerekenden daha kolaydı ve açıkça stresli olduğu halde ona eziyet ettiğim için neredeyse kendimi kötü hissedecektim — tabii bu göreve katılmamla ilgili tüm görüşlerini net bir şekilde hatırlamasaydım.

"Üzgünüm," derim, ama ses tonumdan gerçekten üzgün olmadığımı anlaşılr. "Sohbet etmek, işimden dolayı Dünya'da edindiğim bir alışkanlık."

"Ne iş yapıyordun?" Ren bana bir bakış attı ve çenesi hala sıkı olsa da, yüzünde gerçek bir merak gördüğümü sandım. Cevap verirken biraz hızlandım, böylece yan yana yürüyorduk.

"Barmenlik yapıyordum," diyorum ve eğim biraz daha dikleşince sırt çantamı tekrar düzeltiyorum. "Burada barlar var, değil mi?"

"Pascia'da var, duyduğuma göre. Ve diğer gezegenlerde de." Ren kaşlarını çatır. "Ama genellikle droidler veya erkekler çalışıyor. Barlarda kadınlar —"

"Genellikle dansçılar. Evet, duydum."

Bunu, eşsiz erkeklerin Nuthora'ya sürülmeden önce izlemekten zevk aldıkları dansçılar hakkında nostaljik bir şekilde konuştuklarını birçok kez duydum. Burada ne kadar uzun süre mahsur kaldıklarını düşünürsek, onları suçlayamam. Bu, istem dışı bekarlık için çok uzun bir süre.

Kendime rağmen merakla Ren'e yan gözle bakıyorum. Bunca zamandır Vox'ta yaşıyor. Elbette, bir eşi olmasa bile, seksten mahrum kalmış olamaz. Yara izleri hakkında yaptığım tüm alaycı yorumlara rağmen, o yakışıklı bir adam. Dünya'da tanıdığım tüm erkeklerden daha çarpıcı ve tanıştığım diğer Voxeranlardan daha etkileyici.

Ama ormanda beni öpüş şekli... Uzun zamandır kimseye dokunmamış ya da dokunulmamış birinin öpüşüydü. Aç bir adamın öpüşü, aç bir adamın öpüşü.

Bu beni meraklandırıyor. Elbette yaraları Voxeran kadınları için o kadar itici değildir ki ona zaman ayırmayacak kadar? Bu imkansız görünüyor. Kadınlar ona kendilerini atıyor olmalı. Tabii isyanla olan ilişkisi onu Vox'ta bir tür dışlanmış yapmadıysa. "Yani bu barlarda dans etmedin mi? Terra'da?"

Ren'in sesi düşüncelerimi keser ve ben kendimi şimdiki zamana geri çekerim, onun cinsel hayatı hakkında onun seks hayatını merak etmekten.

Neden böyle bir şey yapıyorum ki? Beni ilgilendirmez... ve umurumda da değil. Umurumda değil. Hiç umurumda değil.

"Hayır." Acı bir gülümsemeyle gülümserim. "Dünya'da dans eden kadınlar var. Kadınların dans edip striptiz yaparken konukların içki içtiği, sadece bu amaçla kurulmuş yerler var."

"Evrende bu tür yerler çoktur. Ama senin gitmek isteyeceğin yerler değildir," diyor ciddi bir sesle. "Senin gibi bir Terran kadını köle tüccarlarının ilgisini çeker. Senin türün müzayedelerde yüksek fiyata satılır."

Midem burkulur ve ağzımın aşağı doğru kıvrıldığını hissederim.

Tanrım, bu çok korkunç.

Bu, Nuthora'da mahsur kalmasaydık bana ve diğer kadınlara ne olabileceğini canlı bir şekilde hatırlatıyor. Tehlikeli bir hapishane gezegenine düşmenin başımıza gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünebilirsiniz, ama öyle değil. Hiç de bile. Kendi hükümetimiz tarafından uzaylılara satılmaya mahkumduk ve bu çok daha kötü olurdu.

"Yani senin barın o tür barlardan biri değildi?" Ren, benim oranın bir lağım çukuru olduğunu itiraf etmemi beklemiş gibi bana bakarak ısrarla soruyor.

"Hayır. Çalıştığım bar oldukça güzel bir yerdi." İşimi savunma ihtiyacı hissederek çenemi kaldırıyorum. "Vegas'ın ana caddesinde, tüm turistlerin olduğu yerdeydi. Her zaman kalabalıktı ve yaşadığım şehri ziyaret etmek için dünyanın her yerinden insanlar geliyordu. Birçok insanın hikayesini dinledim. Ve sadece biriyle konuşmaya ihtiyacı olan birçok insanla tanıştım - bir ayrılıktan, kötü bir geceden, paralarını kaybetmelerinden sonra, her neyse."

"Neden sana hikayelerini anlattılar?"

"Dünya'da, iyi bir barmen iseniz," diye açıklıyorum, "sadece içki hazırlamaktan daha fazlasını yaparsınız. İnsanlar size her türlü şeyi anlatır. Hayatları hakkında, başka kimseyle paylaşamadıkları sırları. Amatör bir terapist gibisiniz."

Kaşlarını çattı. "Terapist nedir?"

"Başkalarının sorunlarını nasıl çözeceklerini ve daha sağlıklı bir zihne sahip olmalarını sağlayan kişi. Sorunlarıyla sağlıklı bir şekilde başa çıkmalarını sağlayan kişi."

Kafasını sallayarak burun kıvrır. "Terra halkının, sorunlarını nasıl yöneteceklerini söyleyecek birine ihtiyaçları varsa, pek çok sorunu var gibi görünüyor."

"Bu kadar gelişmiş olması gereken biri için çok geri kalmış bir bakış açısı," diyorum, dudaklarımı büzerek. "Bu, birçok insana yardımcı oluyor."

Ren bana tekrar bakar, yeşim rengi gözlerinde aynı merak parıldamaktadır. "Çok insana yardım ettin mi?"

Bu soru beni bir an sessizliğe boğdu, göğsüm aniden ağrımaya başladı.

İstiyordum, neredeyse söylüyorum. İstiyordum, ama sürekli batırıyordum. Çünkü benim de kendi sorunlarım vardı.

Ama bunu söylemiyorum.

Ona Dünya'da yaptıklarımı anlatırken kumar bağımlılığımı bilerek atlardım ve şimdi de açıklamak istemiyorum.

Burada kimseye geçmişimin bu kısmını anlatmadım, diğer kadınlara bile. Nuthora'ya zorunlu iniş yapmamın bana kazandırdığı bir şey varsa, o da yeniden başlama, geçmişimin beni rahatsız etmeden yeni bir hayat kurma şansıdır.

Ve şimdi, Ren ile konuşurken, özellikle *onun* bilmesini istemediğimi hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Onun benim hakkımda ne düşündüğünü umursadığımdan değil. Benim ve genel olarak insan kadınlar hakkındaki görüşünü çok net bir şekilde ortaya koydu.

Ama yine de, ona tüm gerçeği söylersem, gözlerinde kaçınılmaz olarak göreceğim hayal kırıklığını görmek istemiyorum.

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorum," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum. "Elimden geldiğince çok insana yardım etmeye çalıştım."

Bir an sessizliğe büründük. Tırmanış biraz daha zorlaşırken, tek ses ayaklarımızın altında çıtırdayan kayalardan geliyordu.

"Peki ya sen?" Boğazımı temizleyip konuyu değiştiriyorum, Dünya'daki hayatımdan uzaklaşmak istiyorum. "Vox'ta ne yaptın?"

"Prensime hizmet ettim," diyor Ren sert bir sesle. "Onun yanında savaştım ve diğer adamları yönetmesine yardım ettim. Bu benim amacımdı ve her zaman da öyle olacak."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya... hobiler?"

"Hobiler mi?" Kaslı savaşçının yüzündeki şaşkınlık ifadesi, ondan rahatsız olmaya bu kadar kararlı olmasaydım, eğlenceli olurdu.

"Evet, hobiler. Boş zaman etkinlikleri," diye ısrar ediyorum, konuyu bırakmak istemiyorum. Sonuçta, o da benim hayatım hakkında epey bilgi aldı. Karşılıklı adil davranmak gerekir ve ona karşı merak duyduğumu itiraf etmek istemememe rağmen, gerçekten merak ediyorum. "Yani, eğlenmek için ne yapardın? Vox'ta?"

Ren hâlâ kafası karışık görünüyor, sanki "eğlence" kavramı onun için anlaşılmas bir şey gibi.

Belki de öyledir.

"Antrenman yapardım," dedi sonunda. "Diğer savaşçılarla arenalarda ve tek başıma, gücümü ve dayanıklılığımı geliştirerek daha iyi hizmet edebilmek için

—prensine daha iyi hizmet edebilmek için. Anladım." Gülmemeye çalışırken ağzımın kıvrıldığını hissedebiliyorum. "Peki ya arkadaşlar? Özel biri? Sevdiğin biri?"

"Ailem öldü. Diğer savaşçılar benim kardeşlerim. Aşk konusunda ise..." Gözlerini kaçırıyor. "Eğer sorduğun buysa, bir eşim yok. Ve hiç olacağını da sanmıyorum. Bağ olsa bile..."

Sözünü keser ve elini kaldırıp yaralarına dokunur.

"Onları nasıl aldın?" Sesim biraz yumuşar ve onun yüzüne doğru başımı sallarım.

"Drokar'a karşı isyan," diye cevaplar, sanki bu konuyu konuşmak istemiyormuş gibi. "Bir patlama oldu ve ben bayıldım, bu yüzden diğerleri yakalandığında ben görünmedim. Alevlerde ağır yanıklar aldım."

Konuşurken başını hafifçe eğiyor, sanki bilinçaltında yüzündeki izlerden dikkati başka yöne çekmeye çalışıyormuş gibi, ve bu izlerden rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. "Bu izler o olayın sonucu."

Midem suçluluk duygusuyla düğümleniyor.

Tek bir amaç için, kendi kendine verdiği bir amaç için bir hayat sürdüğü açık: Droth'a elinden gelen en iyi şekilde hizmet etmek. Sanki hayatı, savaşma ve hizmet etme tutkusu dışında neredeyse münzevi, soğuk ve çorak geçmiş gibi geliyor ve bu onun için üzüldüyorum.

Sadece bu da değil, diğer kadınlara onun yaraları hakkında yaptığım yorumdan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum.

Onun beni duyduğunu fark ettiğimde zaten suçluluk duymuştum, ama şimdi yaralarının nasıl oluştuğunu öğrendiğim için neredeyse midem bulanıyor. Hiç acımasız bir insan olmadım ve asla böyle bir şey söylememeliydim.

Şimdi ona bir şey söylemek, daha iyi bir şekilde özür dilemek, bir şekilde telafi etmek istiyorum. Tam da bunu yapmak için ağzımı açıyorum, ama ben konuşmadan, o konuşmayı bitirmiş gibi görünüyor ve tekrar önüme geçerek beni geride bırakıyor, diğer savaşçılar da onu yakalamak için peşinden koşuyorlar.

Bu en iyisi, diyorum kendime, göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelerek.

Ormanda olan öpücüğe rağmen, Ren'in benden hoşlanmadığını biliyorum. Beni burada istemiyordu ve eminim ki bir parçası hala bu görevde olmamdan hoşnut değil.

Aramızdaki ilişkiyi yumuşatmaya gerek yok. Rollerimiz arasında net bir ayrım varsa, onunla arkadaş olmaya çalışmazsam, böylesi daha iyi.

Ama yine de, omuzlarını dikleştirip uzaklaşırken, keşke onun yaraları hakkında tek kelime etmeseydim diyorum.

Ren

Kendime ya da başkasına itiraf etmek istemememe rağmen, yolculuğun ilk gününden sonra Felicity'den çok etkilendim. Beklediğimden daha dayanıklı ve şikayet etmiyor.

Geceyi geçireceğimiz "kamp alanımız" bize barınak sağlayan bir ağaçlık, ama dağ eteğindeki ormanda olduğu gibi yatak olarak kullanabileceğimiz yumuşak çimler yok. Etrafımıza bakınca nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Voxeranlar kurdukları köyü terk ettiklerinden beri bir süredir zorlu koşullarda yaşıyor, ama bu yeni bir seviyede ilkel kampçılık.

Yine de tek kelime şikayet etmiyor. Yemeğimizi yedikten sonra ateşi söndürüyorum ve o da diğerlerine katılarak çantasından bir pelerin çıkarıp yere sererek yatak yapıyor, soğuktan veya zeminin sertliğinden hiç bahsetmiyor. Sadece kıvrılıp, bir kolunu başının altına koyarak gözlerini kapatıyor ve ben de Kaide'nin Terran kadınları hakkında düşündüğümünden daha haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Onlar düşündüğümünden daha güçlüydüler, en azından Felicity öyleydi. Ama bunu görmeme rağmen, kendi pelerinine kıvrılırken, onun için endişelenmeye başladım.

Ya çok üşüyorsan? O bizden daha küçük.

Hala bizden daha fazla giysi giyiyor, gövdesi ve kalçaları deri parçalarla sarılmış durumda, ancak cildi bizimkine kıyasla soluk ve narin.

Ya zemin çok pürüzlü olursa?

Bana yaslandığında çok yumuşak, çok esnek, ellerimin altında çok tatlı ve yumuşak hissettiriyordu...

Bu anı, acıya dönüşmeden, ormanda iken onda uyandırdığı açlık hissini hissetmeden önce keskin bir şekilde zihnimden uzaklaştırıyorum. Bu tür bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım yok. O zaten bana çok fazla zarar verdi.

Uykuya kolayca dalarım, ama yine de hafif bir uyku çekerim, yolumuza çıkabilecek her türlü tehdide karşı uyanık olurum - ister diğer uzaylılardan, ister ormandaki yaratıklardan olsun.

Dağda ne kadar yükseğe çıkarsak, o kadar tehlikeli olur, ama burada bile gardımı düşürmek istemiyorum. Bir anlık rehavetin, insanların kaybolmasına, öldürülmesine veya yaralanmasına neden olabileceğini çok sık gördüm.

Felicity'nin de hakkını vermek gerekirse, ertesi sabah erken kalkmamızla ilgili hiçbir şey söylemiyor. Diğer erkeklerle birlikte erken kalkıyor, malzemelerini yeniden paketliyor ve yanımızda getirdiğimiz kurutulmuş et ve meyveden oluşan basit ve hızlı kahvaltısını yapıyor.

Dün olduğu gibi benzer bir düzenle yola çıkıyoruz, ben önde, Felicity ve diğer dört savaşçı arkada, araziye göre bazen grup halinde, bazen de sıra halinde.

Bugün arazi daha zorlu, eğimi daha dik ve zemini daha engebeli, etrafımızı saran ormandan düşen delikler, büyük kayalar ve dallarla dolu. Sonuç olarak Felicity dün olduğundan çok daha az konuşuyor. Arkamda nefes nefese kaldığını duyabiliyorum. Onun gevezelik ve kahkahaları yerine huzur ve sessizliğin olduğu için minnettar olduğumu söylüyorum kendime.

Ama gerçekte, sesini özlüyorum. Kabul etmek istemiyorum, ama Terra'daki hayatı hakkında hikayeler anlatmasını ve diğer savaşçılarla şakalaşmasını dinlemek hoştu. Aksi takdirde ciddi olan bir göreve belli bir hafiflik katıyordu, bu benim alışık olmadığım bir şeydi ve normalde anlamsız ve gereksiz bir dikkat dağınıklığı olarak nitelendireceğim bir şeydi.

Ama şimdi yok olduğu için özlüyorum.

Öğle yemeği için mola vermeden önce yaklaşık yarım gün yol alırız. Yemek yerken erkekler aralarında sessizce konuşurlar, ama Felicity sessizdir, yüzü yürüyüşten dolayı hâlâ biraz kızarmıştır. Cildinin pembe rengi, onu öptüğümde kızardığını, kızarıklığın boynuna ve yanaklarına yayıldığını hatırlatır ve bu düşünce beni tahrik etmeden önce onu kafamdan uzaklaştırmam gerekir.

Bunun yerine, zihnimde önümüzdeki olası rotayı planlıyorum, kulelere vardığımızda ne yapacağımızı düşünüyorum — Felicity ve ellerimde hissettiğim duygular dışında her şeyi.

Yolculuğun bir sonraki etabı geçmek için o kadar da zor değil, ama bu durumun beni rehavete kaptırmasına izin vermemeye dikkat ediyorum. Bu gezegende yaşayan yaratıklar ve tutsaklar hakkında yeterince hikaye duydum, buradaki

güvenlik hissinin bir yanılsama olduğunu biliyorum. *Her zaman* bir sonraki virajda bir tehdit gizlenme ihtimali vardır.

Ve görünen o ki, temkinli davranmakta haklıyım.

Üzerimizdeki gökyüzünde birkaç bulut dolaşarak Nuthora'yı çevreleyen halkayı görmemizi engellediğinde, büyük bir yaratık ormandan fırlayarak ortaya çıktı. Devasa bir yaratıktı, başı omzum kadar yüksekti, dört uzun bacağı ve uçlarında kısıkaçları olan iki kolu vardı. Çatlaklı siyah kabuğundan yeşil sümük sızıyordu ve bize doğru hücum ederken çeneleri çılgınca kapanıyordu.

İnanılmaz bir hızla hareket ederek, en kolay hedef olduğunu düşündüğü Felicity'ye doğru ilerliyor.

Felicity, şaşkın bir çığlık atarak belinde taşıdığı blaster'ı kapar, yaratığa nişan alır ve ona doğru ateş eder. Yaratık, yemeğini sabırsızlıkla beklerken, çenelerinden sümük damlar ve antenleri çılgınca titrer.

Mermi hedefine isabet eder, yaratığın bacaklarından birine çarpar ve her bacağından ve karnından aşağı uzanan sallanan tüyleri yakar. Ama bu isabet onu durdurmaya yetmez. Yaratık yaklaşmaya devam eder ve Felicity'nin gözleri büyür, ikinci bir atış yapar ve ikinci mermi yaratığın sert dış kabuğundan sekerken geriye doğru kaçır.

Büyük bir kayaya takılıp omzunun üzerine sertçe düşer ve blaster elinden düşer.

Diğer savaşçılar çoktan harekete geçmiştir, ama ben hepsinden daha hızlı hareket ederim. İkiz hançerlerimi yumuşak bir hareketle çekip, saldıran canavara doğru koşarım, çeneleri şakırdarak Felicity'ye doğru ilerlerken onun kollarının altından geçerim. Keskin ve hızlı bir hareketle vururum, eğitilmiş gözlerim neredeyse bilinçsizce, bir kalp atışında düşmanımın zayıflığını ölçer.

Uzun hançerin bıçağı, kabuğundaki çatlaklardan midesine girer ve ben sertçe çeviririm.

Yaratığın tiz çığlığı kafatasımı yaracakmış gibi, kulaklarımda çınlıyor. Yanımda, Strome'un mızrağıyla yaratığı bıçakladığını, mızrağın ucunu yaratığın ağzına sapladığını görüyorum. Yaratık tekrar çığlık atıyor ve ben diğer bıçağımla onu derinden bıçaklıyorum, her iki silahı da aşağı doğru çekerek yaratığı ikiye ayırıyorum.

Yaratık yere yığılır, ölüm çığlığı kayalık zemine çökünce sönükleşir, siyah kan ve yeşil sümük toprağa dökülür ve kayaları ıslatır.

Xevar burnunu kırıstırır. "Akhi, bu iğrenç." Havayı dolduran kötü kokuya öksürerek ondan uzaklaşır.

Ama ben pek fark etmiyorum. Kalbim göğsümde, bir kavgadan sonra her zamankinden daha hızlı atıyor. Öldürülen yaratıktan uzaklaşırken, Felicity'nin morarmış omzunu tutarak ayağa kalkmaya çalıştığını görüyorum.

Üç uzun adımda ona ulaşıyorum, yaratığın sıvıları ona veya giysilerine bulaşmadan onu yerden kaldırıyorum, yaralanma belirtisi var mı diye gözlerimle vücudunu tararken onu kenara çekiyorum. Çoğunlukla yaralanmamış görünüyor ve kendisi de yaralanmamış *hissediyor*, yumuşak cildi düşmeden dolayı sadece hafifçe çizilmiş.

Koyu kahverengi gözleri benimkilere bakıyor ve bir an için kollarımda rahatladığını hissediyorum, kucaklamama gömülürken titrek bir nefes veriyor. Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum ve içimde derin bir çarpıntı hissediyorum, daha önce hissettiğim aynı yükselen arzu.

Diğer savaşçılardan biri bana bir şey söylüyor, ama duyamıyorum. Onun yüzüne bakarken etrafımızdaki her şey kayboluyor.

Ölü yaratığı incelemeli, izleri başka tehlikeler için kontrol etmeli, adamlarımı dinlemeliyim. Ama bunun yerine, zihnim Felicity'nin kokusu, yumuşaklığı, onu bana sıkıca sarılma, onu koruma, ona zarar verebilecek hiçbir şeyin olmadığından emin olma ihtiyacıyla bulanıklaşıyor.

"İyi misin?" diye sessizce soruyorum.

"Evet." Onun sesi de yumuşak ve bakışları benimkilere kilitli. "Ben... ben iyiyim."

"Çok yakındı." Başımı sallıyorum, dudaklarımı sıkıştırıyorum. "O canavar seni neredeyse öldürüyordu."

Gözlerini kırptırıyor, başını biraz geriye atıyor. Sonra aniden kollarımdan çekiliyor, aramızdaki bağı koparıyor. Yüzü solgun ve gergin bir şekilde bana bakarken, onu kaybetmek neredeyse bir şok gibi geliyor.

"Belki de haklıydın," diyor. "Belki de ben buna uygun değilim."

Sonra arkasını dönüp, diğer adamların ve benim durduğumuz yerden birkaç adım uzaklaşır, kollarını kendine sararak bize sırtını döner.

Onun sözleri karşısında şaşkınlık içinde, sadece ona bakakalıyorum.

Nasıl böyle düşünebilir?

Hiç çekinmeden bir canavarla yüzleşti, herhangi bir savaşçı gibi tepki verdi. Hatta bazılarımızdan bile *önce*.

Ona bakarken içimde ona karşı yeni bir saygı duyuyorum, hayranlık göğsümü kabartıyor. O, diğer savaşçı arkadaşlarım kadar cesur ve bu, nadiren gördüğüm bir cesaret.

Onda doğuştan gelen bir cesaret var.

Öğretilmeyecek türden bir cesaret.

Bu ana kadar onda bunu görmemiştim. Ama daha da şaşırtıcı olan, onun *kendisinde* bunu görmemesi.

Felicity

Dün geceye göre biraz daha erken bir saatte kamp kurmak için ^{duruyoruz}, geçen seferki gibi ağaçlarla çevrili bir alanda, ve ben hemen ateş yakmayı teklif ediyorum. Onlara, göreve katılmak istediğimde ısrar ettiğim gibi, yararlı olabileceğimi göstermek istiyorum.

Bugün dağda olanlardan dolayı inanılmaz derecede utanıyorum.

Bu görevin bir parçası olmak, takım için değerli bir üye olmakla ilgili tüm o büyük laflar, ve ikinci günde neredeyse ölüyordum.

Ateşi yakmak en azından odaklanacak, yapacak bir şey veriyor bana, böylece diğer adamlara bakmak veya onlarla konuşmak zorunda kalmıyorum. Ren ve Strome bize saldıran o iğrenç böcek benzeri şeyi öldürdükten sonra gözlerine bakamıyorum. Birkaç el ateş edip sonra beceriksiz bir aptal gibi yere düşmek yerine, daha fazla yardım etmeliydim, daha iyi savaşmalıydım diye düşünmeden edemiyorum.

Xevar, Strome, Rhesk ve Talix biraz daha uzakta toplanmış, aralarında konuşuyorlar — muhtemelen yarınki yürüyüşle ilgili bir şey, çünkü konuşurken dağı işaret ediyorlar — ama diğer tarafa baktığımda Ren'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Siktir.

Başımı eğip, yavaşça büyüyen alevleri dürtüyorum.

Şu anda uğraşmak istediğim son şey, bu görevi yerine getirme yeteneğimle ilgili keskin sözleri ya da diğerleriyle birlikte kampta kalsaydım ölümle burun buruna gelmekten nasıl kurtulabileceğime dair iğneleyici sözleri. Bunların hepsini zaten biliyorum ve daha fazla hatırlatmaya ihtiyacım yok.

Ren yanıma çömelir, güçlü uylukları loş ateş ışığında parlar, mavi teni bu ısıltıda daha da sedefli görünür. Bakmamaya çalışırım, dikkatimin onun kaslı bacaklarında bir saniye fazla kaldığını fark ettiğim anda bakışlarımı başka yöne çeviririm.

Eskiden Voxerans'ın kendi gezegenlerinde peştamal giyip giymediklerini merak ederdim, yoksa bu sadece burada zorunluluktan giydikleri bir kıyafet miydi

ama Ren de benzer bir kıyafetle geldiği için, hepsinin giyinme tarzının bu olduğunu anladım. Vox'un kumlu bir gezegen olduğunu düşünürsek, bu mantıklı geliyor. Muhtemelen çok sıcaktır.

Bu da neden hiçbirinin vücutlarından utanmadığını açıklıyor.

Voxeranlar, beline sarılmış bir deri parçası dışında hiçbir şey giymemenin doğal bir şey olduğunu düşünürcesine basit peştamallarını giyiyorlar, ama Dünya'da büyümüş biri için, bu konuda bu kadar rahat olmaları hala şaşırtıcı. Sırt çantasından çıkardığı hayvan derisi pelerini omuzlarına sarmış olsa bile, Ren'in vücudunun büyük bir kısmı hala *çıplak* ve dalgalı mavi kasları, ona bakmamak için kendinizi zor tutuyorsunuz.

Kahretsin. Kes şunu, Felicity.

Kuzey kutbuna çekilen bir mıknaş gibi, bakışlarım sürekli ona kayıyor. Onun bakışlarımı yakalamasını istemiyorum, özellikle de bana buraya ait olmadığımı söyleyeceğinden emin olduğum bir anda.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, geniş omuzlu savaşı hiçbir şey söylemiyor. Bugün olanlar hakkında bir yorum yapmıyor, hatta bacaklarına baktığımı fark ettiğinden emin olduğum halde, bu konuda bir yorum bile yapmıyor. Onun gözünden hiçbir şey kaçmaz diye düşünüyorum.

Bunun yerine, sessizce birlikte çalışıyoruz, ateşe yavaş yavaş odun ekleyerek, en azından bir süreliğine bizi ısıtacak kadar büyültmeye çalışıyoruz.

Sessizlik uzadıkça, daha önce söylemediğim tek bir şey olsa bile, bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. O bana iyi olup olmadığımı sorduğunda, nefes nefese cevap vermekten başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuş ve utanmışım.

Alt dudağımı ısırarak, Ren'e yan gözle bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Az önce hayatımı kurtardığın için."

Bana bakar, yüzünde şaşkınlık belirir. "Tabii ki," der. "Bu görevdeki herkes için aynısını yapardım. Birbirimizi kollamalıyız."

"Biliyor musun," diye mırıldandım, ateşe düşen bir odun parçasını geri iterek, "belki de diğer Voxeranlar ile birlikte buraya sürülmemiş olman kötü bir şey değildir."

Nedenini bilmiyorum ama ona sadece teşekkür etmekten daha fazlasını yapmak istiyorum. Ona bir tür rahatlık ya da güvence vermek istiyorum. Dün kısa sohbetimiz sırasında patlamadan bahsettiğinde

geride bırakılmasının onu rahatsız ettiğini anladım. Diğerleri cezalarını çekerken, o cezadan kurtulmuştu.

"Eğer Vox'ta olmasaydın," diye devam ediyorum, "şimdi kim gelirdi bize yardım etmeye? Rhesk ve Vael gezegenler arası iletişim cihazını çalışır hale getirdikten sonra bile, Vox'ta kimseyle iletişim kurabileceğimizden emin değildik, çünkü Droth kendisine sadık olmayan biriyle iletişim kurma riskini göze alamazdı. Ama sana güveniyor. Ve onun iletisini cevaplamak için orada olman, bu kurtarma görevini mümkün kıldı. Yani..." Ren'e dönüp gözlerinin içine bakarak devam ettim. "Belki de başından beri oynaman gereken rol buydu. Belki de olanların bir *nedeni* vardı."

Ağzımdan çıkan sözlere neredeyse inanamıyorum. Hiçbir zaman "*her şeyin bir nedeni vardır*" diyenlerden olmadım. Aslında, Dünya'dayken bu tür basmakalıp sözler beni çok sinirlendirirdi. Bunlar sadece birer bahane gibi geliyordu ve o zamanlar bahane uydurma konusunda uzman olduğumu Tanrı bilir.

Ama şimdi Ren'e bunu söylemek farklı geliyor. *Doğru* geliyor.

Belki de başka bir gezegende, evrenin başka bir köşesinde, bazen hala gerçek olduğuna inanmadığım kadar çılgın bir macera yaşıyor olmamdandır. Ama bunu söylerken ona yalan söylemiyorum. Gerçekten buna inanıyorum.

Ren sözlerime şaşırmış görünüyor, gözleri biraz açılıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, ateşin ışığı güçlü yüz hatlarında ve yara izinin pürüzlü dokusunda titriyor. "Ben... hiç bu şekilde bakmamıştım."

Omuz silkiyorum, dudaklarımı büzüyorum. "Bazen farklı bir bakış açısı, daha önce hiç düşünmediğimiz bir şekilde olayları görmemize yardımcı olur. Ve bazen bu olayları kendimiz görmek zor olabilir."

"Bu konuda haklısın." Başını sallayarak, düşünceli bir ifadeyle cevap verdi. "Geride bırakılmaktan nefret ediyordum. Son beş yıl... zorlu geçti. Moral bozucu. Ama belki de haklısın. Belki de benim rolüm hep buydu. Bu, o yalnız yılların değiştiğini hissettiriyor."

Ve sonra, ben izlerken, yüzü değişir, bana bakarken yumuşar. Kedi gibi yeşil gözleri ateşin ışığını yansıtarak altın rengi parlar ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

O kadar yakışıklı ki.

Bu düşünce, istemeden zihnime geliyor. Ateşin ışığı, onun güçlü yüz hatlarını daha da belirginleştiriyor, şakaklarındaki gümüş rengi saçları onu asil ve güçlü gösteriyor.

O gün söylediklerim çok yanlıştı.

Yaraları çirkin değil. Onu daha yakışıklı, cesur ve tehlikeli gösteriyor, vahşi bir canavarla göğüs göğüse dövüşüp, onu öldürürken gözlerinin içine bakan türden bir adam. Ateşin ışığında, vahşi ve şiddetli bir barbar ordusunun komutanı gibi görünüyor. Ve sanırım, bir bakıma, tam da öyle.

Ona dokunma isteğine karşı koyamıyorum. O kadar yakın ki, vücudunun ısınısını hissedebilecek, cildinin zengin, topraksı kokusunu alabilecek kadar yakın.

Kendimi durduramadan, parmaklarımla yüzünün yan tarafını okşuyorum, şakaklarının hemen altındaki yara izlerinden başlayarak. Parmaklarımı elmacık kemiği üzerinden, buruşuk yanak çukuruna doğru ve çenesine kadar indiriyorum. Doku kalın, pürüzlü ve engebeli, ama bu beni iğrendirmiyor ya da uzaklaşmak istememe neden olmuyor.

Elimi yanağına bastırmak, yüzünün avucuma yaslandığını hissetmek, onu tekrar öpmek istiyorum.

Acısını öpmek istiyorum.

Söylediklerim için özür
dilemek. Her şeyi geri almak.

Parmaklarım onun cildini okşarken, ormanda ona dokunduğumda hissettiğim şeyi tekrar hissediyorum. O keskin, elektriksel sarsıntı cildimde kıvılcımlar saçıyor ve sinir uçlarımla her birini uyandırıyor, onu her zamankinden daha çok istememe neden oluyor.

Siktir. Ne yapıyorum ben?

Ren dokunuşumdan çekilirken, ben de elimi geri çekerim, gözleri benimkilerle karşılaşır ve ihtiyatlı bir ifade belirir.

Yüzünde yine o eski güvensizliği görüyorum, kendini kapattığını, benden uzaklaştığını görüyorum. Ve ben de aynı şeyi yaptığımı hissediyorum, hızla ayağa kalkarken kendime çekiliyorum. Aniden, tek ışığın ateşten geldiğine çok seviniyorum, böylece ne kadar kızardığımı göremez.

Bu nasıl oluyor? Onunla ilk tanıştığımda ondan hoşlanmadığımdan emindim. Onu sevmemek için iyi nedenlerim vardı. Ama beni ona çeken neredeyse manyetik bir çekim, bunların hiçbirini umursamıyor gibi görünüyor.

Gece soğuk ve gittikçe daha da soğuyor, ama umurumda değil. Ateşten hızla uzaklaşıyorum, kalan hissi silkelemek için çıplak karnımı kollarımla sarıyorum. Kafamı toparlamam, akıllı, temkinli ve dikkatli olmam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor. Gerçek olmayan, kalıcı olmayan şeylere kapılmamam gerekiyor.

gerçek olmayan, kalıcı olmayan şeylere kapılmamak için. Aceleye, geçici heyecana kapılmamak için.

Yıllarca süren kumar bağımlılığım bana bir şey öğretti ve Ren söz konusu olduğunda bunu şimdi hatırlamam iyi olur.

Heyecana güvenemem.

Çünkü ne olursa olsun, her zaman bir çöküş gelir.

Felicity

Dağa ^{tırmanışımız} sabahın erken saatlerinde devam ediyor. Her zamankinden daha sessizim, giderek zorlaşan arazide ilerlerken düşüncelere dalmış durumdayım.

Dün gece Ren ile yaşadığımız anı tekrar tekrar kafamda canlandırıp, anlamaya çalışıyorum. O benden hoşlanmıyor ve ben de ondan hoşlandığımdan emin değilim — kibirli, inatçı ve aşırı derecede odaklanmış biri. Hayatımı kurtardı, elbette, ama bu onun kişiliğini değiştirmiyor. Ve onun da dediği gibi, görevdeki herhangi biri için de aynısını yapardı. Sadece, iki günlük yolculuğumuzun ikinci gününde neredeyse yem olmaktan kurtulan ben oldum.

Ama o duyguya, dokunduğumuzda aramızda alevlenen o bağa sürekli geri dönüyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. En iyi şekilde elektrik çarpması gibi, mıknaş gibi diğer kişiye doğru çekiliyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir acı her seferinde beni dolduruyor ve beni *arzulamaya* itiyor. Beni korkutan da bu arzu, çünkü geçmişte hissettiğim kemiklerime işleyen, inkar edilemez bir ihtiyacı hatırlatıyor.

Kumar oynama ihtiyacı. Her şeyi riske atma ihtiyacı. Her şeye sahip olabilmek için bir şans daha deneme ihtiyacı. Ulaşılamayacak gibi görünen bir şeye sahip olma dürtüsü.

İşte bu, diyorum kendime, yolumuzu tıkayan alçak bir kaya yığını üzerinden tırmanırken dudağımı ısırıyorum.

Ren bir meydan okuma gibi geliyor, inatçı ve ulaşılamaz biri, tabii ki bu meydan okumaya cevap vermek istiyorum. Oyunu oynamak ve galip gelmek istiyorum.

Benim hissettiğim bu. Öyle olmalı.

Gerçek bir arzu ya da gerçek bir sevgi değil. Sadece zorlukları aşmak için duyulan heyecan verici bir dürtü.

Grubun geri kalanı da sessiz. Konuşmaktan çok, bir sonraki kamp alanına güvenli bir şekilde ulaşmaya ve saldırı yapabilecek diğer vahşi hayvanlara dikkat etmeye odaklanmışlar ve bir kez olsun, bundan memnunum. Konuşmak ya da şaka yapmak için hiç havamda değilim.

Birincisi, hala dün gece olanlara takılıp kalmış durumdayım. İkincisi, çok yorgunum. Tırmanış beni yormaya başladı. Nuthora'ya indiğimden beri hiç olmadığı kadar fazla fiziksel aktivite yaptım, oysa dünyada spor salonuna pek gitmezdim. Aslında, mümkün olduğunca egzersiz yapmamaya çalışırdım. Kardiyo egzersizi yapmak istersem, ironik bir şekilde genellikle yürüyüş yapardım. Ama bunlar *sıradan* yürüyüşlerdi. Bu dağın barındırdığı türden ölümcül tuzaklar ve riskler yoktu.

Hava da soğuyor. Her birimizin kürklü, ağır hayvan derisi pelerinleri var, ama onlar bile rüzgarı tamamen kesip soğuktan koruyamıyor, özellikle de benim için. Voxeranlar bundan pek rahatsız görünmüyorlar, ama çıplak karnım ve bacaklarım soğuğa şiddetle tepki gösteriyor. Durduğumuzda dizlerimin titrediğini neredeyse hissedebiliyorum, bu yüzden Ren'in belirlediği zorlu tempoya aslında memnunum. En azından beni sıcak tutmaya yardımcı oluyor.

Tırmanmaya devam ettikçe, zemin sert ve kayalıklıdan sert, kayalıklı ve karlıya dönüşüyor. Yüzümü buruşturuyorum ama yine de yürümeye devam ediyorum, karın çıplak baldırlarıma değdiğinde hissettiğim soğuğu görmezden geliyorum. Henüz çok derin değil ama yukarı çıktıkça karın kalınlaştığını görebiliyorum ve rakımdaki değişikliği de hissedebiliyorum. Hava daha ince geliyor ve nefesim kesiliyor. Bu yüzden bir saniye duruyorum ve durduğumda, önümdeki karla kaplı zeminde bir şeyin parladığını görüyorum.

Güneş ışığı nesneye tekrar yansıyor ve orada bir şeyin saklı olduğunu anlıyorum — içimizden biri ona takılırsa bizim için tehlike oluşturabilecek bir şey.

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama gözetleme kulelerine yaklaşıyoruz ve mantıken, bizim şu anda yapmaya çalıştığımız şeyi engellemek için önlemler alınmış olabilir.

Kahretsin. *Kahretsin!*

"Bekle! Yapma..."

Ren'e, karın altında ne varsa üzerine basmadan önce durmasını söylemek için uyarıda bulunmaya başlıyorum.

Ama çok geç kalmışım.

Strome öne çıkıp Ren'e yetişir ve ayağı o noktaya basar, karı dağıtır ve ben de yerin altında gömülü bir tür kol olduğunu görebilirim.

Sonra ayağını indirir.

Yer altımızda gürleyen bir uğultuyla sarsılır ve beş adam da gerginleşir, hemen tepki verirler. Sarsıntı şiddetini artırırken kayalar ayaklarımızın dibine yuvarlanır.

"Bomba tuzağı!" diye bağırırım. "Dağ bubi tuzağıyla donatılmış!"

Beynimdeki çeviri çipi "booby trap" ifadesini doğru bir şekilde çevirebiliyor mu bilmiyorum, ama bunun önemi yok. Eminim Voxeran savaşçıları tüm parçaları birleştirip neler olup bittiğini anlamışlardır.

Bu bir doğa olayı değil.

Güneş Konseyi, kuleyi devre dışı bırakmak için dağa tırmanmaya cesaret edecek kadar aptal olanlar için tuzaklar kurmuş.

Şu anda dağın tepesinde, dik bir yokuşta bulunuyoruz ve önümüzde büyük bir kaya parçalanınca neredeyse ayağım kayıyordu. Ağır kayaların büyük parçaları dağ yamacından aşağı kaymaya başladı ve ben bir tanesinden kaçmak için kenara atladım.

Ayaklarım yere değdiği anda, başka bir gürültülü patlama havayı doldurur. Tam arkamdaki dağda bir çatlak açılır. Ağırlığımı kaydırmaya bile fırsat bulamadan, çatlak genişlemeye başlar. Sanki bütün dağ titremeye başlamış gibi sarsıntı artar ve daha fazla kaya parçası üzerimize doğru gelir, gerçek bir çığ başlar.

"Felicity!"

Ren adımı haykırır ve bir saniye sonra, güçlü kolunu belime dolayarak beni geri çeker, zemin yarılır ve geniş, korkunç, karanlık bir yarık açılır.

Beni geriye doğru çekerek güvenli bir yere götürür. Gözümün ucuyla bir anlığına Strome'u görürüm, ama sonra görüş alanımdan kaybolur.

Ren beni vücuduna sıkıca sararken, ben dengemi korumaya çalışıyorum. İkimiz de dağ açılırken kendimizi hazırlıyoruz, daha ileri gitmeden bizi yutmaya çalışıyor.

Bir yerlerden bir çığlık duyuyorum, ardından acı dolu bir inilti, ama kim olduğunu göremiyorum.

Rüzgâr da şiddetlenir ve her yer karla kaplanır, yuvarlanan kayalarla yerinden kopan kar, havada uçuşur, çığla birlikte havaya yükselir, sanki kar yağıyormuş gibi görünür. Ren'i belli belirsiz görebiliyorum, diğer koluyla beni tutarken, boş koluyla bir ağaca sarılmış, bizi sabit tutmaya çalışıyor. Strome'un sesi havayı yırtarak Xever ve Rhesk'e sesleniyor.

Düşüp düşmediklerini göremiyorum.

Siktir? Onları mı kaybettik? Çatlağa mı düştüler?

Kalbim göğsümde çarpıyor, kar tenime soğuk geliyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Kazadan sonra uyandığım andan beri bu kadar korkmamıştım. Midem altımızdaki zeminin sallanmasından dolayı altüst olmuş durumda ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Tek istediğim, ayaklarımın altındaki toprağın tekrar sağlam hissettirmesi.

Sarsıntı ve gürültü sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Zamanın nasıl geçtiğini unutuyorum, Ren'in ne düşüneceğini umursamadan ona sarılıyorum.

Daha sonra benimle dalga geçebilir, diye düşünüyorum başım dönerek. Sadece ölmek istemiyorum.

Eminim daha kötü ölüm şekilleri vardır, ama şu anda, o devasa mağaraya kaymak, hayal edebileceğim her şeyden daha korkunç geliyor.

Sonunda, yavaş yavaş, sarsıntı azalmaya başlıyor, hafif bir titremeye dönüşüyor ve sonra tamamen duruyor. Kar tekrar yere düşüyor ve yeniden yerleşiyor. Ren ve ben dikkatlice etrafımıza bakıyoruz, dikkatlice yeniden ayaklarımızı yere basarken dikleşiyoruz.

Kalbim hala hızla atıyor ve özellikle bu rakımda, ciğerlerimi tamamen hava ile doldurmakta zorlanıyorum. Bu, sanki açık havada boğuluyormuşum gibi en kötü his ve paniğe kapılmamak ve nefes almayı daha da zorlaştırmamak için elimi göğsüme bastırıyorum.

Sonra, durumu değerlendirirken kalbim sıkışıyor.

Yerde açılan çatlak grubumuzu ikiye bölmüştü. Kaos ve dönen kar içinde diğerlerinin nerede olduğunu anlamak imkansızdı, ama şimdi net bir şekilde görebiliyoruz.

Ren ve ben bir tarafta, Xever, Rhesk ve Strome diğer tarafta. Kalbim duran bir saniye boyunca Talix'in öldüğünü düşünürüm, ama sonra onun topallayarak uçurumun diğer tarafındaki üç adama katılmak için ilerlediğini görürüm. Rhesk yerde yatıyor, yüzü acıdan buruşmuş.

Aramızdaki uçurum pürüzlü ve derin, sanki intikamcı bir dev gökyüzünden uzanıp dağın yanını keskin bir şekilde kesmiş gibi her iki yönde uzanıyor.

Dikkatli adımlarla biraz daha yaklaşıyor, yarığa bakıyorum. Dibi görünmüyor, sadece sonsuza kadar uzanan ürkütücü bir karanlık var.

Siktir.

"Boşluk bizim geçmemiz için çok geniş," diyor Ren, sesinde hayal kırıklığıyla gerginlik var. Sesini yükseltiyor, rüzgârın sözlerini alıp götürmeden diğerlerine ulaşacak kadar yüksek sesle konuşuyor

ve diğerlerinin yüzlerinde de aynı hayal kırıklığını görüyorum. "Ne "

"Bir güvenlik önlemini tetikledik," diyor Strome, elini ağzına götürüp ovuşturarak. "Slanch çok kurnaz. Burası o kadar soğuk ki kar muhtemelen hiç erimiyor, bu yüzden dağa tırmanmaya çalışan herkes bunu önlemek için zorlanacaktır." Başını eğiyor, yüzünde utanç dolu bir ifade belirliyor. "Benim hatam, Ren. Ben tetikledim. Üzgünüm..."

"Bu herhangi birimizin başına gelebilirdi," yanımdaki adam sertçe söyledi. "Senin hatan değil. Karşılaşabileceğimiz her tehlikeyi önceden tahmin edemezdik. Bu olayın bizi bu kadar geriye atması çok yazık." Kaşlarını çatarak, yarık tarafımızdan Rhesk'e baktı. "O nasıl?"

"Bir kaya ona oldukça sert çarptı," diyor Xever, yaralı adamı muayene etmek için diz çökerken dişlerini göstererek yüzünü buruşturuyor. "Bacağında bir yara açılmış, belki kemiği biraz çatlamış olabilir, ama emin değilim. Tırmanmak ya da inmek onun için zor olacak, ama ben bir atel yapabilirim ve sırayla ona yürümesi için yardım edebiliriz. Sağlam bir dal kesebilir ya da düşmüş bir dal bulabilirsem, bu da yardımcı olur. Başarabiliriz."

"Dağa çıkamaz," diyor Ren keskin bir sesle. "Üçünüz, onu ana kampa geri götürün. Bu durumda devam edemez, siz de bu kesikle devam edemezsiniz."

Aramızdaki geniş boşluğu işaret ediyor. Patlattığımız bubi tuzağı, bu gezegeni koruyan konsey tarafından, zirveye tırmanmaya çalışanları öldürmek veya engellemek ve kuleye ulaşmalarını önlemek için kurulmuş olduğu açık. Ren ve ben hala boşluğun üst tarafında olduğumuz için şanslı sayılmalıyız, ama şu anda pek şükretmek mümkün değil.

Ama en azından hala dağa çıkan yola erişimimiz var. Devam edebiliriz.

"O haklı." Diye sesleniyorum ve Ren, konuşmaya katıldığımı duyunca şaşırmış gibi bana bakıyor. "Hepimizin devam etmesi mümkün değil. O yüzden Ren ve ben yalnız devam edeceğiz. Zaten bu tarafta sıkışıp kaldık ve bu görevi bırakamayız."

Ren'e meydan okurcasına bakıyorum, çenemi inatla kaldırmışım. Muhtemelen şu anda bu dağda benimle mahsur kaldığı için lanet ediyor, benim diğerleri gibi bir savaşçı olmadığımı, şimdiye kadar beni iki kez kurtarmak zorunda kaldığını düşünüyor. İkimizin kendi başımıza devam etmemizin felaketle sonuçlanacağını düşünüyor.

Ama ben başarısız olmamaya kararlıyım. Ona ve kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Zorluklarla karşılaştığımda vazgeçmek veya pes etmek yerine, kafama koyduğum bir şeyi başarabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

Bir değer, güvenilir ve itimat edilebilir biri olabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

Bu benim için *önemli* ve şimdi geri dönmeye niyetim yok.

Omuzlarımı dikleştirip, fikrimi savunmak için ağzımı açtım, ama şaşırtıcı bir şekilde, o da kabul etti — Ren'e özgü bir şekilde.

"Peki," diye homurdanıyor ve gözlerinde tereddüt görüyorum. Muhtemelen az önce düşündüğüm tüm nedenlerden dolayı hayır demek istediğini biliyorum. Ama görev onun için çok önemli, vazgeçemez.

Bu, benimle sıkışıp kalmak ve bu görevi sadece ikimizle tamamlamak anlamına gelse bile.

Umurumda değil.

Devam ediyoruz ve önemli olan tek şey bu.

Ren

Diğer savaşçıların gözlerinde de benim hissettiğim tereddüt ^{görüyorum}, ama onlar da Felicity'nin önerisini kabul ediyorlar.

Xevar ve Strome, Rhesk ve Talix'i dağdan aşağı, ana kampa götürmeye yardım edecekler, Felicity ve ben ise kuleye doğru ilerlemeye devam edeceğiz. Neyse ki, ikimizin de iyi donanımlı sırt çantaları var, bu sayede dağa çıkmak için yeterli erzak ve ikimiz için silahlarımız var.

Bunun akıllıca bir fikir olduğundan emin değilim, ama başka bir alternatif aklıma gelmiyor.

Onun sert ve kararlı olduğunu biliyorum. Akhi, o gerçekten inatçıdır ve bu sinir bozucu olsa da, onun bu özelliğini takdir ediyorum.

Xevar ve Strome, Rhesk'i dağdan aşağı indirmek için bir yol ararken biz de olduğumuz yerde kalıyoruz. Sonunda, Rhesk'in pelerini ve birkaç daldan geçici bir sedye yapıyorlar. Talix'in bacağı yaralı, ama Rhesk'ten daha iyi durumda ve kendi başına yürüyebiliyor. Dik yokuşu dikkatlice inmeye başlarken, elini Strome'un omzuna koyuyor.

Felicity ve ben, onlar yola çıkarken olduğumuz yerde kalırız ve çok fazla zorluk çekmeden varacaklarından emin olana kadar onları izleriz.

Diğerleri gözden kaybolduğunda, yanımdaki kadına dönüyorum.

Yüzünün her çizgisinde şiddetli bir kararlılık var, bana bakarken narin çenesini kaldırıp gözlerime bakıyor. Bu, içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, dün gece onu öptüğümde ve bana dokunduğunda hissettiğim şeyin bir parıltısı, ama bunu görmezden geliyorum.

"Devam etmeliyiz," diyorum sertçe. "Başka bir yarık açılabilir. Ve daha dikkatli olmalıyız. O tuzağı görmemeliydim. Bizi ben yönlendiriyorum, daha dikkatli olmalıydım. Neredeyse her şeye karşı uyanıktım, ama dağın kendisinin tuzaklarla donatılmış olabileceğini düşünmedim. Bu, birimizi ya da birkaçımızı öldürebilecek bir ihmaldi."

"Senin hatan değildi," diye ısrar ediyor Felicity. "Dediğin gibi, herhangi birimiz üzerine basabilirdi. Ama sana katılıyorum. İkimiz de daha dikkatli olacağız."

Bunun üzerine, dağ tırmanışımıza devam ediyoruz.

Yürüdükçe arazi zorlaşıyor ve hava her dakika daha da inceliyor gibi. Aklımda endişeler dolaşıyor, sadece görevin kaderi ve başarılı olup olmayacağımız konusunda değil, Felicity konusunda da.

Endişelenmek istemiyorum, dikkatim dağılmasını istemiyorum, ama düşüncelerimi ondan uzaklaştıramıyorum, hatta gözlerimi ondan ayırmıyorum. Şimdi yan yana yürüyoruz ve bu, onu fark etmememi imkansız kılıyor.

Onu görmezden gelmek başından beri zordu ve şimdi bile, rüzgâr ve soğuktan çatlamış yanakları ve dudakları, nefesi kesilmiş ve hâlâ nefes nefese olmasına rağmen, hâlâ güzel.

Bu sadece fiziksel güzellikten daha fazlası, her ne kadar inkar edilemez bir güzelliği olsa da. Sanki ilk başta beni rahatsız eden tüm özellikleri - inatçılığı, geri adım atmayı reddetmesi, gevezelik etmesi - yavaş yavaş saygı duyduğum, hatta hayran olduğum özelliklere dönüşmüş gibi.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istememe neden olan şeyler.

Tüm gücümle göreve, amacım ve buraya gelme nedenime odaklanmaya çalışsam bile aklımdan çıkmayan şeyler.

Yol daralıyor, dağ daha da dik ve tehlikeli hale geliyor. Felicity'nin tökezlemediğinden veya düşmediğinden emin olmak için onu izlediğimi, onun benim kadar emin adımlarla yürüyemediğini ve kaymaya başlarsa onu yakalayabilmek istediğimi kendime söylüyorum. Bu tamamen lider olarak görevimi yerine getirmemden kaynaklanıyor, çenesinin çizgisini veya alt dudağının kıvrımını bir kez daha görmek istediğimden değil, ki bu da onun dudağının benimkine ne kadar mükemmel uyduğunu düşünmeme neden oluyor.

Bu düşünce içimde bir arzu dalgası yaratıyor ve çenemi sıkıp önümdeki yola yeniden odaklanıyorum.

Dağ önümüzde keskin bir şekilde yükseliyor, önümüzdeki yol bir patikadan dik bir kaya yüzeyine dönüşüyor, o kadar dik ki neredeyse dikey. Felicity başını yukarı kaldırıp manzarayı izlerken dişlerini sıkıyor. Yüzü, soğuk havadan dolayı yanaklarının üst kısmındaki kırmızı lekeler dışında solgunlaşıyor, ama biz tırmanmaya başlamadan önce kayada ayak ve el tutacak yerler ararken inatla ilerlemeye devam ediyor.

"Yavaş ol," diyorum ona, sözlerim rüzgârda neredeyse kayboluyor. Rüzgârın onu sarsmaya başladığını görebiliyorum, parmakları kayaya tutunuyor, asılı olduğu sırtı sıkıca sarılıyor.

Yukarı tırmanış yavaş ve tehlikelidir ve her adımda midem giderek daha fazla düğümleniyor.

Felicity bir sonraki tutunma noktasını ararken ayağı kayıyor ve ayakları bir anlığına duvara çarptığında kalbim sıkışıyor, tutunurken parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Ona doğru kaymaya başlıyorum, ona yardım etmek için kaya yüzeyinde yana doğru hareket ediyorum — onu desteklemek, itmek, tekrar dengede kalmasını sağlamak için her şeyi yapmaya çalışıyorum. Ama Terranlı kadın kayaya tutunuyor, yüzü çabayla buruşuyor ve başını sallıyor.

"Hayır, ben hallederim," dişlerini sıkarak diyor. "Ben iyiyim. Sen... devam... et."

Bu endişemi hafifletmiyor, ama kendimi zorlayarak onun yeniden uyum sağlamasına izin veriyorum, böylece yolumuza devam edebilelim. Tehlikeli adımlarla ilerliyoruz, ta ki sonunda kayalığın tepesine ulaşıp kenardan aşağıyı görebilene kadar.

Kendimi iterek, son bir adımda ona yardım etmek için elimi uzatıyorum. O ise inatla başını sallıyor, kararlı kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve ben hayal kırıklığımı haykırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Felicity, lütfen. Sana yardım etmeme izin ver."

Sesimdeki bir şey ona ulaşmış olmalı, çünkü sonunda elimi tutuyor. Onu yukarı çekiyorum, kenarın üzerinden uçurumun tepesine çıkarıyorum. Geriye doğru düşerken, kollarıma yuvarlanıyor. Kollarıma istem dışı, neredeyse *içgüdüsel olarak* sarılıyor, mantığımın itirazlarına rağmen vücudum onun yumuşaklığını arzuluyor.

Soğuk, engebeli zeminde sırt üstü yatıyorum, Felicity üstümde, ikimiz de düştüğümüz yerde uzanmışız.

Onu bırakmam gerektiğini biliyorum, ama istemiyorum. Henüz değil.

"Artık bu işte birlikteyiz," diyorum ona, sesim her zamankinden daha yumuşak, gözlerine bakarken, çok yakınımdaki gözlerine. "Sadece birbirimize güvenebiliriz. Bu işte ortakız, sadece ikimiz, bu yüzden birbirimizi kollamalıyız. Sana yardım edeceğime güvenebilirsin, ben de sana aynısını yapacağım. Birbirimize güveneceğiz. Tamam mı?"

Felicity uzun bir süre gözlerime bakıyor, sonra sonunda başını sallıyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Ortaklar."

Kollarım hala onun etrafında. Onu bırakmadım ve bırakmak da istemiyorum. Aramızdaki kıvılcımı tekrar hissedebiliyorum, alevlenen sıcaklık kanımı, bedenimi, kemiklerime kadar ısıtıyor.

bedenimi, kemiklerime kadar ısıtıyor. Bu arzudan, fiziksel zevk için duyulan şehvetten daha fazlası. Bundan daha derin bir ihtiyaç hissediyorum — onu, hem kalbini hem de bedenini, ona zarar verebilecek her şeyden korumak için bir ihtiyaç. Ne pahasına olursa olsun, onu güvende tutmak için.

Düşünmeden elimi uzattım, yüzüne düşen güneş ışığı rengindeki saçlarını geriye doğru taradım ve kulağının arkasına koydu. Parmaklarım onun teninde kalakaldı ve onun titrediğini, vücudunun bir anlığına benimkine doğru eğildiğini hissettim.

O kadar iyi, o kadar tatlı bir his ki, nerede olduğumuzu unutuyorum, tehlikeli bir dağın tepesinde, kar, ağaçlar ve bizi öldürmek isteyen vahşi hayvanlarla çevrili olduğumuzu. Soğuğu bile hissetmiyorum.

Tek hissettiğim şey o.

Ben kendimi zorladığım anda o da geri çekiliyor, ama bu sefer çok daha zor. Vücudum onu istiyor. Onun için hissettiğim ihtiyaç, daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Bu beni hem teşvik ediyor hem de tedirgin ediyor, ve ne yapacağımı bilemiyorum.

Nasıl

hissetmeliyim

? Nasıl tepki

vermeliyim?

Tek bildiğim, görevimizi tamamlamamız gerektiği. Bu yüzden Felicity'yi ayağa kaldırıyorum ve tekrar yola çıkmadan önce omuzlarındaki çantayı düzeltmesine yardım ediyorum.

Yine de, kollarımda tuttuğum anısı, hayalet bir dokunuş gibi tenime yapışmış olarak kalıyor.

Felicity

Ren'in yanına gelip yola devam ederken KALBİM HÂLÂ ÇABUK ÇALIŞIYOR, ama bunun nedeni sadece o kayalığı tırmanırken düşmek üzere olmam değil.

Ren'in bana bakışları... Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzündeki ifade...

Bu, bir takım arkadaşının diğerine bakışından çok daha fazlası gibiydi. Hatta bir partnerin diğerine bakışından da fazlası. Bana, sadece görevi değil, *beni* de önemsermiş gibi bakıyordu. Sanki hissettiği şey, bu görevde ona yardım edecek ve arkasını kollayacak birine ihtiyaç duymaktan daha derindi.

İlerlerken gerginliğin devam ettiğini hissedebiliyorum. İkimiz de çevremizi kartal gözüyle izliyor, her yüzeyi daha fazla tuzak veya kapan için tarıyoruz, ama bu bile aramızdaki havada asılı kalan ağırlığı, kurtulması imkansız gibi görünen bir çekiciliği tamamen unutmamı sağlamaya yetmiyor.

Son bir gündür daha sessizim. Dağa tırmanmak bu kadar zor olduğunda sohbet etmek zor, ama şimdi konuşmak istiyorum. Sinirlerim yine bozulmaya başladı, ne kadar yükseklikte olduğumuzu, tüm bunların ne kadar tehlikeli olduğunu ve kulelere vardığımızda bizi bekleyen daha fazla tehlike olduğunu biliyorum. Dikkatimi başka yere çekecek bir şeye ihtiyacım var.

Ren'e bakıyorum, önündeki patıkaya öfkeli bir kararlılıkla bakıyor, sanki dağı tırmanmak mı yoksa onu boyun eğdirmek mi istediğini merak ediyorum.

"Vox'a döndüğümüzde, isyana katılmak istiyorum," diyorum ona. "Yardım etmek istiyorum."

Bu sözlerim, onun taş gibi yüzündeki konsantrasyonunu yarım saniye için bozar. Bana açıkça şaşkınlıkla bakar, rüzgarda dalgalanan gümüş çizgili koyu saçları dalgalanır.

"Neden?"

Tek söylediği bu, sonra tekrar yola odaklanmak için arkasını döndü.

Omuz silkiyorum ve onunla aynı hızda gitmek için biraz hızlanıyorum. "Voxeranlar artık benim halkım. Dünya'ya geri dönmenin kolay bir yolu yok ve bunu denemek için de gerçek bir isteğim yok. Artık orada benim için hiçbir şey yok. Voxeranlar benim için, tüm kadınlar için çok şey yaptı ve kendimi onların yanında evimde hissediyorum. En azından, şimdiye kadar bulunduğum diğer yerlerden daha fazla. Artık onların geleceğine yatırım yapıyorum. Senin geleceğine. Yani, bu dağda hayatımı riske atıyorum." "Bunu halkın için de yapıyorsun," diye işaret ediyor, ancak Eskiden olduğu gibi sözlerinde artık keskinlik yok.

"İkisi için de yapıyorum," diye inatla ısrar ediyorum. "Böylece hepimiz bu korkunç hapishane gezegeni olmayan bir yuvaya sahip olabilelim. Vox'ta neler olduğunu biliyorum. Droth'un amcasının babası öldükten sonra tahtı nasıl çaldığını. Kardeşi Kardax'ın onu ve diğer isyancıları nasıl ihanet ettiğini. Bu doğru değil. Ve ben bunu düzeltmeye yardım etmek istiyorum."

Ren'in ayak sesleri durur ve boğazından düşük bir ses çıkar. Bu sese eşlik eden hiçbir kelime yoktur, sadece göğsünde yankılanan sessiz bir ses.

Söylediklerimin onu bir şekilde etkilediğini görebiliyorum, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Ne düşündüğünü tahmin edemiyorum. Yüzünde stoik ve duygusuz bir ifade var ve bakışlarını önündeki patıkaya odaklamış durumda.

"Senin bizim tarafımızda olman bizim için büyük şans olur," der sonunda, sonra başını eğip yürümeye devam eder.

Gözlerimi kırıştırıyorum, nefesim kesiliyor, onun önümdeki dağ yamacında ilerlemesini izliyorum.

Onun söylemesini beklediğim şey bu değildi. Tam tersine. Ama sözleri göğsümde bir sıcaklık uyandırdı, içime yayıldı ve cildime yapışan soğuğu biraz olsun uzaklaştırdı.

Yola devam ederken sessizliğe büründük ve onun sözlerini kafamda tekrar tekrar düşünmeden edemedim. Onun cevabından mı, yoksa benim tepkimden mi daha çok kafam karışık, bilemiyorum. Dağa tırmanırken kendime Ren'in benim hakkımda ne düşündüğünün umurumda olmadığını söyleyip durdum, ama belki de bu hiç de doğru değildir.

Belki de *umurumda*.

Ve bu beni biraz korkutuyor.

Gece çökmeye başladığında, sonunda dinlenmek için durduk. Bize barınak sağlayacak küçük bir mağara gördük ve Ren ona doğru başını salladı, yaklaşırken hızımızı yavaşlattı. Önce o içeri girdi, başka hiçbir şeyin

orada yaşamaya karar vermediğinden emin oldu ve sonunda güvenli olduğunu söyleyince ben de ona katıldım.

Ayaklarım ağrıyor ve üşüyor, günün yorgunluğundan uzuvlarım ağrıyor. Keşke vücudumdaki yorgunluk kafamdaki kafa karıştırıcı düşünceleri yok etse, ama fiziksel olarak ne kadar yorgun olsam da zihnim hala fazla mesai yapıyor.

Gece çökerken, karanlık soğuk ve baskıcı bir şekilde etrafımızı sararken, Ren ile aramda bir tür gerginlik hissediyorum. Bu gerginlik, ona daha yakın olmam gerektiğini, Ren'in mağaranın dışındaki soğuktan ve gecenin tehlikelerinden korunabileceğim bir sığınak olabileceğini fısıldıyor gibi.

Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama sanki havada asılı duruyor, her nefes alışımında ciğerlerimi dolduruyor ve aramızda elektrik yükü gibi birikiyor.

Uçurumun kenarındaki o andan sonra, her bakış, her dokunuş anlam yüklü geliyor. Sanki o ilk öpücükten beri bir şey büyüyor, her dokunuşla aramızdaki gerginlik daha da artıyor.

Kırılmaya gittikçe yaklaşıyor.

Ve dağ yamacında söylediği o sessiz sözler, beni elde ettikleri için şanslı olacaklarını söylediği sözler? Bu, göğsümdeki garip özlemi inkar etmeyi daha da zorlaştırıyor.

Kamp kurarken ondan uzak durmaya özen gösteriyorum. Uçurumun kenarında dans ediyormuşum gibi hissediyorum, sanki her adım beni uçurumdan aşağı, korkunç ve bilinmeyen bir şeye doğru fırlatacakmış gibi.

Ren ateş yakmaya başlar, alevler birkaç közden giderek büyüyerek sürekli sıçrayan bir alev haline gelir.

Küçük alanda onun etrafında dolaşıyorum, çantalarımızı mağara girişinden en uzak duvara yakın bir yere yerleştiriyorum. Tavan, Ren'in tamamen ayağa kalkabileceği kadar yüksek ve bu da duvarların etrafımızı sarıp bizi birbirimize daha da yaklaştırdığı hissini artırıyor.

"İster misin..."

Ona akşam yemeği için çantamdan kurutulmuş eti çıkarmamı isteyip istemediğini sormaya başlıyorum, konuşurken ona doğru dönerek. Ama Ren de aynı şeyi yapmak için gelmiş olmalı, çünkü döndüğümde tam orada ve vücutlarımız çarpışıyor. Beni dengelemek için kollarımı tutuyor...

...ve işte o an gelir.

Bir yangın başlatan kıvılcım.

Vücudunun ısısının benimkine sızdığını hissedince midem kasılır ve Ren'in bakışları benimkilere kilitlenir. Dolgun dudakları açılır ve nefes alır,

ve ben düşünmeden, hatta nefes almadan, bir elini kaldırıp başımın arkasına koyar ve ağzını ağızıma çarparak beni kendine doğru çeker.

Bu, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi, ormanda ilk öpüşmemiz bile değildi.

Ren o zaman beni açgözlülükle öptü, ama şimdi sanki beni *yutuyormuş* gibi. Elleri kollarımı sıkıca tutuyor, dili sanki beni canlı canlı yemek istercesine ağızıma dalıyor.

Beni
sahiplenmek
için. Beni ele
geçirmek için.

Elleri geniş, pürüzlü ve güçlü, beni sıkıca sarıyor ve bu, onun saf kaba gücünü hatırlatarak içimde heyecan dalgaları yaratıyor.

Kamp ateşi dumanı gibi kokuyor ve aniden yüzümü boynunun kıvrımına gömmek ve onu içime çekmek, dilimi onun teninde gezdirip tadına bakmak için vahşi bir dürtü duyuyorum.

Beni sıkıca tutan ellerini bırakıp, ellerini kollarımdan belime kaydırıyor ve oradaki kıvrımı sıkıyor. Bir an için parmak uçları yumuşak tenime batıyor, sonra kaburgalarımın göğüslerime doğru hareket ediyor, göğüslerim üzerlerine sarılmış geçici peştamalın içinde.

Parmakları ince derinin altına dalıyor, beni avuçluyor, okşuyor, ellerinin altında göğüslerimin şeklini hissediyor ve ben de ona aynısını yapıyorum.

Derisindeki izler, ilk öpüştüğümüz zamanki gibi parlıyor ve ellerim utanmadan vücudunda dolaştıkça daha da parlak bir şekilde yanıp sönüyor. vücudunda dolaştıkça daha da parlak bir şekilde titrer.

Onun çıplak vücudunda hissedilecek ve keşfedilecek çok şey var ve ben, o beni şiddetle öperken, avuç içlerimi geniş göğsünde, dalgalı karın kaslarında, sırtında ve omuzlarında gezdirmeye devam ediyorum. Parmaklarım sırtında yukarı doğru kayıp omurgası boyunca uzanan düğümlerin üzerinden geçtiğinde, onun sertleştiğini hissediyorum, kalçaları benimkilere çarptığında dudaklarımdan derin bir inilti geliyor.

Diğer kadınların konuşmalarından, omurgasındaki düğümlerin erojen bir bölge olduğunu, onlara dokunmanın ona zevk verdiğini biliyorum. Bu yüzden bu sefer parmaklarımı omurgası boyunca kasıtlı olarak gezdiriyorum, onu sertleştirmek için parmaklarımı penisi boyunca gezdirir gibi onu tahrik ediyorum.

Ancak bu konuda yardıma ihtiyacı yok. Tüm vücudu sertleşmiş, bana doğru gerilmiş, dudakları beni yutarken inliyor

dokunuşumla inliyor ve onu kendime daha da yaklaştırdığımı hissediyorum, ormanda ilk öpüştüğümüz zamanki gibi.

Onu istiyorum. Çok fazla istiyorum.

Vücudum bana, reddedilmekten, hayal kırıklığına uğramış arzudan bıktığını haykırıyor.

Hava karanlık ve soğuk, ve sen ölümcül bir görevdesin, kafamın içindeki küçük bir ses bana fısıldıyor. Ve şimdiye kadar gördüğün en muhteşem savaşçı, kamp ateşinin yanında, neredeyse yıldızların altında, vahşi doğada seninle sevişmek istiyor. Bu çılgın bir fantezi, öyleyse neden hayır diyeceksin ki?

Dürüst olmak gerekirse, şu anda hayır demek için tek bir neden bile bulamıyorum. Ve istemiyorum da.

Ona yaslanıyorum, ellerim saçlarına kayıyor, ta ki Ren aniden geri çekilip, beni şaşırtan bir güçle ağzını ağzımdan ayırmaya kadar. Vahşi, yoğun gözlerle bana bakıyor, yüzümü incelerken elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama ben duymak istemiyorum. Söyleyeceği şeyden korkuyorum, hazır olmadığım, çok daha ciddi, çok daha kalıcı bir şey olacağından korkuyorum. İçten içe, bundan, nasıl hissettireceğinden, ne anlama geleceğinden çok korkuyorum.

Ama yine de onu istiyorum.

Onu hayatımda hiç bir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

Bu yüzden onun konuşmasına izin vermek yerine, başının arkasını tutup ağzını bir kez daha benimkine yaklaştırıyorum ve duymak istemediğim sözleri dudaklarımla durduruyorum.

Tüm ihtiyatımı bir kenara bırakarak, sanki bu tanrının unuttuğu gezegende yaşayan tek iki insan bizmişiz gibi onu öpüyorum.

Ren

FELICITY, parlak, tutkulu ve aç bir şekilde yanan, ete kemiğe bürünmüş bir yangın gibidir ve vücudum ona şiddetli bir arzu ile karşılık verir. Zihnim ve duygularım kargaşa içindedir, düşüncelerim birbirine karışır ve anlam veremem. Tek bildiğim, vücudumun onu inkar edilemeyecek kadar güçlü bir ihtiyaçla istediğidir.

Daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Daha önce hiç arzulamadığım şeyler arzuluyorum. Daha önce dudaklarımdan hiç çıkmamış sözler söylemek için can atıyorum.

Ellerim ve ağzım ona doyamıyor, ve benim sikim... Sikim onun içine girmek için o kadar çaresiz ki, acı veriyor.

Hiç böyle bir arzu hissetmemiştim, deliliğin sınırında bir kadını sahiplenme ihtiyacıyla hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Vücudu ellerimin altında sıcak, özlem dolu, sanki benim kadar derinden arzuluyormuş gibi bana doğru geriliyor ve artık kendimi daha fazla inkar edemem.

Eğer yaparsam delireceğim.

Ellerim onun kıvrımları üzerinde kayıyor, her santimini dokunmak istiyorum. Pelerinlerimiz yere düşüyor ve ben göğüslerini örten deri parçayı çekiyorum, onları görmek, onu önümde çıplak görmek istiyorum. Kendi peştamalım rahatsız edici geliyor, deri gergin ve sert sikim tarafından neredeyse bir tarafa itilmiş durumda. Sonunda üstünü çıkarmayı başardığımda parmaklarım beceriksiz ve çaresiz hissediyor.

Onu bir kenara atarken inlerim ve ilk kez çıplak göğüslerini görürüm.

Felicity çenesini kaldırır, dudakları tekrar benimkileri arar, ama ben ona bakmak istiyorum. Göğüslerini ellerimle kavrar, dolgunluklarının tadını çıkarırım. Aniden yoğun bir merak duyuyorum, onun nasıl yapıldığını bilmek istiyorum ve parmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdirerek kıvrımlarını ve şişkinliklerini hissediyorum. Başparmaklarımla koyu pembe meme uçlarını okşuyorum, ateşin ışığında sıkılaşıp sertleşmelerini izliyorum.

O, tatlı, çaresiz bir arzu sesiyle inliyor ve benim penisim acı verici bir şekilde zonkluyor. Başımı eğip, sert meme uçlarından birinin üzerinde dilimi gezdiriyorum, bunun ona da iyi gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Belli ki hoşuna gidiyor. Felicity nefes nefese kalıyor, eli kafamın arkasına gidiyor, tırnakları kafa derimi çizerek başımı sıkıca tutuyor. Onun tenine gülümsüyorum, göğsünü daha fazla ağzıma alıp meme ucunu dilimle okşuyorum.

Tatlı küçük tomurcuğu yiyip bitirdiğimde, o nefes nefese kalmış, sırtı kavisli bir şekilde bana karşı kıvranıyor. Küçük alanda onun uyarılmasının kokusunu alabiliyorum. Bu sadece benim arzumu daha da artırıyor ve penisim onun içine girme, onun sıcak ıslaklığının beni sarmasını hissetme ihtiyacıyla ağrıyor.

Ama bunun yerine, dizlerimin üzerine çöküp beline sarılmış deri parçayı çekip çıkardım, onu daha fazla keşfetmek istiyordum.

Dudaklarımı karnına bastırıyorum, yumuşak etini okşuyorum, dilimle bir kalça kemiğinden diğerine bir yol çiziyorum, ellerimi onun dolgun uyluklarına doğru kaydırıyorum, onları ayırırken sıkıyorum. Felicity tekrar nefes nefese kalıyor, hafifçe geriye doğru sendeliyor.

Onu takip ediyorum ve parmaklarım açgözlü keşiflerine devam ederken, o sırtının üst kısmını mağaranın duvarına yaslıyor. Kaygan kıvrımlarını okşuyorum, pürüzlü parmak uçlarımın onun kadifemsi tenine dokunmasından zevk alıyorum.

"Ren, lütfen," diye inler, kahverengi gözlerinde ateşin ışığı parıldayarak bana bakar.

Yüzündeki ifade beni yeniden arzu ile doldurur. Narin yüz hatları kısmen gölgede kalır, burnunun, çenesinin ve yüksek elmacık kemiklerinin hatları daha da çarpıcı görünür.

Bir tanrıça gibi görünüyor, hayal bile edemeyeceğim kadar güzel bir yaratık.

Ve yine de, bir şekilde, o var.

Gerçek ve tam önümde duruyor.

Öne eğilip, uyluk içini öpüyorum, başımı hafifçe eğip ona bakarken parmaklarımı kıvrımlarının arasına kaydırıyorum, orada ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu hissediyorum. Onun girişini okşarken, uyarılmasının kayganlığı parmak uçlarımı kaplıyor ve kalçaları elime doğru kıvrılıyor, beni teşvik ediyor.

Voxeran kadınlarına benzer bir vücuda sahip, ama tam olarak aynı değil. Onun her bir parçasını keşfetmek, vücudunun topografisini haritalamak ve her bir çizgisinin ve kıvrımının dokunuşuma nasıl tepki verdiğini öğrenmek istiyorum.

Parmaklarım yukarı doğru kayarken, girişinin hemen üzerinde, parmak uçlarımın altında bir çakıl taşı gibi küçük, sert bir yumru hissediyorum. Ona dokunur dokunmaz çığlık atıyor, bacakları titriyor ve elleri duvara yapışıyor.

Boğazımdan bir inilti yükseliyor, sesine, kokusuna ve dokunuşuna karşılık penisim acı verici bir şekilde zonkluyor.

Onun tepkisine neden olanın bu olup olmadığını görmek için küçük çakıl taşını tekrar okşuyorum ve Felicity daha yüksek sesle inliyor, elimde kıvranıyor.

"Lütfen," diye inler, başını geriye atar ve gözlerini kapatır. "Ne istiyorsun?" diye fısıldarım.

Onu okşamaya devam ederken sesim derin ve kısık çıkıyor, iç uyluklarının titrediğini hissediyorum. Diğer elimle aşağı uzanıp, kendi boşalmamı engellemek için penisimi sertçe sıkıyorum. Testislerim gergin ve boşalma ihtiyacından ağrıyor.

Onun tepkileri beni o kadar tahrik ediyor ki, içine girmeden boşalmanın eşiğine geliyorum. O kadar zarif ki, şu anda kendini tamamen kaptırmış durumda, vücudu her dokunuşuma anında tepki veriyor.

"Ağzın," diye inliyor Felicity, utanmadan bacaklarını daha da açarak. "Ağzını bana koy. Lanet olsun, Ren. Yala beni. Tam orası, lütfen..."

Bir anlığına konuşmayı unutmuş gibi sözünü kesiyor, ama ne istediğini anlıyorum.

Damarlarımda ateş yanarken, bacağına uzanıp omzuma asıyorum, böylece daha iyi erişebiliyorum. Onu sonsuza kadar seyredebilirim, vücudunun zevkten kıvrılıp eğilmesini, her dokunuşumda cildinin kızarmasını ve kabarmayı izleyebilirim.

Ama ağzımı istiyorsa, ona vereceğim. Eğer istediği buysa, onu sahiplenmeden önce bu şekilde doruğa ulaştıracağım.

Bu noktada, bu kadına reddedebileceğim tek bir şey bile olduğunu sanmıyorum. İsteddiği her şeyi ona verirdim.

Parmaklarımla onu açarak, onu bu kadar güçlü tepki vermesine neden olan sert et parçasını ortaya çıkarıyorum. Sonra öne eğilip, dilimi uzun ve yavaş bir hareketle üzerinde gezdiriyorum, sonra da daha önce parmak ucumu kullandığım gibi dilimin ucunu onun üzerinde gezdiriyorum.

"Ren!" Felicity adımı inleyerek söyler, gergin çığlığı nefesini kesen bir notayla biter ve bu, onun tam olarak istediği şeyin bu olduğuna beni ikna eder.

İyi.

Çünkü artık durmamın imkânı yok. Tadı çok iyi.

Ağzımı ona daha sert bastırıyorum, ıslak, sıcak etini yalıyorum, dudaklarımın arasında yumuşak kıvrımlarını emiyorum ve dilimi onun zevk merkezi gibi görünen o küçük noktaya doğru kaydırıyorum. Dudaklarımı onun etrafına kapatıyorum ve onu da emiyorum, tıpkı onun ağzında benim penisim olsaydı benim de ondan istediğim gibi.

Felicity bundan zevkle neredeyse çığlık atıyor, ben onun bacağına omzumun üzerine sıkıca asılı tutarken topuğu sırtıma batıyor.

Onu tadarken kendimi okşamak için can atıyorum, ama çok yaklaştığımı biliyorum. Şimdi kendime dokunursam dayanmam imkansız. Dilimde onun tadı ve burnumda onun uyarılmasının kokusu beni uçurumun eşiğine getiriyor. Penisimden çoktan küçük damlalar sızmaya başladı ve beni boşalmaya götürmek için neredeyse hiçbir şey gerekmeyecek.

Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim. O kendi payını alana kadar.

Parmak uçlarımla girişine dokunarak onu bir an için tahrik ettikten sonra iki parmağımı içine sokuyorum.

"Oh, lanet olsun!" diye bağırır.

Akhi. Bu kadın benim sonum olacak.

İç duvarlarının etrafımda sıkılaştığını hissedince inlerim ve onu yalarken parmaklarımı deneme amaçlı içeri ve dışarı kaydırırım. Felicity'nin çığlıkları artık neredeyse sürekli bir ses haline gelmiştir ve onu uçurumun kenarına iterken mağarayı doldurur.

"Çok yaklaştım," diye nefes nefese söylüyor. "Oh, lanet olsun, Ren, ben..."

Onun içinde yumuşak bir nokta hissediyorum ve merakla parmaklarımı ona bastırıyorum, aynı zamanda dilimi onun küçük yumruğunun üzerinde gezdiriyorum... ve Felicity parçalanıyor.

Ellerinden biri uçar, kalçaları ağzıma sertçe vururken saçımı yakalar. Zirveye ulaşırken beni sıkıca kendine bastırır, tekrar tekrar çaresizce inerken dilimin üzerinde sertçe boşalır.

Ben devam ederken, onun zevk çığlıkları crescendo'ya yükselir, ben de onun mağaranın duvarına eridiğini hissedene kadar ovuşturmaya, emmeye ve yalamaya devam ederim. O kadar tamamen yığılır ki, onu tutmak zorunda kalırım, ağzımı onun merkezinden ayırıp onu kollarımın arasına alıp mağaranın zeminine attığımız pelerinlerin üzerine yatırırım.

"Vay canına," diye nefes nefese kalır. "Hiç..."

Aniden sözünü keser, söylemek üzere olduğu sözler onu şok etmiş gibi gözleri büyür.

Keşke konuşmaya devam etseydi. Bu anda kafasından neler geçtiğini bilmek için can atıyorum. Ama ben sormadan, yüzünü bana doğru eğiyor, zengin kahverengi gözleri ateşin ışığında parıltıyor.

"İçimde olmanı istiyorum Ren. Lütfen. Beni sık."

İki kez sormasına gerek yok. Zaten peştamalımı yırtıp atmış, üzerine eğilmiş, bacaklarını ayırmış durumdayım. Penisim, kafamdaki diğer tüm düşünceleri engelleyen bir arzuyla zonkluyor. Daha önce de arzu ve tahrik hissetmişim, ama hiçbirisi böyle değildi.

Felicity, ona olan arzumda bana ilkel, neredeyse hayvani bir şey hissettiriyor.

Bacaklarının arasına diz çöküyorum, bacaklarını genişçe açarken kendimi bir kez okşuyorum, uyarılmamı penisime yayıyorum, ama Felicity o kadar ıslak ki başka bir şeye neredeyse hiç ihtiyacım yok. Bana bakıyor, gözleri penisime kayıyor ve onun yattığı diğer erkeklerden farklı olabileceğimi fark edince bir an için tereddüt ediyorum. Bildiğim kadarıyla, bakire değilse, sadece insan erkeklerle birlikte olmuştur.

Bana dokunmak için elini uzatır ve ben de ona izin veririm, nefesimi tutarak, onun dokunuşunun beni bozmaması için kendimi zor tutarım. Ama parmaklarını penisimin uzunluğu boyunca gezdirip, penisimin üst kısmındaki çıkıntıyı izlerken, zevkten titrerim ve dudaklarımdan bir inilti dökülür.

"Dayanamıyorum," diye boğuk bir sesle inleyerek, kendimi onun girişine doğru yönlendiriyorum. "Felicity..."

"Evet." Tek kelimeyi söylerken sesi kısık çıkıyor ve bu, içimde başka bir arzu dalgası yaratıyor. "Tanrım, Ren. Kendimi çok *boş* hissediyorum. Beni doldur. Senin her parçanı hissetmek istiyorum."

Geniş başım onun içine kayıyor ve vücudunun beni içine almak için gerilmesi dudaklarımdan derin bir inilti koparıyor. Islak sıcaklığı, sanki beni almak için yaratılmış gibi en hassas yerimi sarıyor, ben biraz daha derine batarken benim aletimin etrafını sıkıp dalgalandırıyor.

"Beni izle," diye homurdanıyorum, göğsümde sahiplenici bir dürtü yükseliyor. "Seni alırken beni izle."

Felicity yumuşak bir inilti çıkarır. Ben onun içine girerken bakışları bana sabit kalır, yüzümle penisim arasında gidip gelir.

Kalın penisim onun girişine girdiğinde, iki bacağını da omuzlarıma atıp onu kaldırıyorum, böylece ikimiz de benim ona acı verici bir yavaşlıkla girerken izleyebiliyoruz. Onun ne kadar dar olduğuna inliyorum

ama yine de penisim ona sığar, kendimi yavaşça zorlayarak, beni kavrayan hissini tatmak için içine girerim.

"Tanrım." Felicity, tamamen içine girdiğimde nefes nefese kalır ve yumuşak, kızarmış kıvrımlarının penisimin etrafında açıldığını, ellerimi kalçalarına kaydırduğimde şişmiş yumruğunun dışarı çıktığını görebilirim. "Çok büyük. Çok mükemmel. Oh, lanet olsun... çok iyi hissettiriyorsun."

"Sen de öyle," diye inliyorum. "Çok iyi, tanrım, ben..."

O beni imkansız bir şekilde daha sıkı sıkarken sesim boğuk bir sesle kesildi. Daha fazla dayanamazdım.

Kalçalarımı ona doğru eğiyorum, penisimi olabildiğince derine sokuyorum ve penisimin tabanındaki düğüm, onun küçük zevk merkezine sürtünüyor. Bu his karşısında nefesini kesiyor, sonra titremeye başlıyor, onu başka bir orgazma doğru iterken vücudu titriyor.

Onun cildinin kızardığını, göğüslerinin titrediğini, uyluklarının beni sıkıldığını izlerken, ihtiyaçtan deliye dönmüş gibi hissediyorum. Onun tekrar boşaldığını hissettiğimde, tüm vücudu kasılırken gözlerini sıkıca kapatıyor ve sonra titremeye başlıyor, inlemeleri mağarayı dolduruyor, kendimi durduramıyorum.

Bacaklarını aşağı doğru iterek, neredeyse tamamen içinden çıkıyorum, sadece şişmiş, zonklayan ucumu içinde bırakıyorum ve sonra, tekrar derin bir öpücükle ağzını ele geçirmek için eğildiğimde, sertçe içine giriyorum.

Felicity ağzıma inliyor ve ben tüm kontrolümü kaybediyorum. Onu sert ve hızlı bir şekilde almaktan kendimi alamıyorum. İkinci orgazmından sonra iç duvarları hala etrafımda titriyor, ben ona tekrar tekrar girerken, ellerim başının iki yanında, ağzını kendi ağzımla yutuyorum.

Beni alt üst ediyor — teninin kokusu ve ağzının tadı, ağrıyan penisimi saran sıcaklığı, yumuşak, dolgun vücudunun sert, kaslı vücuduma bastırılması hissi. Elleri sırtıma kayıp omurgamdaki düğümleri izlediğinde, boğuk bir çığlık atıyorum, testislerimin gerildiğini hissediyorum, bu son uyarı ile boşalacağım.

"Felicity..."

Onun adını inleyerek söylerim ve o da cevap olarak inler. Penisimin dibindeki düğüm her itişte onun küçük düğümüne çarpıyor ve bunun onu tekrar doruğa yaklaştırdığını fark ediyorum.

Evet. Tekrar benim için gel, benim tatlı küçük Terran'ım.

Onun ırkındaki kadınlar için neyin mümkün olduğunu bilmiyorum, ama yapabilseydim, onu tekrar tekrar zevkin zirvesine çıkarırdım. Onu tekrar tekrar orgazm etmek, varlığını tek bir amaca adanmış istiyordum.

tekrar tekrar orgazm olmasını istiyorum, varlığımı bu tek amaca adanmak istiyorum.

Dışlerimi sıkıp, son bir an daha kendimi tutuyorum, ta ki onun titremeye başladığını hissedene kadar. Sonra son bir kez daha ona giriyorum, kendimi bacaklarının arasındaki o küçük yumruya sıkıca bastırıyorum ve penisim zonklarken sertçe sürtünüyorum.

Hayatım boyunca yaşadığım hiçbir şeyden daha iyi hissettiren sıcak bir zevk patlamasında kendimi kaybederken, penisim şişer.

O da tekrar boşalırken bana sarılıyor, sırtımı kavrayıp, kaslarım boşalmanın gücüyle gerilirken bana sarmaşık gibi sarılıyor. Vücudunun beni sıkıldığını, içimdeki son damla spermi de dışarı çıkardığını hissedebiliyorum, ikimizin de orgazmı sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiriyor.

Sonunda, nefes nefese ona yaslanıyorum. Son zevk dalgalarının vücudumdan geçtiğini hissederken ağzım boynuna değiyor, vücudum onun vücuduna erirken penisim yavaşça yumuşuyor.

Altımda çok yumuşak ve uysal, uzuvları hala bana dolanmış, nefesi küçük, kısa nefesler halinde geliyor.

Çıkmak istemiyorum.

Henüz vücudunun mükemmel sıcaklığından ayrılmak istemiyorum.

Onunla hissettiğim şey, daha önce hiçbir kadınla yaşamadığım bir şeydi. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir zevkten daha yoğundu.

Ve yine de...

Karşılaşmamızın yoğunluğu azaldıkça, mantığımın bir kısmının geri geldiğini hissedebiliyorum. Artık, almak, sahiplenmek, *sahip olmak* için duyduğum ilkel, ezici dürtü azaldı ve ihtiyacımın keskin kenarları köreldi, neden burada olduğumuzu hatırlıyorum. Neden bu dağ yamacında donuyoruz, neden Felicity ve ben kendimizi başlangıçta yalnız bulduk.

Görev, bizim başarımıza bağlı, sadece bizim.

Üsse geri gönderdiğimiz savaşçılardan, dağın eteklerinde bizi bekleyen Voxeranlar ve Terran kadınlarına kadar pek çok insan, bu gezegenden kaçabilmeleri için bizim görevi tamamlamamıza ve onlara yardım etmemize güveniyor. Felicity ve ben hayatta kalırsak, Nuthora'dan ayrılacak bile bu işin sonu gelmeyecek. Hâlâ kendi görevim var: Prensimin yanında durmak, amcasını yenmesine yardım etmek, Vox'un yeniden özgürleşmesini sağlamak.

Felicity ile az önce paylaştığımız kadar yoğun ve sıra dışı bir zevk bile bir hatadır. Buraya gelme amacımızı gerçekleştirme şansımızı tehlikeye atabilecek bir dikkat dağınıklığıdır. Onun hakkında

ya da onun güzelliği ve ona olan arzumdan daha fazla dikkatim dağılmasın. Onun da bana karşı bir şeyler hissetmesine ya da şehvetin dikkatini dağıtmasına izin veremem.

Ondan uzaklaşıp, peştamalımı alıyorum ve Felicity'ye kendi kıyafetlerini toplaması için zaman veriyorum. O da bana bakıyor. Gözlerine bakmaya korkuyorum, fiziksel ve duygusal geri çekilmemle onun incinmesini istemiyorum. Ama sanki kafamdaki düşünceleri duyabiliyormuş gibi, konuşmaya başlıyor ve söylediği sözler beklediğim gibi değil.

"Biliyorsun..." Tereddütle boğazını temizler, deriyi tekrar göğüslerinin üzerine sarar. "Eşleşmemiş Voxeranların bağ dışında seks yapmasının olağandışı bir şey olmadığını duydum. Tanrı biliyor ki biz insanlar bunu sürekli yapıyoruz."

Ne yaptığını hemen anlıyorum.

Bana, ikimizin de hissettiğini bildiğim şeyi reddetme ve az önce yaptığımız şeyin bağ değil, sadece şehvet olduğunu iddia etme şansı veriyor. Bunun sadece geçici, birbirine çekilen iki varlığın ihtiyacı olduğunu ve daha derin bir anlamı olmadığını.

Ve bir bakıma haklıydı — Voxeranlar eş bağının dışında da seks yaparlar. Daha gençken ve kendimi tatmin etmek için çok fazla zevke ihtiyaç duyduğumda, daha önce de böyle ilişkilerim olmuştu. Ancak bağ tamamlandığında, başka biriyle yakınlık kurmak düşünülemez hale gelir.

Bu yüzden başımı sallıyorum. "Elbette," diyorum, dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurarak. "Ben de buna yabancı değilim. Bu tür geçici ilişkiler."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, içimde derin bir şeyin çekildiğini hissediyorum, sanki ruhum az önce söylediğim şeyden rahatsız olmuş gibi. Ama o kadar çelişkiliyim ki, ikimize de sunduğu kolay mazereti kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Yıllardır tek bir şey umurumda, tüm dikkatimi, enerjimi, endişemi ve arzusun tek bir şeye odaklanıyorum: prensime hizmet etmek ve halkımı kurtarmak.

Başka bir amacım olmasını bilmiyorum. Felicity'yi eş olarak sevmeyi, arzulamayı ve ona hizmet etmeyi, ama yine de Droth ve Vox'a sadık kalmayı bilmiyorum. Bu ayrı şeyleri nasıl bölümlere ayıracağımı hiç bilmiyorum, çünkü başka bir şeyim hiç olmadı. Sadakatimde tek amaçlı olmaktan başka bir şey olmayı bilmiyorum.

Yine de, ona yakın olmak istiyorum. Bu yüzden ateşi biraz daha körükledikten ve gece boyunca ikimizin de yeterince yiyecek ve su aldığından emin olduktan sonra

, Felicity'yi kollarımın arasına alıp yatıyorum. Ayrı yatmak için hava çok soğuk, az önce yaptığımız şeyden sonra ayrı yatmamız gerektiğini iddia etmek aptalca, diyorum kendime.

Ama içimden bir ses, gerçeğin tamamen farklı olduğunu söylüyor.

Onu kollarımda, bedenime yaslanmış olarak istiyorum.

Ve bu görev bittiğinde, onu nasıl bırakacağım bilmiyorum.

Felicity

SABAH, dağa tırmanmaya devam etmek için uyandığımızda, Ren'in yanında neredeyse utangaç hissediyorum.

Pelerinlerimizi omuzlarımıza sarar ve kahvaltımızı çoğunlukla sessizce yaparız. İkimiz de olanlar hakkında konuşmalı mıyız emin değiliz, ama sanki *hiçbir* şey olmamış gibi davranmalı mıyız da bilmiyorum. Yola devam ederken de sessizdir — ama bu, aramızda olanlarla değil, arazinin çok dik ve zorlu olduğu için konuşmanın imkansız olmasıyla ilgili.

Sessizlik, bu sabah neden bu kadar keyifsiz hissettiğimi düşünmek için bana bolca zaman veriyor.

Daha önce hiç seks yapmamış değilim. Bakire de değilim. Dün gece Ren'e ne istediğimi söylemekte ya da bana yaptıklarından sonuna kadar zevk almakta hiçbir sorun yaşamadım. Zaman zaman barlardan tanıştığım erkeklerle tek gecelik ilişkilerim ve kaçamaklarım oldu. Sadece aşık olduğumda veya bir ilişkim olduğunda seks yaptığım da değil. Doğrusu, hiç aşık olmadım, o yüzden nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum.

Yine de, yaşadığım hiçbir seks deneyimi - iyi, kötü veya orta halli - bana Ren'in hissettirdiklerini hissettirmedi. Dün gece sadece iyi seks değildi, her ne kadar inkar edilemez bir şekilde inanılmaz olsa da. Ren, ne olduğunu bile bilmeden, herhangi bir erkek insandan daha hızlı bir şekilde klitorisimi buldu.

Ama orada başka bir şey daha vardı, zevkle birlikte damarlarımda dolaşan, adrenalini patlaması gibi kalbimi daha hızlı attıran bir şey.

Neredeyse... bağımlılık yapıcı bir şeydi.

Bu düşünceyle midem düğümleniyor ve dağdaki sıcaklıkla ilgisi olmayan bir ürperti cildimi kaplarken zorlukla yutkunuyorum.

Beni korkutan da *bu*.

Ren'in bağımlılık yapıcı olduğu düşüncesi.

Dünya'da zaten bir bağımlılıkla başa çıkmıştım ve gezegenden zorla uzaklaştırılıp

uzaya gönderilene kadar başaramadım. Sürekli kontrolümü kaybetmiş hissettiğim, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak kadar bir şeyi çok istediğim o yere gerçekten geri dönmek istiyor muyum?

Çünkü bu his tam da öyle.

Şimdiden daha fazlasını istiyorum. Bu sabah Ren'le tekrar sevişmek istedim, ama kendime izin vermedim. Uyandığımızda bana sarılmış, o kocaman kaslı kollarıyla beni sıkıca sarmışken, onun sertleştiğini hissettim ve onun kalın, sert penisini içime sokup beni tekrar almasının çok kolay olacağına dair çok net bir düşünce geldi aklıma.

Siktir.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, acı rüzgârın yanaklarımın kızarmasına bir bahane olacağına seviniyorum.

Ren'le hissettiğim şey inanılmazdı, ama aynı zamanda korkutucuydu. Çünkü bunun eş bağı olmasından korkmama rağmen, *olmaması da* beni korkutuyor. Sadece bir heyecan peşinde koşmaktan, iyi hissettiren başka bir şeye bağımlı olmaktan korkuyorum. Kendimi içinde kaybedip, çıkışı olmayan bir derinlikte boğulmaktan korkuyorum.

Ren'i ilk gördüğümde ondan hoşlanmamıştım bile. Onun inatçı, sinir bozucu, otoriter ve aşırı tekdüze olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi...

Seks yapmadan önce bile, ve kesinlikle yaptıktan sonra, ona bağlandığımı hissettim.

Bu dağda yalnız kalmamak için onun hayatta kalmasını istemekten öte, ona ne olacağına gerçekten önem veriyorum. *Umurumda*. Nuthora'dan ayrıldıktan sonra ona ne olacağı umurumda. Mutlu olmasını, görevini yerine getirmesini, isyanla ilgili gelecekte ne olursa olsun hayatta kalmasını istiyorum. Sadece Droth'a sadakatle hizmet etmek ve savaşmakla geçmeyen bir geleceği olmasını istiyorum.

Ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Aksine, ona yaklaşmak yerine onu uzaklaştırmam gerekir.

Onu bu görevdeki bir ortak olarak görmeliyim, daha fazlası değil.

Donmuş kar ve buzlu alanlarda biraz kayarak başka bir kaya çıkıntısına tırmanıyoruz ve tekrar sağlam zemine ulaştığımızda Ren'e bakıyorum. Nefeslerimiz ağızlarımızdan görünür bulutlar halinde çıkıyor ve onun gezegeninin sıcak ve kumlu olduğunu bilsem de, Ren'in bu karlı, vahşi dağa da çok yakıştığını düşünmeden edemiyorum. Mavi

renkli teni, onu sanki karlardan çıkıp etten ve kandan bir varlık olarak hayata gelen bir tür buz tanrısı gibi gösteriyor.

Kes şunu, Felicity. Tam da düşünmemen gereken türden bir şey bu.

Zihnimde kendimi azarlıyorum, ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. Tıpkı Dünya'da mücadele etmeye çalıştığım bağımlılık gibi, Ren'in düşüncelerini ele geçirdiğini hissedebiliyorum ve bu düşünceleri uzaklaştırmak için yeterince güçlü değilim.

O yüzden belki de en iyisi, *onun* geri çekilmesini sağlamak.

Aniden gelen gerginlikle midem düğümleniyor. Bu durumu durdurmanın bir yolunu biliyorum, ama o kelimeleri söylemek istemiyorum.

Ama söylemek zorundayım.

"Dünya'daki hayatım hakkında sana her şeyi anlatmadım," diyorum aniden, bir sonraki kayalık yokuşu tırmanırken.

"Öyle mi?" Ren bana bakmıyor. Önündeki zemine odaklanarak buz ve tuzaklara dikkat ederken yüzünde gergin bir ifade var.

"Kumar bağımlısıydım."

Bu kelimeler dilimde kül gibi hissediyorum. Bunu yüksek sesle söylememiştim... belki de hiç. Uzun zaman önce kendime itiraf ettiğim bir şeydi, ama bunu hiç kimseyle konuşmamıştım. Ne kadar az konuşsam, her şey yolundaymış gibi davranmak o kadar kolay oluyordu.

Ren itirafıma karşılık bir şey söylemedi, ben de devam ettim. Soğuk havayı içime çekerek zihnimi boşaltmaya çalıştım ve yavaşça devam ettim.

"İşten sonra kumarhanelere gider ve orada oynardım; içki içer, slot makineleri veya kart oyunları oynardım. Bazılarında zar oyunları da vardı. Vox'ta böyle oyunlar var mı, başka yerlerde gördün mü, biliyorum?"

"Evet." Ren bu sefer bana bakarak homurdandı. "Zar ve kart oyunları, evrendeki salonlarda ve kumarhanelerde ve Hak Gavar gibi yerlere demirleyen bazı turist gemilerinde yaygındır." Boğazından bir ses çıkardı. "Burada işimiz bittikten sonra kumar oynamak istediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, ağzımın aniden kurumasını yutkunarak. "Bir daha asla kumar oynamayacağım. Çünkü bağımlılık hala orada. Artık bir çıkış yolu olmasa da, hala benim bir parçam. Ben... Dünyadaki hayatımı mahvettim. Hem de fena halde."

Duygularım göğsümün içinde bir düğüm gibi karışmış durumda ve her kelimeyi söylemek için çaba sarf etmem gerekiyor. Zihnimin bir kısmı, fazla konuşmadan önce durmam için bana bağırlıyor

. Benim en kötü yanlarımı öğrendiğinde, muhtemelen ilk başta olduğundan daha fazla benden nefret edecek. Ama asıl mesele de bu, değil mi?

Ren beni istemezse daha iyi olur.

Öyleyse neden bu düşünce bu kadar acı veriyor?

"Okul için para biriktirmeye çalışıyordum," diye devam ediyorum. "Ama kumar oynamayı bırakamıyordum. Biraz para biriktirip, bir süre kumarhanelerden uzak duruyordum, ama sonra işte kötü bir gece geçiriyordum, ya da bir arkadaşım ile tartışıyordum, ya da kendimi berbat hissedip moralimi düzeltmek istiyordum. Sonra pes edip gidiyordum. Ve tabii ki tüm paramı kaybederdim, çünkü kumarhaneler böyle işliyor. Biraz kazanırsın, ama sonunda neredeyse her zaman büyük kaybedersin."

Alt dudağımı ısıırıyorum, gözyaşlarının yanmasını engellemeye çalışırken yüzümü rüzgara çeviriyorum, yüzüme çarpan soğuk acıya odaklanıyorum. Bütün bunları yüksek sesle söylemek, özellikle Ren'e, bir deri tabakasını yüzmek gibi geliyor, kendimi açık ve çıplak hissediyorum.

"Ertesi gün, akşamdan kalma ve suçluluk duygusuyla uyanırdım." Yutkunuyorum. "Arkadaşlarıma ya da o sırada bir erkek arkadaşım varsa ona nerede olduğum hakkında yalan söyledim ve sonunda onlar da gerçeği öğrenir ve beni terk ederdi. Herkesi ve her şeyi kaybetmek, biraz geri kazanmak ve tekrar kaybetmek gibi korkunç bir döngüydü. Hayatımı değiştirmek, barda çalışmaktan kurtulmak, gerçek bir kariyer yapmak, bağımlılıklarımı besleyen bir şehirden uzaklaşmak için asla yeterince para biriktiremedim."

Bir an durup, sonunda sözlerim tükendi. Söyleyebileceğim daha çok şey var, bana pençelerini geçirmiş bir bağımlılıkla mücadele etmenin iniş çıkışları hakkında paylaşabileceğim daha acı verici ayrıntılar var. Ama ağlamadan daha fazla konuşabileceğimi sanmıyorum ve bunu *gerçekten* istemiyorum.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, Ren'den gözlerimi ayırarak, "Sanırım bunu bilmen gerektiğini düşündüm, çünkü bu dağda birlikte mahsur kaldık. Muhtemelen bu görev için uygun olmadığım konusunda haklıydın. Ben sizin gibi savaşçılar kadar disiplinli veya güçlü değilim. Ama söz veriyorum, gözetleme sistemlerini devre dışı bırakmanıza yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Bu konuda başarısız olmak istemiyorum."

Sesim kesilince aramızda sessizlik hakim olur, son sözlerim rüzgârla birlikte uzaklaşır. Boğazımda bir yumru oluşur ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

Beni ormanda yakalayan Ren, göreve katılmamı şiddetle reddeden, başından beri beni eleştiren adam, az önce söylediğim her şey için beni sertçe yargılayacak.

Nasıl yapmasın ki?

Onu tanıdığım kadarıyla, o derin bir disiplin ve inatçı bir kararlılığa sahip, değerlerine ve ilkelerine bağlı, bağımlılığa veya kontrolü dışındaki arzuların kurbanı olmasına asla izin vermeyen bir adam. Dün gece muhtemelen ilk kez kontrolünü kaybettiğinden eminim ve içime girene kadar bununla mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Kendini dizginlemeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Öyleyse, neredeyse sürekli kontrolünü kaybetmenin, hayatını paramparça eden şeyi yapmayı durduramadığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu nasıl anlayabilir ki?

O yargıya, onun incitici bir şey söylemesine, bana ne kadar berbat bir insan olduğumu söylemesine hazırlandım. Aramıza tamir edilemeyecek bir uçurum açmasına hazırlandım.

Dün gecenin bir daha asla tekrarlanmayacak bir anı haline gelmesi için. Ama sonunda cevap vermek için ağzını açtığında, sözleri beni şaşırttı.

"Bazen insanlar, kendilerini tatmin hissettirdiği için, olmaması gereken şeylere doldurur," diyor Ren sessizce.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu yorumunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken uzun bir sessizlik oluyor. Tecrübesinden bahsediyor gibi geliyor, ama bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum. Onun gibi birinin benimle aynı sorunlarla mücadele etmiş olması imkansız.

"Neden?" diye sorar sonunda.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne?"

"Neden kumar oynadın? Sana ne kazandırdı? Neden duramadığını hissediyorsun?"

Soruları bana bir şeyi hatırlatıyor ve bir an durakladıktan sonra tam olarak ne olduğunu anlıyorum. Barın müşterilerine, kaybettikten sonra moral bozuk bir şekilde bara gelen ya da tatillerini bitirip onları bekleyenlere dönmek istemeyen, Vegas'ta çalışan ve yorgun ve bitkin olan erkek ve kadınlara sorduğum ya da söylediğim türden şeyleri hatırlatıyor. Onları konuşturmak, kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için sorduğum koltuk terapisti tarzı sorular.

Cevap vermekte tereddüt ettiğimde, sanki daha kolay bir soru deniyormuş gibi, "Ne tür kumar oynamayı tercih ederdiniz?" diye soruyor.

Bir an düşünerek alt dudagımı ısırıyorum.

"Slot makineleri. İçine birkaç bozuk para attığınız, parlak ve ışıklı makineler. Belirli sembollere gelene kadar dönerler ve bu, kazanıp kazanmadığınızı ve ne kadar kazandığınızı belirler. Bazen poker. Blackjack. Bu ikisi kart oyunları. Onları çok fazla oynamadım, ama oynadığımda çok daha fazla kaybettim."

"Peki onu bu kadar bağımlılık yapan neydi? Neden bu kadar çok sevdim?"

Ren'in sesi hala meraklı ve sabırlı, yargılayıcı değıl ve kendimi biraz rahatladığımı, içimdeki bazı karmaşık duyguların hafiflediğini hissedebiliyorum.

Bütün bunları daha önce kimseyle konuşmamıştım. Hayatımda bunu anlamaya çalışan kimse olmamıştı. Tanıdığım herkes için ya bir aptal, ya bir beceriksiz ya da üzücü bir ibret hikayesiydim.

Bir dakika düşünürüm, ona gereğı söylemek isterim — gerçek nedenleri, belki de kendime bile tam olarak itiraf etmediğim şeyleri.

"Bana kontrol hissi verdi," diyorum sonunda. "Denemeye devam edersem hayallerimin gerçekleşebileceğini hissettiriyordu. Slot makineleri oldukça ucuz, bu yüzden bir tane daha, bir tane daha diyerek, büyük kazanacağımı *bildiğimde* bir sonraki turda bahis yapmaya devam etmek kolaydı. Poker ve blackjack ise biraz strateji ve beceri gerektiriyor. Bu yüzden kendime sadece daha iyi olmam gerektiğini söyledim. Oynamaya devam edersem, kumarhaneyi yenmenin yolunu anlayacağımı düşündüm."

Derin bir nefes almak için durakladım ve soğuk havanın ciğerlerimi yakmasına izin verdim. "Hayatımda yapmak istediğim her şey neredeyse çok büyük

bazen çok korkutucu geliyordu. İstedğim kariyere sahip olmak için ihtiyacım olan tüm okul yılları, bunun için harcamam gereken tüm para, kendi başıma biriktirebileceğimden çok daha fazlaydı. Sonunda kredi çekmek zorunda kalacaktım. Ama kumar, onu anlıyordum. Onun ortasında yaşıyordum ve tüm o ısıltı ve vaatlerin içine kapılmak çok kolaydı."

Kafamı sallayarak, mizahsız bir kahkaha attım. "Kumar, bana büyük bir kazanç elde etme şansı olduğunu hissettiriyordu. Her gece, hayatımı tamamen değıştirebileceğim bir gece olabilirdi, bazen kelimenin tam anlamıyla bir kuruşla. Bazen, hayatımı değıştirmek için çok daha düşük bir ihtimal olmasına rağmen, parayı saklayıp amacına uygun şekilde kullanmaktan daha ulaşılabilir geliyordu."

Ren bana bir bakış attı, kedi gibi yeşil gözlerinde şefkat gibi bir şey parıldıyordu.

"Beş yıldır Vox'ta isyanın kıvılcımını canlı tutmaya çalışıyorum," diyor sessizce. "Bazen bunun bir bağımlılık gibi olduğunu düşünüyorum, kardeşlerim ve prensim sürgüne gönderilmişken, hala evde olmanın verdiği keder ve suçluluk duygusunu hafifletmenin bir yolu.

ama bu rüya bazen çok büyük geliyordu. Gezegenimizi geri almak, halkımızı yolsuzluktan kurtarmak gibi bir rüya."

Kalbim göğsümde ağır ağır atıyor. Şimdi çok yavaş yürüyoruz, konuşurken bile çevremize dikkatle bakmaya devam ediyoruz. Ren'in sesi alçak ve samimi, ve bu dondurucu dağ yamacında, sanki dünyada kalan tek iki insan bizmişiz gibi hissediyorum.

"Bir hedefin çok zor olduğunu, asla ulaşamayacağını hissetmeyi anlayabiliyorum. Ve birinin bunun için bir çare, daha kolay bir yol arayışında olmasını da anlayabiliyorum." Omuzlarını silkiyor. "Belki de bu görev, Droth ve diğerlerini kurtarmak ve şu anda yaptığımız şey, benim için daha kolay yol. En azından şimdi bunu tek başıma yapmak zorunda değilim. Ve eğer başarısız olursam, başkalarının acı çektiğini bilmek zorunda kalmak yerine, sonuçlarına da katlanacağım. Bir bakıma, bu son beş yıldır yaptığım şeyden daha kolay."

Yürümekten vazgeçip, düz bir kaya çıkıntısında durarak bana bakmak için dönüyor. Soğuk havada nefesimizin bulutları etrafımızda yükseliyor, ama o bana bu kadar yakinken artık soğuğu hissetmiyorum. Tek hissettiğim o, onun sıcaklığı, vücudunun gücü ve kuvveti, ve yemin ederim ki onun içinden akan duygular.

"Bazen hızlı bir çözüm yoktur, Felicity." Gözleri benimkilerle buluşur, yeşim rengi derinliklerinde isimsiz bir şey parlar. "Sadece her gün uyanmak, ayaklarını yere basmak ve kendini zorlayarak bunu atlatmak vardır. Çaba sarf etmek, çünkü diğer tek seçenek vazgeçmektir ve bu hiç de bir seçenek değildir."

Sesindeki samimiyet ve basit gerçeklik beni bir mıknatıs gibi ona çekiyor, kollarının arasına girip yanağımı göğsüne dayamak, kulağımın altında o sesin gürlemesini dinlemek istiyorum.

Onu uzaklaştırmak için ona geçmişimle ilgili tüm o şeyleri anlatmak istedim —bizi ayırmak, ona yeterince iyi olmadığını göstermek için. Benim sadece, geri dönmek için hiçbir nedenim kalmayacak kadar her şeyi mahveden, dünyadan gelen berbat bir kız olduğumu. Eski hayatındaki tüm fırsatları mahvettiği için, kendine bir amaç bulmak için başka bir gezegendeki isyana katılmak isteyen biri olduğumu.

Ama nedense Ren bunların hiçbirini görmüyor gibi.

O, benim en kötü sırrımı ona anlatmış olmama rağmen, benim için öyle hissetmiyor. Ve şimdi bana, hayatım boyunca hiç kimsenin göstermediği kadar özen ve şefkatle bakıyor. Bu, kalbimi acıtıyor,

göğsümde daha önce hiç hissetmediğim, adını bile koyamadığım bir şeyin yanmasına neden oluyor.

"İlk tanıştığımızda düşündüğüm gibi biri değilsin," diye fısıldıyorum, ona bakarak.

Gülümüyor, ondan gördüğüm ilk gerçek, geniş gülümseme. Bu, tüm yüzünü değiştiriyor, keskin hatlarını ve yara izlerinin sertliğini yumuşatıyor, onu bir şekilde daha da yakışıklı yapıyor.

"O zamanlar benim hakkımda ne düşünüyordun?" diye sorar, sözlerinde eğlence belirir.

Yüzündeki gülümseme o kadar bulaşıcı ki, farkına varmadan dudaklarım da gülümsemeye başlar. Kıkırdarım, göğsümdeki bir şey hafifler ve ona kaşlarımı kaldırırım. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tabii ki." Bu sözleri bir meydan okuma gibi söylüyor, ama sesinde sertlik yok. Aksine, sanki benimle dalga geçiyormuş gibi geliyor. Sanki cevabımın ne olacağını zaten biliyormuş ve beni söylemeye cesaretlendiriyormuş gibi.

Tamam. Meydan okumayı kabul ediyorum, bayım.

"Senin inatçı ve sert biri olduğunu düşünmüştüm," diyorum, hala gülümserken. "Sen *benim* hakkımda ne düşünüyordun?"

"Senin inatçı ve küstah olduğunu düşünmüştüm." Başını biraz eğdi, dolgun dudaklarını büzüştürdü. "Peki şimdi? Hala benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Oh, kesinlikle." Ona yarım adım yaklaşıyorum, bakışlarım onun bakışlarıyla buluşurken sesim biraz alçalıyor. "İnatçı. Sert. Ve cesur. Adanmış. Koruyucu. Güçlü."

O da bir adım öne çıktı, neredeyse göğüs göğüse duruyorduk. "İnatçılığını seviyorum. Küstahlığını seviyorum. Ve neden o kadar çok insanın, Dünya'da çalıştığın salonda hikayelerini seninle paylaştığını anlıyorum. Sen *önemsiyorsun*. Sen tanıdığım en tutkulu, en şefkatli insanlardan birisin, eminim onlar da bunu hissetmişlerdir."

Nefesim kesildi. Konuşmalarımız kısmen şakacı, kısmen de... başka bir şeydi. Sanki ikimiz de içimizde tuttuğumuz şeyleri sonunda söylemeye izin veriyormuşuz gibi ve Ren'in beni nasıl gördüğünü anlatması, o kişi *olmak* istememi sağlıyor.

Bana baktığında gözlerinde parıldayan saygı ve hayranlığa layık biri olmak istiyorum.

Ağzımı açtım, onun sözlerine ne cevap vereceğimi bile tam olarak bilmeden. Ama ne cevap vereceğimi bulamadan, arkasında bir şey gördüm

onun omzunun üzerinden dikkatimi çeken bir hareket görüyorum.

Gözlerim büyüdü, boğazım korkudan düğümlendi, aynı anda Ren yüzümdeki ifadeyi fark etti ve başını çevirip bakışımı takip etti.

İkimiz de hareket edemeden, Nuthora'da gördüğüm en büyük yaratık kar yığınlarından fırlar. Neredeyse kedi gibi bir görünümü vardır, bir tür kar leoparı gibi, ama *çok daha* büyüktür.

Ve doğruca bize doğru geliyordu.

Ren

Yaratığın bize saldırdığını bir anlık görüyorum — devasa, kalın kürklü, beyaz üzerine koyu lekeler, pençeleri ve dişleri elim kadar uzun — sonra Felicity'yi yakalayıp, hayvan üzerimize atılırken onu da benimle birlikte yere çekiyorum.

Hayvanın çıkardığı hırıltı etrafımızı dolduruyor, bu yükseklikte hala büyüyen zayıf ağaçları sallıyor ve sadece bu yaratıkla mücadele etmekle kalmayıp, çığ tehlikesiyle de karşı karşıya kalacağımızdan korkmama neden oluyor.

Hayvan ilk atlayışında bizi ıskaladı, ama Felicity ve benim hemen önümde, ardında kar püskürterek yere indiğinde, neredeyse anında ayağa kalktı. Hâlâ hırlayarak, dönüp atladı ve ikimiz de neredeyse onun üstüne düşmeden önce, iki uzun hançerimi çekmek için sadece bir saniyem vardı.

Öne atılıyorum, kükreyen yaratığa bıçaklarımdan birini sallıyorum ve Felicity'nin küçük çorak ağaçların olduğu yere doğru geri çekilebilmesi için onu yeterince uzun süre uzak tutuyorum. Yaratık bir an geri çekiliyor, karları pençeliyor, büyük beyaz ve siyah tüylü kulakları kafasına yapışmış halde tekrar kükriyor.

Kavisli ön dişleri devasa ve kendimi dişlerimi sıkarken buluyorum, daha önce hiç savaşmadığım bir savaşa hazırlanıyorum. Daha önce ordularla karşılaştım, ama karla kaplı bir dağ zirvesinin kenarında tehlikeli bir şekilde değil.

Bir an için, canavarın geri dönüp kaçacağını umuyorum. Hala hırlayarak bir adım daha geri çekilir, uzun kuyruğu arka bacaklarının etrafında dönüyor. Ama sonra, rüzgar hızlanıp kokumuzu tekrar aldığında, kocaman kafasını ileri geri sallayarak tekrar saldırıya geçer.

Ayaklarımdan etrafındaki kar kadar soğuk bir korku beni kapladı, ama bu korku kendim için değil, Felicity içindi.

Kedi benzeri yaratık saldırırken, içimi ilkel bir öfke kaplar, damarlarımı kızdırır ve korkunun yerini alır. Ne olursa olsun, ona zarar gelmesine izin veremem.

Beni saran koruma içgüdüğü, daha önce hiç yaşamadığım bir şey, Droth'a olan bağlılığımdan daha derin bir ihtiyaç, beni ele geçiren ve her şeyi gölgede bırakan bir savaş hırsı.

beni ele geçiriyor ve her şeyi gölgede bırakan bir savaş öfkesi ile dolduruyor.

Hayvana doğru atılıyorum, hançerimle ona saldırıyorum, diğer bıçağımla savururken omzuna derin bir yara açıyorum. Hayvan hırlıyor, kanı beyaz karın üzerine sıçırıyor. Çabalarımı ikiye katlayarak, yarattığı geri çekilmeye zorlayacak kadar ağır yaralamak için yan tarafını kesiyorum. Ama kürkü kalın ve yünlü olduğu için yeterince derin bir kesik atmamak zor ve saldırılarım hayvanı daha da öfkeliyor.

Geri çekilip bana saldırır, kocaman tüylü pençesiyle bana vurur ve kaçacak vaktim olmaz. Kar beni yavaşlatır, kar üzerinde savaşmaya alışkın değilimdir ve kaçmak ya da eğilmek için zaman bulamadan, yarattığın pençesi omzuma sertçe vurur, beni yana doğru kar yığınının savurur ve sersemletir.

"Ren!" Felicity'nin adımı haykırdığını duyarım ve bir saniye sonra, kendi silahını önünde sallayarak önüme atıldığını görürüm.

Hayvana blaster'ı ateşler. Slanching silahının yakıt hücresi azalmaktadır, bu yüzden canavara doğru uçan ok olması gerektiği kadar güçlü değildir. Nişan alma yeteneği iyidir, ama yarattığı ciddi şekilde yaralamak için yeterli olmayacaktır, öldürmek ise hiç söz konusu bile değildir.

Tüylü canavar çılgın atar, tüm öfkesi aniden ona odaklanır ve onun karın içinde öylece durup, hayvan öfkeyle kükrerken yerinden kıpırdamadan beklediğini görmek, içimde bir şeyleri uyandırır.

Sis bir anda beynimden silinir.

Onu hiçbir şeyin incitmesine izin vermeyeceğim, diye düşünüyorum şiddetle, ayağa kalkarken silahlarımı yenilenen bir öfkeyle kavıyorum. Canavar tekrar saldırırken Felicity'nin yanına atlayarak savaşa geri dönüyorum.

Ona durmasını, geri çekilmesini, saklanıp kendini korumasını söyleyecek zaman yok. Zaten dinlemeyeceğini biliyorum, ve gözümün ucuyla onun benimle birlikte savaşmaya hazır olduğunu gördüğümde, bu hem yoğun bir hayal kırıklığı hem de gurur kaynağı oluyor.

Geriye kalan tek şey, ikimizin de buradan sağ çıkmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmak.

"Ben önden saldıracağım!" diye bağıriyorum ona, rüzgârın ve canavarın kükremesinin sesini bastırmaya çalışarak. "Sen yan tarafa kay ve onu yandan vur! Vurabileceğin her atışı yap!"

Felicity başını sallar ve ben yaratığa saldırırken yana doğru hareket eder, hançerlerimi onu dikkatini dağıtmak için kaldırırım. Kürkü bıçaklamayı zorlaştırır, ama yine de omzunun altına bir darbe daha indirmeyi başarırım ve hayvan tekrar arka ayakları üzerinde dikilip pençelerini sallarken göğsünü keserim.

Yine arka ayakları üzerinde yükselir, pençeleri havada savrulur. Kar fırtınasında Felicity'yi görebiliyorum, blaster'ını canavara doğrultmuştur.

Sınırlı kaynaklarımızla bu hayvanı alt etmenin bir yolunu, bir strateji bulmaya çalışıyorum. Hayvan devasa, vahşi ve öfkeli, Felicity ve ben de zorlu arazide günlerce yürüyüş yaptıktan, uykusuz ve yetersiz beslendikten sonra en iyi formumuzda değiliz. Felicity de eğitilmiş bir savaşçı değil. Cesur ve inatçı, ama bir savaşçının fiziksel formunda değil.

Bu, güç değil strateji gerektiren bir savaş.

Dağın kenarına bakıyorum, düşüncelerim hızla akıyor. Felicity'ye baktığımda, o da benim bakışımı yakalıyor ve çenemin hareketini takip ediyor. Söylemediğim şeyi anladığını fark edince yüzünde bir anlayış belirliyor. Kısa bir süre başını sallıyor, ama bu benim ne düşündüğümü anladığından emin olmam için yeterli.

Blaster'ını kaldırarak çabalarını ikiye katlar ve benimle aynı tarafta durana kadar devasa hayvanın etrafında döner.

Onu bu kadar yakınımda hissetmek, ona göz kulak olma ihtiyacımı daha da artırıyor. Onun güvende ve zarar görmediğinden emin olmak yerine savaşa odaklanmak için tüm gücümü kullanıyorum, ama dikkatimin dağılmasını göze alamayacağımı biliyorum. Tüm endişemi, korkumu ve onu koruma ihtiyacımı saldırılarıma yönlendiriyorum, ikiz hançerlerimle canavara saldırırken onu dağıtmanın uçuruma dönüştüğü uçurumun kenarına doğru çekiyorum.

Felicity'yi göz ucuyla görüyorum, o da saldırırken canavarın pençelerinden ve devasa vücudundan kaçınıyor. İkimiz de onu ölüme sürüklemek için birlikte çalışıyoruz.

Onun da benim gibi tüm gücüyle savaştığını biliyorum. Ve adım adım ilerlerken, canavarın çırpınan pençeleri ve gıcırdayan dişlerinden kaçarak, zayıf bir umut ışığı hissetmeye başlıyorum.

Canavarın arka pençeleri uçurumun kenarına ulaşır, tutunmak için çırpınır ve bizim yaptığımızı çok geç fark eder. Kükrer ve kendini kurtarmak için son bir girişimde bize doğru sendeler.

"Şimdi!" diye bağıyorum, ağırlığımı öne vererek bıçaklarımı hayvana doğru savuruyorum.

Felicity hemen yanımda, o da kendini yaratığa doğru fırlatıyor. Ellerimizi çaresiz canavarın yan tarafındaki kürküne gömüyoruz, tüm ağırlığımızı kullanarak

ve kendi ağırlığımızı kullanarak onu dağ yamacının kenarından aşağıya fırlatıyoruz.

Hayvanın çılgınlıkları havayı doldururken, ben sadece bir an için onun tutunup geri dönmediğinden emin olmak için izliyorum, sonra Felicity'yi yakalayıp, biz de ayağımızı kaybedmeden onu uçurumun kenarından geri çekiyorum.

Birlikte karın içine geriye doğru sendeleyerek düşeriz ve onu kısa bir süre kollarımda tutarım, nefes nefese, titreyen vücudunun kollarımda titrediğini hissedirim.

Hayatta.

Bu düşünce içimi büyük bir rahatlama ile doldurur, ama bir saniye sonra, yine de yaralanmış olabileceği endişesi göğsümü sıkıştırır.

Ayağa kalkarak, pelerinini kenara itip kesik veya çürük olup olmadığını kontrol ettim.

"Yaralandın mı?" diye soruyorum ona acilen.

Kafasını sallıyor, ama o cevap veremeden konuşmaya devam ediyorum. Kavga bittiğine göre, benim için kendini ne kadar tehlikeye attığını hatırlıyorum.

"Bunu yapmamalıydın," diyorum ona sert bir şekilde, başımı kaldırıp ellerimi kollarında gezdirirken, muayeneyi bırakıp ona bakıyorum. "Beni korumak için kavgaya karışmamalıydın. Çok riskliydi. Ciddi şekilde yaralanabilirdin..."

"Yapmak zorundaydım!" Felicity gözlerime bakar, gözleri hala kavgadan dolayı geniş ve adrenaline doludur, saçları yüzünün etrafında dağınık ve karışmıştır. "Biz ortağız, unuttun mu? Senin beni koruduğun gibi ben de seni korumalıyım! Hayatımda çok fazla şeyi mahvettim, Ren. Bunu da mahvetmeyeceğim. Başarısız olmayacağım."

Karşımdaki kadına, bu vahşi, güzel, inatçı kadına bakıyorum ve onun bu sözleri söyleme şekli, sesindeki ve gözlerindeki vahşilik, içimde bir şeyleri kırıyor.

Benim.

O benim. Ona uzanırken bu sözler zihnimde yankılanıyor.

O benim. Ve kimse onu benden alamaz.

Bu düşüncenin ne anlama geldiğini düşünmeyi, kendime bu duyguları hissetmemem gerektiğini söylemeyi ya da bunları mantıklı bir şekilde açıklamayı bırakamıyorum. Tek yapabileceğim Felicity'yi yakalamak, onu bedenime çekmek ve içimde olduğunu hiç bilmediğim bir şiddetle onu öpmek.

Kollarını boynuma doluyor, elleri başımın arkasına bastırıyor, saçlarıma gömüyor ve ağzını ağızıma eğıyor. Dili, benimki onunki için yaptığı gibi açgözlülükle ağızımın içine kayıyor.

Öpücük beni daha da ateşliyor ve onu kollarımda sıkıca tutarken, kafamda tek bir düşünce var.

Onu kollarımın arasına alıyorum ve bacakları belime dolanıyor, onu kenardan uzak, ağaçların yakınındaki devasa bir kayaya doğru taşıyorum. Etrafımdaki her şeyi unutuyorum: soğuk havayı, derin karı, burada olma amacımı.

Tek düşünebildiğim şey o.

Onu kayaya yasladığım anda, bir elim güneş ışığı gibi parlak saçlarına dolanmış, onu tekrar şiddetle öperken, bana doğru eğildiğini hissedebiliyorum. Elleri, benim onun kıyafetlerini tuttuğum gibi benim kıyafetlerimi çekip itiyor, ihtiyacımızı gidermek için deriyi yeterince kenara çekmeye çalışıyor.

Bu anda içimi kaplayan tüm duyguları açıklayamam, ama bir şeyden eminim.

Onun içine girmem
gerekiyor. Hemen.

Felicity

Ren'e yaklaşmazsam, tenini tenime değdirmezsem, vücudunun sıcaklığını, içime girerkenki o tatlı, ezici baskısını hissetmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum. Arzu ile yanıyorum, her parçam onu istiyor.

Ama bundan daha fazlası var. Çok daha fazlası.

Onu neredeyse

kaybediyordum.

Ölebilirdi.

Bu düşünceler kafamda dönüp duruyor ve her defasında duygularım daha da yoğunlaşıyor.

Bu sadece şehvet değil, onun hayatta olduğunu kendime hatırlatma ihtiyacımdan kaynaklanıyor. İkimizin de hayatta olduğumuzu. O devasa kar kedisinin saldırısından kurtulduğumuzu ve savaştan zarar görmeden çıktığımızı. şu anda karda parçalanmış, o canavarın yemeği olabilirdik, ama olmadık.

Hayattayız. Hala nefes alıyoruz. Hala
savaşıyoruz. Hikayemiz burada
bitmeyecek.

Dağa tırmanırken giysilerimize birkaç katman daha ekledik: bacaklarımızı sıcak tutmak için uyluk ve baldırlarımızı saran ve deri ile bağlanan kürkler ve omuzlarıma ve belime yelek gibi saran başka bir kürk parçası. Bu ekstra katmanlar sırt çantalarımızın ağırlığının çoğunu oluşturuyordu ve hepsini giydiğimizde, hem sırtımdaki yükten kurtulduğum hem de ekstra sıcaklık kazandığım için iki kat minnettar oldum.

Ama şimdi, tüm bu katmanlar birbirimizin vücutlarına dokunmamızı engelleyen daha fazla engel haline geldi.

İlk kez seks yaptığımızda, aç ve yoğundu, ama aynı zamanda keşif unsuru da vardı. Ren benim nasıl yapıldığımı keşfediyordu, ben de onun için aynısını yapıyordum, birbirimizin farklılıklarını öğreniyorduk. Onun daha önce hiç deneyimlemediği insan tarafım, benim için yeni olan onun uzaylı tarafı, sırtındaki hassas düğümler ya da dokunduğumda onu titretiren penisinin üzerindeki çıkıntı ve benim zevkim için özel olarak yapılmış gibi görünen penisinin tabanındaki düğüm gibi.

Ama şimdi, onu öperken, dilim onunla ateşli bir şekilde dolanırken, tek düşünebildiğim kanımı kaynatacak kadar çaresiz ve dürtüsel bir ihtiyaç.

Ren'in öpücüğü de aynı çaresizlikle dolu ve sonunda elimi penisine doladığımda inliyor, peştamalını ve kürklerini kenara itip parmaklarımı onun etrafına doluyorum. O kadar kalın ki parmaklarım tam olarak etrafını sarmıyor ve onun içimde olduğunu, beni doldurduğunu, bunun ne kadar iyi hissettireceğini düşünerek inliyorum.

Eli saçlarımı yumrukluyor, o kadar sıkı tutuyor ki kafa derim acıyor, ama bu hissi seviyorum. Ağzımı yutmaya devam ederken, o acımasız tutuşuyla beni yerinde tutarken, diğer eli kürklerimin altında dolaşüyor, onları kenara iterek elini bacaklarımın arasına sokabiliyor.

"Felicity," diye fısıldadı.

Adım, ağzından çıkan boğuk bir ses ve bu ses içimi şehvetle titretir. Elinin içine doğru kıvrılıyorum, o klitorisimi okşamaya başladığında, şişmiş etime karşı parmakları şiddetli ve açgözlü bir şekilde dokunurken, uyarılmam parmaklarını ıslatıyor.

Bir an için tek yaptığımız bu: bedenlerimiz birbirimizin ellerinde sürtünürken birbirimizi şiddetle öpüyoruz. Ren'in kalçaları yumruğuma karşı sallanıyor ve ona dokunmanın, avucumda onun sıcak, zonklayan etini hissetmenin zevkiyle titriyorum.

Parmaklarımla üst kısmındaki kalın çıkıntıyı okşadığımda, o homurdanır. Başı ön sıvıyla kaygandır, bu da onu okşamamı çok daha kolaylaştırır. Yumruğumu sıkı, ağır testislerine kadar kaydırıp, damlayan başına geri dönerim, ta ki onu sadece okşamakla kalmayıp, kendime doğru çekene kadar, onu içimde hissetme ihtiyacıyla bacaklarım daha da açılır.

En çılgın rüyalarımdaya bile, karla kaplı bir dağın yamacında, açık havada bir uzaylıyla sevişeceğimi hayal etmemiştim, ama şu anda bunların hiçbirini düşünmüyorum. Tek düşündüğüm *Ren*. Bana hissettirdikleri. Bedenimin ve ruhumun arzuladığı şeyler.

Onlar *onu* arzuluyor.

Ağzı, elleri, dudakları, penisi. Her şeyi.

Nerede olduğumuz ya da ne yapmamız gerektiği umurumda değil. Tek umursadığım şey onun hayatta olması ve en azından şu anda benim olması.

"Sana ihtiyacım var," diye ağzıma doğru homurdanıyor, dudakları benimkilerin üzerindeyken penisi elimde zonkluyor. "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, acıtıyor."

Cevap verecek kelimeler bulamıyorum. Boğazım duygularla dolup taşıyor, vücudum onun vücuduna doğru geriliyor ve bu yüzden cevap verebileceğim tek şekilde cevap veriyorum. Ellerimle yüzünü tutup kendime doğru çekiyorum ve bir kez daha öpüyorum.

Ren uyluklarımı kavrar, bir bacağıma beline dolayarak, benim çılgılığımınla karışan zevk dolu bir iniltiyle, penisini içime sonuna kadar sokar.

Tek bir sert itme beni kayaya doğru itiyor ve tüm vücuduma elektriksel bir zevk dalgası gönderiyor. Ellerimi başının arkasına doluyorum ve dudaklarımı ağzından çenesine kaydırıyorum, yüzünün yan tarafındaki çıkıntılı yara izlerini takip ediyorum.

Onları öptüğümde titrer ve karşılık olarak daha sert bir şekilde itekler.

Duygularım çok yoğun ve ben ona sarılırken, beni kayaya daha da yukarı kaldırdı ve diğer bacağıma da beline doladı, beni sert, soğuk taşta sabitledi.

Hala çok fazla giysi giydiğim için bana dokunması zor, ama önemli değil. Büyük eliyle çenemi kavrar, penisi içime girmeye devam ederken ağzımı tekrar ağzına yönlendirir ve kalbim bu duygu selinden çılgınca çarpar. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ve tek yapabileceğim, içimde biriken fiziksel ve duygusal hisleri yaşamak.

Orgazm, kaçak bir tren gibi üzerime geliyor ve o rahatlamaya ne kadar çaresiz olsam da, biraz daha geciktirmeye çalışıyorum.

Bunun bitmesini
istemiyorum. *Daha*
fazlasını istiyorum.

Ren'in iri vücudu bana karşı titriyor ve onun da yaklaşmakta olduğunu anlayabiliyorum. Her itişinde, penisinin tabanındaki düğüm klitorisime sürtünüyor ve itişlerinin açısını biraz değiştirdiğinde, içimi yeni bir zevk dalgası kaplıyor.

"Siktir," diye inliyorum. "Orada. Tam... orada... oh tanrım!"

Bacaklarımı ona doluyorum, duvarlarım onun kalın penisini sıkıca sarıyor, o daha sert ittiğinde uyarılmam uyluklarımı ıslatıyor. Vücudum onun etrafında titreyip sıkışırken, inlemeleri hayvani zevk homurtularına dönüşüyor.

"Daha fazla," diye homurdanır, başımı geriye doğru eğip ağzını ağzıma bastırırken, kedi gibi yeşil gözleri şehvetle kararır. "Benim için tekrar boşal."

Evet.

İstediğim şey bu. Bütün bunlardan daha fazlası. Bana verdiği zevkten daha fazlası, bana hissettirdiklerinden daha fazlası, güzel, vahşi, şiddetli ve güçlü, onun kadar savaşçı, tüm geçmişimin anlamsız olduğu hissinden daha fazlası.

Onun için ben, hayatını düzene sokamayan, bağımlılıklarını kontrol edemeyen, başarısız ve berbat bir kız değilim.

Onun için ben cesur, inatçı, korkusuz biriyim.

Ona vahşi bir kediyle savaşmasında yardım eden, kediyle savaşıp onu dağdan aşağı atan, diğer korkularla, diğer tehlikelerle yüzleşen, her zaman onun yanında olan bir kadın. Onunla savaşabilen, onunla sevişebilen, ona ihtiyacı olan her şeyi verebilen bir kadın.

Kendimi güçlü hissediyorum. Güzel. *Özgür*.

Ren'in penisi içimde zonkluyor, doruğa yaklaşırken şişiyor ve ben iç duvarlarımı onun etrafında sıkıştırıyorum, orgazm içimi kaplarken kalçalarımı onun kalçalarına doğru sallıyorum.

"Tekrar," diye sert bir sesle talep ediyor. "Tekrar boşaldığını hissetmeme izin ver. Ben sana tohumlarımı dökerken benim sikimde boşal."

Hayatımda *hiç* bu kadar hızlı arka arkaya orgazm olmamıştım. Hatta, Dünya'da bazen bir kez bile boşalamadığım zamanlar olmuştu.

Ama Ren gerçekten bedenimi kontrol etme yeteneğine sahip gibi. Beni kayaya karşı siktği sırada dudaklarıma karşı boğuk çıkan kirli, kaba sözleri beni üçüncü kez doruğa ulaştırıyor.

Ve ben sertçe boşalırken, ona sıkıca sarılıp, vücudum onun altında kıvrılıp, bükülüp, gerilirken, o vahşi bir kükremeyeyle son bir kez daha içime giriyor. Onun boşaldığını hissedebiliyorum, sıcak menisi amımı doldururken, sikiinin içimde ritmik bir şekilde attığını hissedebiliyorum.

Yüzümü boynuna gömüyorum, kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum ve bir an nefes almayı unutuyorum.

Zevk yavaşça azalırken, derin ve yoğun mutluluk dalgalarından tatlı ve titrek artçı sarsıntılara geçerken, ihtiyacımın da azalmasını, kendime gelmemi bekliyorum.

Ama geçmiyor.

Geri gelmiyorum.

İkimiz de işimizi bitirdikten sonra bile, onun spermi uyluklarımdan aşağı akarken, bacaklarımı onun kalçalarına doladım, ona karşı hissettiğim çekim neredeyse dayanılmazdı.

Hâlâ sert. Hiç yumuşadığını sanmıyorum. Bu durumdan yararlanarak, klitorisimi onun penisinin kökündeki düğüme sürtünecek şekilde ona sürtünüyorum.

Bütün vücudum şişmiş ve uyarılmış hissediyorum, ama daha sonra ağrıyacağımı bilmem bile şu anda daha fazlasını istememi engellemiyor.

Bu bağımlılıktan daha fazlası.

Uçmak ihtiyacından daha fazlası.

Daha derin ve daha ciddi bir şey, Ren'in ormanda beni ilk kez öptüğünden beri mücadele ettiğim duygusal bir bağ.

Bu eş bağı. Öyle olmalı.

Ama bunu henüz kabul edemiyorum, kendi kafamda bile. Ve dilimin ucunda duran, söylenmek için yalvaran kelimeleri söyleyemiyorum.

Çok korkuyorum.

Bunun anlamından, kesinliğinden, Ren'e bir şey olursa yaşayacağım kayıptan çok korkuyorum. Hâlâ karşı karşıya olduğumuz birçok tehlike var ve Nuthora'dan kurtulmayı başarsak bile, Vox'ta daha fazla tehlike olacak.

Dünya'da çok uzun süre kimseye sahip değildim. Bana değer veren tüm insanları uzaklaştırdım, kötü kararlarım ve değişememe yeteneğimle onları hayatımdan çıkardım. Kendime böyle olmasının daha iyi olduğunu söyledim, onlara ihtiyacım olmadığını kendime inandırdım.

Ama Ren'e ihtiyaç duymama izin verirsem, ona aşık olmama izin verirsem, onu kaybetmek beni öldürür diye düşünüyorum.

Ve bu, alabileceğim bir risk mi, bilmiyorum.

Ren

RHAEL.

Benim.

Bu kelime kafamın içinde yankılanırken, Felicity'nin içindeki penisim titriyor, hala acıyan ve az önce yaşadığım orgazmın şiddetine rağmen neredeyse tam sertlikte. Ona tohumumu çoktan döktüm, ama bedenim daha fazlasını istiyor. Kemiklerime kadar daha fazlasını istiyorum.

Ruhumun derinliklerinde.

Başından beri Felicity'ye çekildim, ama bu daha fazlası. Güzel bir kadına duyulan fiziksel hayranlıktan daha fazlası, yıllarca süren yoksunluktan doğan doğal arzudan daha fazlası.

Artık inkar edemem.

O benim. *Rhael*. Eşim, diğer yarım. Ruhumun diğer parçası, sonunda bana geldi.

Neredeyse söylüyorum. Çok yaklaştım, kelimeler dilimin ucunda, her parçam bunun zamanının geldiğini haykırıyor. Onu sahiplenmem, kelimeleri yüksek sesle söylemem gerektiğini.

Ama sonra onun gözlerine bakıyorum, geniş, karanlık ve hala arzuyla hafifçe buğulanmış gözlerine, ve bakışlarında bir şey beni durduruyor.

Orada gerginliği, kalıcı korkuyu görebiliyorum. Onun bir kısmının hala bana kapalı olduğunu, hala hissettikleriyle mücadele ettiğini anlayabiliyorum - ve onun da hissettiğini *biliyorum*. Ama sözleri yüksek sesle söylersem, onun tepkisinin ne olacağından emin değilim.

Sonuçta, daha önce bunun sadece fiziksel bir ilişki olduğunu ısrarla söylemişti. Biz sadece birbirimizi arzulayan, ihtiyaçlarını gideren iki insanız. Sunulan zevki alıyoruz. Diğer insanların her gün, her zaman yaptığı şeyin aynısı, arkasında daha derin bir anlam yok.

Ama ben burada daha derin bir şey olduğunu *biliyorum*. Bu yüzden, bunu tam olarak kabullenmek için daha fazla zamana ihtiyacı varsa, onu zorlamayacağım. İlk tanıştığımızda ne kadar duygusuz ve küçümseyici davrandığımı düşünürsek, onun temkinli davranmasını ona suçlayamam.

Prensimi ve savaşçı arkadaşlarımı kurtarmaya o kadar odaklanmıştım ki Felicity'ye gerçek bir şans vermedim. Onun ne kadar inanılmaz,

ne kadar cesur, becerikli ve dirençli olduğunu göremedim.

Ama şimdi görüyorum. Bunu ve çok daha fazlasını.

Felicity'den uzaklaşmak için içimdeki tüm disiplini kullanmam gerekiyor. Hala sert olan penisimi onun vücudundan çıkarmak neredeyse fiziksel bir acı. Artık bunun ne olduğunu anlıyorum: çiftleşme arzusu, bağı tamamlamak ve çocuk sahibi olma olasılığını artırmak için eşimi tekrar tekrar sahiplenme dürtüsü.

Bu düşünce dişlerimi sıkmamı sağlıyor. Artık bunu fark ettiğime göre, bağımız daha da güçlenecek. Soğuğa rağmen, ereksiyonum geçmek bilmiyor. Penisim, peştamalımın ve koruyucu kürklerimin şüpheli sınırları içinde sert kalıyor ve Felicity'den uzaklaştıkça ısrarla zonkluyor.

"Biz... biz muhtemelen tekrar yola çıkmalıyız, o büyük kedi şeyinin etrafta koklayarak dolaşan başka arkadaşları da olabilir," diye mırıldanıyor.

Güzel Terran kadın kayadan uzaklaşıyor, kürklerini, deri giysilerini ve pelerinini yerine yerleştirirken bakışlarımdan kaçınıyor.

Sabırlı olacağıma dair yemin etmeme rağmen, onu tekrar kollarıma çekmek, aramızdaki bağıın gücü onun tüm korkularını silip süpürene kadar onu tekrar tekrar bu kayanın üzerinde sahiplenmek için çok güçlü bir dürtü duyuyorum.

Onu korkutan bağ mı? Yoksa ben miyim?

Onu tekrar kendine kapatmasına, kalbinin etrafına duvarlar örmesine neden olan endişe veya şüphelerin ne olduğunu bilmiyorum, ama bu, onun bağı reddedebileceğini düşündürüyor. Elbette reddedebilir, hiçbir Voxeran bir çiftleşme bağıını zorla kabul ettirmez. Beni eşi olarak istemiyorsa, onu zorlamak için yapabileceğim veya yapacağım hiçbir şey yok. Ama bu düşünce göğsümü acı verici bir şekilde sıkıştırıyor, kanımda neredeyse panik halindeki bir ihtiyaç yükseliyor.

"Haklısın. Gidelim," diyorum, istemediğim kadar sert bir sesle.

Ama ısrarla zonklayan penisim, karmaşık duygularım ve Felicity'nin aynı şeyi hissetmeyebileceği korkusu arasında, her yönden hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Sert bir savaş komutanı yerine özlem dolu bir genç gibi hissediyorum ve bu benim alışık olduğum bir şey değil.

Felicity başını sallar ve biz de sırt çantalarımızı tekrar omuzlarımıza takarak dağ yamacına doğru yolumuza devam ederiz.

Dağ yamacında ilerlerken zaman yavaşça geçer, yol gittikçe zorlaşır.

Artık neredeyse hiç yol kalmamıştır, sadece kulelere nasıl ulaşacağımızı gösteren kendi haritamız vardır, kar, devrilmiş ağaçlar, kayalar ve bu yükseklikte çığ tetikleme ve daha fazla tuzak olma korkusu bizi engellemektedir.

Bunlardan birkaçını görüyoruz.

Felicity bir keresinde beni durdurur ve iki ağaç arasına gerilmiş parıldayan bir tuzak telini gösterir. Bir süre sonra ben de başka bir tane bulurum, yere yerleştirilmiş ve sıradan bir kaya gibi görünen bir mayın.

Ondan sonra, olabildiğince yavaş ilerleyerek, zeminin her bir parçasını taradık ve bizi diğerlerinden ayıran yarık gibi başka bir felaketi kazara tetiklememek için emin olduk. Bu, zirveye ulaşmamızın daha uzun süreceği anlamına geliyordu, ama oraya hiç ulaşamazsak zamanın bir önemi kalmayacaktı.

Gece çökmeye ve gün ışığı azalmaya başladığında, küçük, sıkışık bir kamp kurduk.

Felicity'ye olan ihtiyacımdan dolayı vücudum ağrıyor olsa da, onu tekrar talep etmem söz konusu bile olamaz. Rüzgâr şiddetlenmiş, etrafımızda esiyor ve ateş yakma olasılığını ortadan kaldırıyor, bu yüzden onun yerine onu kendime yakın tutuyorum, ikimiz birbirimize sarılarak mümkün olduğunca vücut ısımızı paylaşıyoruz. Penisim deri ve kürk katmanlarının altında aramızda zonkluyor, sert ve ısrarcı, ama ben onu görmezden geliyorum.

Bir ara, o uykuya dalmayı başardı, ama ben pek dinlenemedim. Vücudumun hayal kırıklığı ve karanlıkta bizi nelerin beklediğine dair endişelerim arasında, uyku kolay gelmiyor. Onu koruma ihtiyacı her şeyden öncelikli ve sadece birkaç kez uykuya dalıp, hemen uyanıyorum.

Önümüzde ne olduğunu görebilecek kadar ışık olur olmaz, şafak sökmeden yola çıkıyoruz ve öğleden sonraya doğru, sanki içinden ışık yayılıyormuş gibi parıldayan gözetleme kulesini görüyoruz. Kar ve metalden yansıyan parlak güneş, doğrudan bakmaya çalıştığımızda neredeyse gözlerimizi kör ediyor.

Yüksek, geniş, silindirik bir yapıdır, tepesinden tel disklerle sarılmış bir kule çıkmaktadır. Tüm alanı çevreleyen kalın bir tel çit vardır ve duyduğum hafif uğultudan, elektrikli olduğundan eminim.

Nöbetçi gardiyanların izi yok, ama bu pek de güven verici değil. Bu yer, canlı nöbetçiler kullanılmadan da pek çok şekilde korunabilir. Etrafını çevreleyen elektrikli çit ve yukarı çıkarken gördüğümüz sayısız tuzaktan, tesisin iyi korunduğu açıkça anlaşılıyor.

Neredeyse muhafızları tercih ederdim. En azından kavga açık ve net olurdu. Felicity'ye bakıyorum, istenmeyen dikkatleri üzerimize çekmek istemediğim için konuşmak istemiyorum ve başımı çitlere doğru sallıyorum. O da başını sallıyor ve

eliyle işaret ederek benim önden gitmemi, kendisinin de peşimden geleceğini belirtir.

İyi bir takım olduğumuzu düşünüyorum, bu düşüncenin ne kadar ironik olduğunun farkındayım, çünkü başlangıçta onun göreve gelmesine şiddetle karşı çıkmıştım.

Ama bu doğru. Biz iyi bir takımız. Ve o, Kaide'nin günler önce ana kampta bana anlattığı gibi, Terran kadınlarının sahip olduğu tüm özelliklere sahip, cesur bir savaşçı.

Birlikte ilerliyor, kuleyi çevreleyen çitlere doğru sürünerek yaklaşıyoruz.

Felicity

REN, karların üzerinde kalın çitlere doğru dikkatlice ilerliyor ve her adımdan önce zemini taradığını, ikimizin de başka bir bubi tuzağına takılıp yeni bir tehdidin üzerimize çökmesini engellemek için son derece dikkatli davrandığını görebiliyorum.

İyi.

Şu anda tökezleme lüksümüz yok. Yolda pek çok aksilik yaşadık, ama çok yaklaştık, çok yaklaştık.

Elektrikli çit neredeyse bir duvar gibiydi, en az üç metre yüksekliğinde ve birkaç kat metal ağdan yapılmıştı, içini görmek imkansızdı. Yaklaştıkça, ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordum. Bu kadar yakın olsak bile kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, saçlarım da kabarıyor ve havalanmaya başlıyordu. Dokunursak, bizi öldüreceğinden eminim.

Çitin çevresini dolaşarak, onu aşmanın ya da içeri sızmanın bir yolunu, belki de hasar görmüş ve artık çalışmayan bir kısmını bulmaya çalışıyoruz. Ren ve ben çoğunlukla jestler ve el işaretleriyle iletişim kuruyoruz, mümkün olduğunca sessizce hareket ediyoruz, herhangi bir sesin güvenlik sistemini bizim varlığımıza karşı uyandırmasını istemiyoruz. Burada bizi neyin beklediğini veya bu hapisane gezegeninden sorumlu uzaylıların bizi dışarıda tutmak için ne tür önlemler aldığını bilmiyoruz.

İlk başta, içeri girmenin imkânsız olduğu anlaşılıyor ve kalbim batmaya başlıyor. batmaya başlıyor.

Bu kuledeki güvenlik sistemlerini devre dışı bırakamazsak, Vox'tan Vox'tan güvenli bir şekilde uçup gidemeyiz. Kendi eşi de dahil olmak üzere bu kadar çok hamile kadın varken, Droth'un bunu denemek isteyeceğinden bile emin değilim.

Ren yine başarısız olmuş gibi hissedecek. Bunun olmasına izin veremem.

Ben de başarısız olmak istemiyorum. Bu ölümcül gezegenden kurtulmak isteyen herkesin beklentilerinin baskısını omuzlarımda hissediyorum. Başarısız *olamam*, diğer kadınların burada doğum yapmasına izin veremem. Vox'ta onlara yardım edebilecek insanlar, ilaçlar ve teknoloji olacak. Burada ise sadece Elizabeth var ve o yetenekli bir doktor olsa da,

malzemeleri çok az ve köyü geride bıraktığımız için hiçbir tıbbi imkânı yok.

Hadi. Hadi! Bir yol olmalı. Buraya kadar boşuna gelmiş olamayız.

Önümdeki stoik Voxeran'a bir bakış attım ve yüzünde aynı hayal kırıklığını gördüm. İfadesi nötr olsa da, dudaklarının köşelerindeki gerginlik ve yeşim rengi gözlerinin parlamasından duyguları açıkça belli oluyordu. Onu bu kadar kısa bir süredir tanıdığım halde bu kadar iyi anlayabildiğime biraz şaşırdım, ama yine de birlikte geçirdiğimiz zaman birçok farklı düzeyde inanılmaz derecede yoğunlu.

Tabii ki onu okuyabilirsin, diye fısıldıyor içimden bir ses. O senin...

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. O soğuk kayanın üzerinde vahşi hayvanlar gibi seviştığımızdan beri, o anın heyecanı ile kendimizi tutamadan, bu yeni farkındalıkla boğuşuyorum. Hayatımdaki her şey felaketle sonuçlandığından, hâlâ işleri mahvetmekten, kalbimi aşka açmaktan korkuyorum.

Sadece bu görevi tamamla. Soğuk bir nefes verip, etrafımızdaki araziye tekrar tarıyorum. Bu görevi başarıyla tamamla, kendine başarılı olabileceğini, sonuna kadar gidebileceğini kanıtla. Sonra Ren'e tüm bunların ne anlama geldiğini anlatabilirsin.

Çitin etrafında ilerlemeye devam ediyoruz, yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmaya çalışırken yavaşça hareket ediyoruz.

Ve sonunda, onu görüyorum.

Nefesim kesilir ve acilen işaret ederim, Ren'in dikkatini çekip az önce gördüğüm şeyi gösteririm. Çitin yanında bir ağaç vardır, dağda bu kadar yükseğe çıkan birkaç ağaçtan biri. Yolculuğumuzun ilk gününden beri gördüklerimden daha uzundur ve dallarından birkaçı yüksek çitin üzerinden uzanacak kadar uzamıştır.

Ren'e yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "İçimizden biri o ağaca tırmanıp dallara çıkarsa, diğer tarafa atlayıp çiti kapatmanın bir yolunu bulabilir. Bu, içeri girmemizin tek yolu olabilir."

"Akıllıca," diyor Ren, gözlerini kısarak ağacı değerlendirir gibi bakıyor ve onun övgüsünden küçük bir zevk duyuyorum. "İyi düşündün Felicity." Sırt çantasını omuzlarından indirmeye başlıyor, pelerinin tutan bağları

. "Tamam. Ben gidip güç kaynağını arayacağım."

"Bekle!" Kafamı sallayarak bu kelimeyi fısıldarken, dallara tekrar bakıyorum. "Yapamazsın. Benim yapmam lazım. Sen çok ağırsın. Ağırlığın altında dal kırılabilir ve çitin üzerine düşebilirsin. Bu yük senin için bile çok ağır. Seni ciddi şekilde yaralayabilir, hatta öldürebilir."

Geniş omuzlu savaşçı tartışmak için ağzını açtı, ben de ona sert bir bakış attım ve yerimden kıpırdamadım.

"Benim yapmam lazım," diye tekrarlıyorum kararlı bir şekilde. "Ben daha küçük ve daha hafifim. Bu yüzden buraya geldim, hatırladın mı? Siz savaşçıların yapamayacağı şeyleri yapabilmek için. Bu yüzden buradayım. Bırak da görevimi yapayım."

Ren tereddüt eder ve yüzündeki çelişkiyi okuyabiliyorum. Bunun, kimi göndereceğine ve kimi geride tutacağına karar veren bir komutanın çelişkisi olmadığını biliyorum. Bu, beni derinden seven, korumak istediği birini tehlikeye atmakla mücadele eden birinin çelişkisi.

Belki de... sevdiği biri.

Ama şimdi bunu düşünemem. *Önce bu görevi tamamlayalım.*

Ren'e bakıyorum ve sonunda o da pes ediyor. "Tamam," diyor, sesinde hala isteksizlik belirgin. "Gideceksin. Ama tüm tanrılara yemin ederim Felicity, sana bir şey olursa..."

"Olmayacak," diye söz veriyorum ve tüm kalbimle doğruyu söylediğimi umuyorum.

Cevap vermek yerine, beni yakalar, avucunu boynumun arkasına sıkıca geçirir ve beni kendine doğru çeker.

Ağzı sert ve şiddetli bir öpücükle ağzıma yapışır ve ben düşünmeden ona karşılık veririm. Tepki nefes almak kadar doğal, otomatik ve içgüdüsel, ama bu öpücüğün farklı olduğunu hissedebiliyorum.

Bu arzu ya da ihtiyaçla ilgili değil.

Bu daha derin bir şey. Bu, Ren'in beni kaybedebileceğine dair korkusu, beni tehlikeye atmadan önce son bir kucaklaşma.

Bu, şehvet değil, duyguyla ilgili.

Bu beni korkutmalı, ama şu anda ben de aynı şeyleri hissediyorum. Onu terk etmek istemiyorum. Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum, ama yapmak zorunda olduğumu biliyorum.

Bu yüzden son bir kez ona sarılıyorum, dudaklarımın üzerinde yumuşak dudaklarının şeklini ve ağzının tadını, soğuk havada parmak uçlarımda hissettiğim sıcak kokusunu ve alnının alnıma değmesini hafızama kazıyorum.

parmak uçlarımla altında hissettiğim yara izlerinin çizgilerini ve alınımın alınına değmesini.

Tüm bunları hafızama kazıyorum ve bırakmaktan başka seçeneğim kalmadığında, hafifçe nefes nefese geri çekiliyorum.

Ona söylemek istediğim, söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, bir parçam keşke çoktan söylemiş olsaydım diyor. Ama şimdi zamanı değil. Dikkatli davranır ve bunu doğru yaparsam, daha sonra zamanı olacak.

Buna inanmak zorundayım.

"Dikkatli ol, kira," diyor Ren, sesi sert.

"Olacağım," diye fısıldayarak başımı sallıyorum. Sonra pelerinimi çıkarıp ağaca doğru aceleyle yürüyorum, biraz daha oyalanırsam cesaretimi kaybedeceğimden korkuyorum.

Küçükken ağaçlara tırmanmıştım, ama uzun zamandır tırmanmamıştım.

Ağaç kabuğu kaygan ve buzlu, ama dikkatlice her yeni dala ayağımı basarak, bir sonrakine tırmanmadan önce dalın ölü veya çürümüş olmadığından emin olarak yukarı çıkmayı başarırım. İçimdeki her şey daha hızlı gitmem için bağılıyor, ama kendimi yavaş ve dikkatli olmaya zorluyorum. Düşüp kendimi yaralamam hiçbir şeyi çözmeyecek.

Sonunda, çitin üzerine uzanan dallardan birine tutunacak kadar yükseğe çıkmayı başardım. Dalın tabanı, ağırlığımı taşıyacak kadar kalın ve sağlamdı, ama gövdeden uzaklaştıkça önemli ölçüde inceliyor ve sivrildiğini görebiliyordum ve derin, titrek bir nefes aldım.

Tek yapabileceğim devam etmek. Başka bir seçenek yok. Bu benim görevim ve bunu tamamlamalıyım.

Dallara tırmanıyorum, ilerlemeye başladığımda nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Soğuk gözlerimi ve boğazımı yakıyor, altımdaki uğultulu çit vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Havada elektrik yüklü olduğunu *hissedebiliyorum*.

Siktir. Düşersen, canlı canlı kızartılırım.

Tel örgüye takılıp yanarken titreyip sarsılan bedenimin görüntüsü midemi bulandırıyor. Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum, çünkü bu düşüncenin en ufak bir parıltısı bile içimi soğuk bir panikle dolduruyor ve beni olduğum yerde donduracak ya da daha kötüsü, ağacın dibine geri kaçırarak gibi.

Hiç bu kadar cesur olmadım. Bilinmeyene olan korkum, Dünya'da istediğim şeyleri başarmamı engelledi, bağımlılıklarımın güvenli rahatlığı, paramı kumarda kaybetme döngüsüne hapsolmam. Geç

faturalar ve boş banka hesabı, risk alıp hayatımı değiştirmeye çalışmaktan daha kolaydı.

Ama işte buradayım, kelimenin tam anlamıyla riskli bir durumda ve bu sefer geri dönmem mümkün değil.

Cesur olma zamanı.

Artık Ren'e bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Buna ihtiyacım yok. Ama kendime kanıtlamam gereken bir şey var.

Daralan daldan aşağı inerken, dalın ağırlığımla eğilmeye başladığını, çitlere doğru kıvrıldığını hissedebiliyorum. Nefesim önümdeki havayı buğulandırırken, daha hızlı hareket etmeye başlıyorum.

Dalın çatlamaya başladığını duyduğumda kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Ne kadar büyük bir çatlak olduğunu veya ne kadar hızlı çatladığını görmek için arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Tek yapabileceğim devam etmek.

Sonunda, dalın güvenli olmayacak kadar eğilmeye başladığını hissettiğimde, kendimi daldan bırakıp çitin bu tarafındaki karla kaplı toprağa atlıyorum. Bunu yapmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor — en az dört metre yükseklikteyim ve düşmekten hep korkmuşumdur. Ama kendimi zorlayarak daldan bırakıyorum ve donmuş, kayalık zemine düşerken başımı eğiyorum.

Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi ve tam zamanında başımı kaldırıp dalın kırılıp çitlere çarparak düştüğünü gördüm. Ağaç dalı alev alınca her yöne kıvılcımlar sıçradı ve ben, dalın karların üzerine düşmesini uyuşmuş bir dehşetle izlerken midem bulanmaya başladı.

Bu kolaylıkla benim başıma da gelebilirdi. Atlamak için bir iki saniye daha bekleseydim, öyle olurdu.

Dünya'da hiç yapmadığım kadar büyük bir risk aldım. Ama bu sefer bir amacım vardı. Bu hesaplı bir hareketti, sadece hayali bir kontrol hissini kovalamak değildi. Bir seçim yaptım ve bunu sonuna kadar götürdüm. Korkuyu ve bilinmeyene düşmeyi göze aldım.

Gurur duyabileceğim bir şey yaptım.

Ciğerlerim tekrar açıldı ve titrekle bacaklarımın üzerinde dururken, dondurucu havayı büyük nefeslerle içime çektim.

"Ren?" diye zayıf bir sesle sesleniyorum, kameralar ya da bizi yakalayabilecek başka bir şey olması ihtimaline karşı mümkün olduğunca gizlenmeye çalıştığını biliyorum. Biri peşimden gelirse, onun burada olduğunu bilmemesi en iyisi. Ama yine de çitin güç kaynağını bulmak için onun yardımına ihtiyacım var.

"Buradayım," diyor Ren, sözleri bizi ayıran bölmeden bana ulaşıyor.

Küçük bir iç çekişle rahatladım. Sesi beni rahatlatıyor ve çitin iç kenarı boyunca yürümeye başladığımda yeniden güçlendiğimi hissediyorum.

"Çiti çalıştıran yakıt hücresini arayacaksın. Muhtemelen desteklerden birine yerleştirilmiş olacaktır."

"Tamam, destekleri görüyorum," diye fısıldarım. Destekler eşit aralıklarla yerleştirilmiş, çitin tepesinden hafif bir açıyla dışarı çıkıntı yapıyor ve zemine dayanıyor.

"Güzel. Devam et. Destekler elektrikli olmamalı, ama yine de dikkatli ol. Doğru olanı bulduğundan emin olana kadar çok yaklaşma..."

Konuşmaya devam ediyor, beni çit boyunca yönlendiriyor, hangi desteklere daha fazla dikkat etmem gerektiğini söylüyor, ta ki sonunda yanıp sönen bir ışık ve küçük bir bölme olan bir destek bulana kadar.

"Sanırım bu o!" diye bağıryorum. "Hayır. Eminim bu o. Bu yakıt hücresi." "O zaman dikkatlice çekip çıkar." Ren'in sesinde gerginlik hissediyorum

duvarın üzerinden yumuşak bir sesle seslenirken sesinde gerginlik duyabiliyorum. "Devre dışı kaldığında, tırmanıp senin tarafına geçeceğim."

Vızıldayan elektrikli çite yaklaşmak, evrendeki en kötü fikir gibi geliyor, ama cildimde vızıldayan elektriğin tüylerimi diken diken eden hissini görmezden gelerek, kalın çite doğru eğilen desteğe yaklaşmaya zorluyorum kendimi. Hızla, bölmenin yanındaki düğmeye basıp açıkta kalan hücreyi yakalıyorum ve tek bir hareketle çıkarıyorum.

Havadaki elektrik yükü aniden yok oldu ve ben titreyerek nefes verdim.

"Kapandı," diye mırıldanıyorum, vücudumdan ayrılan gerginliğin etkisiyle biraz başım dönüyor.

Ren beş saniye bile geçmeden ortaya çıkar ve etkileyici bir atletizmle çiti hızla tırmanır. Dizlerini bükerek çömelir, sonra doğrulur ve başını sallar.

"Bir engel aştık," der, çenesini sıkarak konsantre olur ve başını tesise doğru çevirir. "Gidelim."

Kule geniş ve çok yüksekti, tepesinden yükselen ince sivri uçla daha da yüksek görünüyordu. Çitlerle çevrili alanın içindeki tek şeydi, çitten yaklaşık elli metre gerideydi ve mat gri taştan yapılmıştı.

Kuleye yaklaşırken, çitin destek kirişinden çıkardığım yakıt hücresini elimde tutuyorum, çünkü çiti yeniden etkinleştirebilecek devriye gezen biri olabilir. Ağır değil, ama yüksek kulenin dışındaki iki kat merdiveni çıkıp ağır metal kapıya ulaşırken taşımak zor. Tabii ki kilitli.

"Siktir." Ren'e bakıyorum. "Ne yapacağız..." "Bana bırak."

Geriye doğru eğilip kapıya sertçe tekme attı. Soğuk havada ağır, metalik bir çınlama sesi yankılandı.

Ses çok yüksek, bu hoşuma gitmiyor, ama stratejisi etkili. İlk darbenin gücüyle kapının açılmaya başladığını görebiliyorum. Tüm ağırlığını kullanarak kapıya iki kez daha tekme atıyor ve sonunda kapı açılıyor, metal kilit kırılıyor.

Ren içeri girer, ben de hemen arkasından giririm. Binanın içini incelerken kalbim hızla çarpmaya başlar.

Işık çok az, geniş alan loş ve ürkütücü, ama buradayız. Buraya kadar geldik.

Ren

Tesisin İÇ MEKANI, dış kısmı kadar yüksek ve silindirik olup, kavisli duvar boyunca yukarı doğru uzanan ve ortada rastgele aralıklarla çaprazlanan yürüyüş yolları bulunmaktadır. Bir sonraki hamlemizi yapmadan önce, loş iç mekanda etrafıma bakarak, görebildiğim her ayrıntıyı yakalamaya çalışırken göz bebeklerimin büyüdüğünü hissedebiliyorum.

Ortada yukarı doğru uzanan bir çekirdek var ve en üstte, bu çekirdekten sağlanan elektrik enerjisi binanın tepesine ve tesisin dışındaki kuleye bağlanıyor.

Ya gözetleme sistemini devre dışı bırakacak bir yol bulmamız ya da güç kaynağını bir şekilde devre dışı bırakmamız gerekecek, ama bunların hiçbirinin kolayca başarılableceğini sanmıyorum.

"Beni takip et," diye Felicity'ye sessizce fısıldıyorum.

Kuleyi geçmeye başladık, önce bulunduğumuz katta, sonra da yürüyüş yollarında yukarı doğru ilerleyerek, yanıp sönen ışık panelleri veya gezegenin bu bölümünü izleyen gözetleme sistemiyle oynanabilecek bir yer gibi görünen her şeyi gördüğümüzde durduk.

Ama hemen göze çarpan bir şey yok.

Slanch. Kolay olmayacağını biliyordum, ama yukarı çıktıkça endişe göğsümü sıkıştırıyor. Sistemi devre dışı bırakmanın dışarıdan bir yolunu göremiyorum. Sonunda, birden fazla yanıp sönen ışığın olduğu büyük bir panele ulaştığımızda, bir kısmını açıyorum ve başka bir ışık dizisi ile ortasındaki bir işaretin olduğu merkezi çekirdeğin çizimini ortaya çıkarıyorum.

"Orada!" Felicity, ben de onu gördüğüm anda onu işaret ediyor, gözleri zayıf bir umutla parlıyor. "Belki orada sistemi kapatmak için kullanabileceğimiz bir şey vardır. Bir sigorta kutusu gibi."

Çevirmen çipim, onun kullandığı terimin doğrudan çevirisiyle uğraşsa da, ne demek istediğini sormaya zahmet etmiyorum. En azından ana fikrini anlayabiliyorum.

"Gidip bakalım," diyorum ve kuleyi geçen en yakın yürüyüş yolunu takip ederek merkeze doğru ilerliyoruz.

Yaklaştıkça, yürüyüş yolunun metal silindiri çevreleyen büyük bir platformda bittiğini ve bir sonraki kata çıkan merdivenler olduğunu görüyorum. Tabii ki, silindirik çekirdeğin üzerinde bir kontrol paneli var, altında düğmeler ve yanıp sönen ışıklar ile bir kol bulunuyor.

"Bu olmalı," diye fısıldadı Felicity, sesinde heyecan belirliyordu. "Buradan kapatabilmeliyiz."

Kontrol panelini açıp bir tür anahtar arıyorum, ama sadece dijital okumaların olduğu bir ekran var. Kaşlarımı çatarak, kolun yanındaki ekrana bakıyorum.

"Bu düğmeler geçersiz kılma düğmeleri gibi görünüyor," diyorum Felicity'ye, düğmeleri inceleyerek. "Geçersiz kılma işlemini başlatıp kolu çekersek, tüm sistem kapanmalıdır."

"Emin misin?" Endişeyle alt dudağını ısıyor, bakışları ekrandan yanındaki büyük kola kayıyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama elimden gelenin en iyisi bu. Uzun süre gemileri uçurdum ve bu bana bir geçersiz kılma dizisi gibi görünüyor. Sanırım kolu çekince işlem tamamlanacak."

Felicity bana bakar. "O zaman yap."

"Kötü bir şey olabilir. Kendini imha etmeyi tetikleyebilir, bizi buraya kilitleyebilir ya da daha kötüsü olabilir. Güvenlik önlemiyse ve geçersiz kılma değilse ne yapacağı belli olmaz."

"Başka bir fikrin var mı?"

Hayal kırıklığıyla başımı sallarım. "Hayır," diye itiraf ederim.

"O zaman yapmalıyız." Felicity'nin bakışları benimkilerle buluşur, sürdürmek için çabaladığını bildiğim bir cesaretle doludur. "Buraya kadar geldik. En azından patlarsa ya da başka bir şey olursa, alarmları devre dışı bırakır, değil mi?"

Gülüyor, ama kalbinin şakaya katılmadığını anlayabiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Onun haklı olduğunu biliyorum. Yalnız olsaydım, ya da birkaç savaşçımınla birlikte olsaydım, tereddüt etmezdim. Bu bizim işimiz. Misyonumuzun, yemin ettiğimiz görevimizin, amacımızın bir parçası. Ama Felicity'nin bu görevde öleceği düşüncesi bir şekilde dayanılmaz geliyor.

Ama o burada. Gönüllü oldu ve ona karşı hislerim ne olursa olsun, onu diğerlerinden ya da kendimden farklı bir şekilde davranmam.

Hayır. Ona karşı hissettiklerim yüzünden.

O, her bakımdan benim eşim olduğu için, benimle eşit muamele görmeyi hak ediyor.

"Sen geçersiz kılma dizisini başlat," diyorum ona. "Sonuncusu devreye girdiğinde kolu çekeceğim."

Felicity başını sallar, düğmelere hızlıca sırayla basar ve ekranın altındaki anahtarı çevirir. Anahtar çevrildiği anda, kolu tutup, en alta geldiğini hissedene kadar aşağı doğru çekerim, sonra ikimiz de geri çekilir ve kontrol ekranını izleriz.

Ekran titrer ve sonra kararır.

Duvarlardaki tüm yanıp sönen ışıklar da söner. "Aman Tanrım," diye fısıldar Felicity. "Sanırım işe yaradı."

Ben de buna inanamıyorum. Çok kolay oldu. Güneş Konseyi için bu kadar önemli bir şey için çok basit.

Belki de kimsenin dağdaki birçok tuzağı ve çiti geçip öldürülmeden geçemeyeceğini varsayıyorlar, bu yüzden içerideki sistemin karmaşıklığı önemli değil, diye düşünüyorum. Ama buna pek inanmıyorum. *Gözden kaçırdığımız bir şey mi var? Bir şey...*

Sanki düşüncelerime cevap verircesine, ekran titremeye başlar, veriler mavi ve siyah dalgalar halinde akmaya başlar.

"Akhi!" Dişlerimi sıkarak yüksek sesle küfür ettim. "Sistem yeniden başlatılıyor."

"Kahretsin," Felicity aynı duyguyla tıslar ve bir saniye sonra, söyleyeceği diğer her şey çalan alarm sesleri tarafından bastırılır.

Slanch.

Etrafımızdaki duvarlardaki kapılar açılır, bir zamanlar gizli olan paneller yukarı kayarak küçük robotları ortaya çıkarır. Birkaç el genişliğinde, ince metal uzuvları ve her tarafında parlayan kırmızı sensörleri vardır. Makineler saklandıkları yerlerden dökülür, bulunduğumuz platformun etrafında toplanırken bize doğru yönelirler. Blasterlarla donatılmışlardır ve bizi tespit ettikleri anda ateş etmeye başlarlar, varlığımızı algılar ve hemen saldırırlar.

Yine küfür ediyorum, Felicity'yi yakalayıp yanıma, platformun üzerine yatırıyorum. Ateşten kaçarak kulenin merkezinin arkasına sürünüyoruz. Ama bu korumanın uzun sürmeyeceğini biliyorum. Mini robotların buraya gelmesi an meselesi ve yakında üstümüze çullanacaklar.

Şimdi, sadece gözetleme sistemini devre dışı bırakmakla kalmayıp, blaster ateşiyle öldürülmeden ya da güneş konseyi alarmı fark edip neler olup bittiğini araştırmak için birini göndermeden önce bunu yapmamız gerekiyor.

Yeni bir plan yapmalıyız. Bir şeyler yapmalıyım.

Felicity'nin blasterında hala biraz güç var, tanrılara şükür, ve o da bunu iyi kullanıyor, robotlara ateş ediyor ve saldırılarından kaçarken ulaşabildiği her robotu platformdan aşağı atıyor. Ben de aynısını yapıyorum, hançerimi kullanarak çok yaklaşan birkaç cıvatayı saptırıyorum. Ama bunu sonsuza kadar sürdüremeyiz. Bu robotlardan kaç tane olduğu belli değil, sayıları sonsuz olabilir ve yorulmayacaklar.

Tekrar eğilip, dört robotu yürüyüş yolunun kenarından iterek aşağıdaki kata düşmelerini sağlıyorum. Daireler çizerek, çaresizce kuleyi tarıyorum. Çekirdeğin tavanla birleştiği ve kuleye bağlandığı yerdeki çatırdayan enerjiye bakarken, aklıma aniden bir fikir geliyor.

İşe yarayabilir.

Ama riskli.

Büyük olasılıkla *ölümcül*. Hayatta kalma şansım çok az.

İlk kez, potansiyel ölüm karşısında tereddüt ettiğimi hissediyorum. Hiç ölüm arzusu duymamıştım, ama geçmişte bunu her zaman bir olasılık olarak kabul etmiş, hayatımın bir parçası olarak doğal ömrümden önce ölme ihtimalini kabullenmiştim. Ama Felicity'nin, benimle birlikte kar canavarına saldırırken gösterdiği aynı vahşetle robotlarla savaşmasını izlerken, göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir sıkışma hissediyorum.

Ölmek istemiyorum. *Yaşamak* istiyorum ve onunla bir hayat istiyorum. Kendime ayırdığımdan daha fazlasını istiyorum.

Ama aynı zamanda, benimle ya da bensiz, onu bu gezegenden sağ salim çıkarmak istiyorum. Ve *bunu* evrendeki her şeyden daha çok istiyorum. Kendi hayatımdan bile daha çok.

Yaşamak için her zamankinden daha fazla nedenim var. Ama şimdi ölmeye değer daha fazla nedenim de var.

"Burada kal!" Felicity'ye bağıryorum. "Botları oyalamaya devam et. Hemen döneceğim!"

Cevap beklemeden, hala elinde tuttuğu yakıt hücrelerini kapıp, diğer yöne doğru koşmaya başlıyorum. Birkaç botu ezip geçerken, bir blaster mermisi beni sıyırıp derimi yakıyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Bir sonraki atışı atlatıp, ileriye atlayarak botu tekmeledim. En yoğun bot grubunu geçtikten sonra, binanın tepesine yakın elektrik akımına doğru yürüyüş yolunda koşmaya başladım.

Felicity

Ren'in ne yaptığını veya planının ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Ama ona güveniyorum.

Savaşmaya devam ediyorum, elimden geldiğince robotları uzak tutuyorum, birkaçını birden platformdan aşağı atıyorum ve bana ateş ettikleri cıvatalardan vurulmamak için elimden geleni yapıyorum. Bir atış kaçınamayacağım kadar yakın ve pelerinine isabet ediyor, kürk ve deriyi yakıp omzumda gözlerimi yaşartan acı veren bir yara izi bırakıyor.

Bu küçük saldırı robotları çok fazla ve küçük olmalarına rağmen savaşmak zor. Ren'in bu görevin başında bana verdiği blaster olmasaydı, onları durdurmam imkansızdı - şu anda bile zar zor hayatta kalabiliyorum.

Bir saniyeden fazla dikkatimi onlardan ayırmamam gerekiyor, ama Ren'in nereye gittiğini anlamaya çalışmak için hızla yukarıya bakıyorum.

Onu, elinde yakıt hücresi ile tepedeki enerji ışınına doğru koşarken gördüğümde, her şey bir anda yerine oturdu.

Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum.

Oh, lanet olsun. Hayır!

"Ren! Yapma!"

Hâlâ cıvatalardan kaçarken, robotlara çılgınca vurarak, onun adını haykırıyorum. Onu, dışarıdaki kuleye beslenen çatırdayan akıma doğru koşarken, elinde yakıt hücresini havada tutarken gördüğümde, dehşet beni kaplıyor.

Hayır. Hayır, bunu yapamaz.

Ona ulaşmalıyım. Onu durdurmalıyım. Ama etrafımı saran çok fazla robot var, bana ulaşmak için birbirlerinin üstüne tırmanıyorlar. Onları geçemem.

Ağzımdan hala sert bir çığlık çıkıyor ve artık ne diye bağırdığımı bile bilmiyorum. Tek bildiğim, duramayacağım. Artık otomatik pilotta çalışıyorum, saldırı robotlarıyla savaşmaya devam etmek için Ren'den gözlerimi ayırmaya bile zorlanıyorum.

Onun ölümünü izlemek istemiyorum, ama onu gözden kaybetmek de istemiyorum.

Onu, kulenin ortasındaki boşluğu geçen üst geçide ulaşırken, mavi enerjinin çekirdekten çıktığı yerin yakınında bir an görüyorum. Onun yakıt hücresini enerji akımına ittiğini, saçları diken diken olmuş halde sıkıca tuttuğunu izleyebilecek kadar uzun bir süre robotları uzaklaştırmayı başarırım.

Hücreyi akıma daha derine ittiğinde, göz kamaştırıcı beyaz bir ışık dışarıya doğru fırladı.

Acı ve eforun yüzünü buruşturduğu, dişlerini sıkarken dudaklarını geri çekip hırıldadığı görülüyor.

Korkudan hıçkırarak ağlıyorum, tüm vücudum gergin. Blaster hala elimdeyken platforma düşüyorum, çekirdekten dışarıya doğru kıvılcımlar ve ışıklar saçıldığını izliyorum. Enerji bozuluyor ve havada bir şey toplanıyor, tüm vücudumun reddettiği bir yük. Cildim karıncalanıyor ve saçlarım yine diken diken oluyor.

Kısa devre yapıyor. Aşırı yüklüyor.

Daha fazla robot bana doğru akıyor ve ben izleyemiyorum. Eğilip, blaster ateşlerini başımın üzerinden geçirmelerine izin veriyorum ve onlar nişanlarını ayarlamadan önce kendimi onlara doğru fırlatıp, daha fazlasını vuruyorum.

Artık sadece korkmuyorum. Kızgınlığım. Bu yeri inşa eden korkunç güneş konseyi, sevdiğim adamı benden alacak. Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Artık bunu durdurmanın bir yolu yok.

Göz yaşları yüzümden akıyor, tüm gücümle robotlara saldırırken dudaklarımdan ilkel bir çığlık dökülüyor. Ve sonra...

BOOM!

Tam zamanında yukarı bakıyorum ve gözlerimi yakıp ağrıtan parlak bir ışık dalgası halinde dışarıya doğru yayılan enerji akımını görüyorum. Kafatasımı yakıcı bir acı sararken yana doğru sendeleyip, neredeyse yürüyüş yolundan düşüyorum.

Ama görüşüm bulanıklaşsa ve kulaklarım çınlasa da, yürüyüş yoluna tutunur ve kendimi yukarı bakmaya zorlarım, gözlerim Ren'e sabitlenmiştir.

Patlamanın gücü onu geriye doğru savurur ve havada uçarken, çatırdayan mavi ışık söner. Enerji akımı, güç hücresi tarafından aşırı yüklenerek durur.

Binanın tepesindeki açıklıktan süzülen loş ışık, Ren'in havada düşüşünü görebilmem için yeterli. Boğazım düğümленir ve tam zamanında kenara eğilip onun alt

yürüme yoluna sert bir şekilde düştüğünü görmek için zamanında eğildim, vücudu beni soğuk bir korku dalgasına boğan bir şekilde yayılmıştı.

Aniden sessizlik çöküyor, o kadar soğuk ve ani ki sanki ses artık yokmuş gibi.

Robotlar ateş etmeyi bırakıp hareketsiz kalmışlar. Gözetleme sistemine güç sağlayan aynı enerjiyle çalışan güç kaynağı kesildiğinde kapatılmış olmalılar.

Duvarlarda birkaç yedek ışık yanıp sönüyor, ama kontrol panelinden alarmlara ve robotlara kadar her şey hareketsiz ve sessiz kalıyor.

Ren kıpırdamıyor.

Kalbim durmuş gibi hissediyorum. Bu kule tarafından çalıştırılan gözetleme sistemi kapalı — başardık — ama bundan hiç sevinemiyorum.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıp, büyük Voxeran savaşçısının indiği yürüyüş yoluna koşuyorum, kulenin yan tarafında dolanan yürüyüş yollarında olabildiğince hızlı koşuyorum. Kafamdaki her düşünce sadece onunla ilgili. Kavgada vücudumda oluşan yanıklar ve sıyrıklar, güneş konseyinin bir sorun olduğunu fark etmesinin ne kadar süreceği ya da onun hareket etmediği gerçeği dışında başka hiçbir şey düşünmüyorum.

Hareket etmiyor.

Hareket etmiyor lan.

Sonunda, düştüğü yürüyüş yoluna atlıyorum, ona doğru koşuyorum ve buruşuk bedeninin yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Ağlayarak, yatık bedenine eğiliyorum ve herhangi bir yaşam belirtisi arıyorum.

Ağzından, burnundan ve hatta kulaklarından kan sızıyor. Bilinci kapalı ve gevşek, yüzündeki keskin hatlar gevşemiş. Gümüş çizgili saçlarını geriye doğru düzeltirken, parmaklarımı nabzını aramak için aşağı doğru kaydırırken gözyaşlarım yüzüne düşüyor, sırf irade gücümle onu uyandırabilmeyi diliyorum.

Nabızı var. Ama çok zayıf. *Çok* zayıf. Zar zor hissedebiliyorum ve içimdeki korku dolu bir ses, bunu hayal ettiğimi, onun öldüğü gerçeğiyle yüzleşmeyi reddettiğimi söylüyor.

"Beni terk edemezsin," diye hıçkırarak ağlıyorum, yüzünü, yara izlerini okşuyor, yüzünü ellerimle kavıyorum. "Yapamazsın. Lütfen, Ren. *Yapamazsın!* Çünkü ben senin eşimim ve sana bunu söyleme fırsatım olmadı. Ben senin eşimim, sen de benim. Ve bunu biliyordum, birlikte olduğumuz ilk geceden beri biliyordum, ama çok korkuyordum

—

Şu anda hıçkırarak titriyorum, nefes almakta zorlanıyorum.

Aramızdaki bağı, bunun anlamını ruhumun derinliklerinde *hissediyorum*. Sadece her zaman düşündüğüm anlamda aşk değil, ona aşık olduğumu biliyorum. Ama bundan daha fazlası. O benim ruh eşim, diğer yarım. Gerçek bir partner, kendimin en karanlık yanlarını açabileceğim, onun karanlık yanlarını dinleyebileceğim ve ne olursa olsun birbirimizin yanında kalacağımızı bildiğim biri.

"Artık korkmuyorum," diye fısıldıyorum, her ne kadar onun için duyduğum korku hala göğsümde ikinci bir kalp atışı gibi zonklasa da. Ama birini sevmek, sevdiğin şeyi *kaybetme* riskini göze almak anlamına gelse de, şimdi anlıyorum ki aramıza duvarlar örerek kalbimi korumaya çalışmak aptallıktı. "Ne olursa olsun, ben seninim, sen de benimsin. Ve seni buradan çıkaracağım, böylece bunu yüzüne söyleyebileceğim, seni inatçı, sinir bozucu, inanılmaz adam."

Kalbim çarparken, Ren'in sırt çantasından iletişim cihazını çıkarıyorum ve burada çalışması için dua ediyorum. Cihazı açıp sinyal almaya çalışıyorum.

"Droth?" diye sesleniyorum, sesim gergin. "Orada mısınız? Droth!"

Cevap yok. Kendi sert nefesim dışında sessiz kuleyi dolduran hiçbir ses yok.

"Droth! Kimse yok mu?" diye tekrarlar, yeni akan gözyaşlarımın yakıcılığından gözlerimi kapatırım. İletişim cihazı bozulmuş mu? Dağın eteğindeki grup saldırıya mı uğradı? "Cevap verin, lütfen!"

Serbest elim Ren'in göğsünde duruyor ve onun fazla zamanı kalmadığını biliyorum. O ölüyor. Yakında tıbbi yardım almazsa, onun için umut kalmayacak.

Ve benim hislerimi hiç bilmeden ölecek.

Dudaklarımdan yumuşak bir hıçkırık kopar ve başımı eğip tekrar Ren'in vücuduna kıvrılırım.

Sonra Droth'un sesi cihazdan cızırtılı bir şekilde geliyor. "Ren? Durumun nedir?"

Rahatlamaktan neredeyse bayılacağım, başımı kaldırdığımda midem su gibi oluyor. "Droth!"

"Felicity?" Sesinde bir karışıklık var.

"Evet, benim," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Ren yaralandı. Kuledeyiz. Gözetleme sistemini devre dışı bıraktık, ama *hemen* buraya gemi göndermeniz gerekiyor. Yardıma ihtiyacı var. O... çok kötü yaralandı."

"Akhi." Voxeran prensinin sesindeki değişikliği duyabiliyorum, gerginlik tonuna yansımış. Hızlı konuşuyor, sesi kararlı ve azimli. "Yoldayız. Mümkmn olduğunca çabuk orada olacağız."

Sonra hat kesildi.

Droth'un sesinde duyduğum aynı kararlılık beni de kaplıyor ve vücudumdaki acıyı ve yorgunluğu görmezden gelerek ayağa kalkıyorum.

Ren'i kollarından tutup, onu dışarı çıkarana kadar adım adım yürüyüş yolunda sürüklerim. Onu hareket ettirerek daha fazla zarar verebileceğimden korkuyorum, ama mümkün olduğunca çabuk kaçmamız gerekiyor; birinin buraya gelip bize yardım etmesini bekleyemeyiz. Ren'in ölü ağırlığını dışarıya, karın içine çıkarmak sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyor, ama onu oraya çıkardığımda, pelerinini daha sıkı sararak, soğukta titreyerek gemiyi bekliyorum.

Bize ulaşmaları ne kadar sürer? Dağ yamacını tırmanmak günlerimizi aldı, ama Ren'in Vox'tan getirdiğı gemi hızlı hareket edebilir ve gözetleme sistemi tarafından fark edilme endişesi de yok. Hızlı seyahat edebilmeleri gerekir.

Ama yeterince hızlı olacak mı?

Beklerken kaç dakika geçtiğini bilmiyorum, ama gemi geldiğı anda, metalik gövdesi güneş ışığında parıldarken, neredeyse ağlayacaktım.

Gemi, çitin içindeki alana iner inmez, birkaç Voxeran dışarı akın etti. Ren'i kardan kaldırıp içeri taşıdılar, ona yardım etmek için acele ettikleri için beni neredeyse hiç fark etmediler. Umurumda değıl. Onu iyileştirdikleri sürece ne yaptıkları umurumda değıl.

Onu geminin revirine götürürken, Axen, Kaide ve Elizabeth'in de aralarında bulunduğu birkaç kişinin beklediğı revirin kapısına kadar onları takip ediyorum.

"Bu büyüklükte bir gemide bu kadar iyi donanımlı bir revir olması büyük şans," diyor Axen, donuk ifademi fark ederek. "Onun için elimizden geleni yapacağız."

"Yapacağız," diye ekliyor Elizabeth, yüzü ciddi. Onun burada olması beni biraz rahatlatıyor; Voxerans'ın kendi insanlarına bakamayacağını düşündüğümünden değıl, uzaylı savaşçıların hiçbirinin eğitimli sağlık teknisyeni olmadığını bildiğimden. Elizabeth, Dünya'da doktordu ve farklı ekipmanlarla ve insan olmayan bir adamla çalışıyor olsa da, aldığı eğitim bir işe yarayacaktır.

Hemen işe koyulurlar ve Ren'in yanında kalmak istesem de, onlara yer açmak için geri çekilirim.

Geminin kalkışını hissedebiliyorum, ama bunu neredeyse fark etmiyorum. Elizabeth, Kaide ve birkaç kişi Ren'in başında yoğun bir şekilde çalışıyor, onu bir iyileştirme kapsülüne taşıyor, makineleri ve sensörleri ona bağlıyor, yaralarının derecesini tarıyor.

"Nuthora'nın yörüngesinden ayrılıyoruz. Lütfen varış koordinatlarını girin."

Geminin iletişim sisteminin Nuthora'dan kaçışımızla ilgili bilgileri aktardığını belirsiz bir şekilde duyuyorum ve bu bilgiyi işleyebilen küçük bir parçam rahatlıyor.

Gezegeni terk ediyoruz.

Ren ve ben başardık.

Nuthora'nın bu bölgesindeki gözetim sistemi devre dışı, bu yüzden Güneş Konseyi bizim gittiğimizi bilmeyecek. Kimse bizi takip etmeyecek.

Ama şu anda bunu umursamak benim için zor. Tüm umutlarım ve dualarım Ren'e odaklanmış durumda, Elizabeth'in talimatlarını izleyen Voxeran savaşçıları, onun hayati fonksiyonlarını izlemesine yardım ederken, Elizabeth de ona bir tür serum vermek için bir hortum takıyor.

Lütfen yaşa, lütfen yaşa, lütfen yaşa.

Bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyor, diğer her şeyi bastırıyor.

Tam da iyi bir şeye kavuşmak üzereyken onu kaybedebileceğime inanamıyorum. Aramızdaki ilk düşmanlık ortadan kalktı ve şimdi onun hakkındaki ilk izleniminin ne kadar yanlış olduğunu biliyorum.

Elbette keskin yanları var, ama benim de var.

Ve birbirimizin kırık parçalarından rahatsız olmak yerine, onların güzelliğini görebiliyoruz. İkimiz de bu noktaya gelmek için çok yol katettik ve çok şey yaşadık.

Birbirimizi daha iyi, daha güçlü yapıyoruz. Bu görevde, kendimde hiç bilmediğim yetenekler keşfettim. Eski hayatımın yükünü ve acısını omuzlarımdan atıp yeni bir başlangıç yapmaya hazır, yeni bir insan gibi hissediyorum.

Ve tüm bunlar için Ren'in yanımda olmasını istiyorum.

Ama Elizabeth'i izlerken, diğer savaşçılar sessizce onun talimatlarını yerine getirirken, yüzünde sert, gergin bir odaklanma maskesi varken, hiç olmadığım kadar korkuyorum.

Ren için endişe ruhumu dolduruyor.

Yakındaki bir sandalyeye çöküp ellerimi sıkıca birbirine kenetlerken, onun yaptığı onca şeyden, yıllarca umuda tutunup Droth'un yokluğunda isyanı ayakta tutmaya çalışmasından sonra...

Vox'u bir daha asla göremeyebileceğinden korkuyorum.

Felicity

SAATLER geçip gemi Nuthora'dan uzaya doğru hızla ilerlerken bile, ben revirden ayrılmıyorum.

Elizabeth ve diğerleri, onun durumunun stabil olduğunu ve ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını söyleyerek beni rahatlattıktan çok sonra bile, hâlâ Ren'in yatağının başında oturuyorum. Ama endişe hâlâ beni bırakmıyor. Elizabeth'in gözlerindeki bakışı gördüm. Ren'in iyi olup olmayacağından emin değil ve ben de emin değilim.

Şu anda bile, beyaz bir çarşafı örtülmüş, gözleri huzurla kapalı, iyileştirme kabininde hareketsiz ve sakin bir şekilde yatan Ren'e bakarken, onu gözetleme tesisindeki yürüyüş yolunda, vücudu doğal olmayan bir şekilde bükülmüş, burnundan ve ağzından kan akarken, kollarımda gevşek ve ağır bir şekilde yatan halini görmeden edemiyorum.

Aslında hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. O zaman yıkılmış, kırılmış görünüyordu. Şimdi ise sadece ölü görünüyor. Makinelerin düzenli bip seslerini ve kapsülün ekranında onun hayati fonksiyonlarını gösteren değerleri duyabiliyorum.

Bu şeyler onun hayatta olduğuna dair beni rahatlatıyor, ama pek yardımcı olmuyorlar. O çok hareketsiz, çok huzurlu.

Gidemem.

O uyanana kadar gidemem.

Nuthora'dan iyice uzaklaştıktan ve herkes gemide dolaşmaya başladıktan bir süre sonra, revirin kapısı açılır. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp bakarım ve bir grup kadının içeri girdiğini görürüm: Sadie, Ivy, Gemma ve birkaç kişi daha.

"Kzuri bana Ren'in durumunu anlattı," diyor Gemma yumuşak bir sesle, odayı geçip omzuma nazıkçe elini koyarken gülümsüyor. Diğer kadınlar da etrafıma toplanıyor, hepsi de sempati ve umut dolu sözler fısıldıyor.

Hepsi beni desteklemek, bu zorluğun üstesinden gelmeme yardım etmek için geldiklerini fark edince duyulanırım.

"Gelip bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmak istedik," diyor Ivy, odadaki diğer sandalyelerden birine oturup ellerini dizlerinin arasında kavuşturarak. "Onu bırakmak istemediğini biliyoruz, bu yüzden mutfaktan sana biraz yemek getirdik."

"Uzun zamandır bizim terapistimizdin," diye ekliyor Sadie, yumuşak ve hüzünlü bir kahkaha atarak. "Bizi dinledin ve bize çok yardımcı oldun. Şimdi sıra bizde."

Onlara bakarken kalbim sıkışıyor, göğsümde aynı anda hem minnettarlık hem de suçluluk hissediyorum. Hepsi benim için burada oldukları için minnettarım, ama onlara karşı hiç kendim olamadığım için suçluluk duyuyorum. Onlara tüm gerçek beni göstermekten çekindim, tüm gerçeği öğrenirlerse beni yargılayacaklarından veya sevmeyeceklerinden korktum.

Ama artık tüm bunlardan bıktım, saklanmaktan ve eskiden olduğum kişiden utanmaktan bıktım. Geçmişteki hatalarımın beni tanımlaması gerekmediğini kendime kanıtladım. Eski halimin artık ben olmadığımı kanıtladım.

"Aslında o kadar da bilge değilim," diye itiraf ediyorum sessizce, başımı sallayarak. "Ya da dürüst olmak gerekirse, kimsenin terapisti olacak nitelikte değilim. O alanda gerçek bir eğitimim yok. İhtiyacı olan insanları dinlemeye ve onlara destek olmaya çalıştım, bu doğru, ama Dünya'da kendi başıma da çok sorunum vardı."

Sadie kaşlarını çatarken, Ivy başını eğdi. Sözlerimden biraz şaşırdıklarını anlayabiliyordum, ama hiçbir şey söylemediler ve bana baskı yapmadan konuşmaya devam etmeme izin verdiler.

"Size söylemeye korktuğum şeyler vardı," diye mırıldanıyorum, "çünkü benim hakkımda ne düşüneceğinizden endişeleniyordum. Sadece yeniden başlamak istedim. Kimsenin benim kim olduğumu bilmediği bir yerde olma fırsatı gördüm. Ama şimdi bunu saklamanın doğru olmadığını biliyorum. Kendimin iyi ve kötü yanlarını kabul etmeliyim."

Her şeyi onlara anlatıyorum, sanki çok uzun zamandır içimde sıkışıp kalmış gibi kelimeler dökülüyor ağzımdan. Kumar bağımlılığımı ve kaybettiğim parayı, içinde sıkışıp kaldığım döngüyü, bunun ilişkilerime verdiği zararı anlatıyorum. Ren'e itiraf ettiğim gibi, hepsini itiraf ediyorum.

"Sürekli kendimi sabote ediyordum. Hiç de mükemmel değilim," diye alçak sesle bitiriyorum, kucağımda sıkıca birbirine dolanmış parmaklarıma bakarak. Henüz toplanan kadınların gözlerine bakmaya hazır değilim.

Sadie gülüyor ve bu beklenmedik ses bakışlarımı yukarıya çekiyor.

Hiçbiri bana yargılayıcı veya azarlayıcı bir ifadeyle bakmıyor.

"Felicity," diyor Sadie, elime dokunmak için uzanarak. "Mükemmel olmamak, başkalarının sana sorunlarını anlattığında onları dinleyip tavsiye verecek nitelikte olmadığın anlamına gelmez. Aslında, bu seni *daha* uygun hale getirir,

Çünkü işlerin ne kadar zor olabileceğini anlıyorsun. İnsanların yaptığı hataları fark ediyorsun. Bu seni *insan* yapıyor."

Onların nezaketi, tanıdığım tüm bu kadınların empati kurmasıyla içimde bir şeylerin çatladığını hissediyorum.

İlk kez, başkalarının yardımı ve desteğine karşı bu kadar savunmacı olmam gerekmediğini anlıyorum. Bu kadınların benim için burada olmalarına izin verebilirim, tıpkı hepimizin birlikte yabancı bir gezegende mahsur kaldığımız günler ve haftalarda benim onlar için orada olduğum gibi.

Artık bunların hiçbirini tek başıma yapmak zorunda değilim.

Tutmaya çalıştığım tüm gözyaşları yüzümden akıyor. Sadie önce bana sarılmak için eğiliyor, sonra Gemma ona katılıyor, ardından Ivy ve Demi, ta ki hepimiz birbirine dolanmış kollarla bir daire oluşturunca kadar. Kendimi bırakmak, onlara güvenmek çok *iyi* geliyor ve bunu çok daha önce yapsaydım keşke diyorum, ama sonunda cesaretimi toplayıp bunu yaptığım için mutluyum.

Dürüst olmak gerekirse, Ren ve dağ yamacındaki tehlikeli yolculuğumuzda paylaştığımız her şey olmasaydı, bu cesareti bulabileceğimi sanmıyorum. İlk başta beni en sert şekilde yargılayan kişi oydu, ama aynı zamanda insanlara açılma riskini aldığında onların seni şaşırtabileceğini gösteren kişi de oydu.

Bu yüzden onun başarmasını istiyorum.

Ona teşekkür etmeliyim. Ona söyleyecek çok şeyim var.

Sonunda kucaklaşmamız sona erer ve toplanan kadınlar tekrar etrafıma yerleşir, odadaki birkaç sandalyeye oturur veya sandalyelerin sırtlarına yaslanırlar.

Bir süre daha benimle kalırlar, getirdikleri yiyecekleri yemem için beni ikna ederler ve dağda yaptığımız yürüyüş ve gözetleme kulesinde olanları dinlerler. Onlara eş bağı hakkında da anlatırım ve hepsi memnun görünürler, hiç de şaşırmamışlardır. Sanırım, gemi bizi dağdan almaya geldiğinden beri Ren'in yanından hiç ayrılmamam bunu oldukça açık hale getirmiştir.

Gözyaşlarım kurduğunda ve karnım doyduğunda, sonunda ayrılırlar, bana tekrar sarılırlar ve daha sonra beni kontrol etmek için geri geleceklerine söz verirler, ihtiyacım olursa her zaman yanımda olacaklarını kesin bir şekilde söylerler.

Koltuğuma geri yerleşip, iyileştirme kapsülünde uyuyan Ren'e bakarken, kalbim hala acıyor. Hala onun için endişeleniyorum.

Ama bir yanımdan eskisinden daha hafif hissediyor.

Artık hiçbir şeyi saklamıyorum ve hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum.

Diğer kadınlara söylediklerimi düşünüyorum, kusurlarımı, eksikliklerimi, geçmişte yaptığım tüm yanlışları ortaya çıkarmaktan ne kadar korktuğumu. Ama onlar beni yine de kabul ettiler. Hiçbiri beni yargılamadı ya da reddetti. Sonunda, tüm bunları paylaşmak onları benden uzaklaştırmadı, aksine hepimizi birbirimize daha da yaklaştırdı.

Aynı şey Ren ile de oldu. Onun için yeterince iyi olmadığımın, beni yargılayacağından, hayatı mahvetmiş, değersiz, disiplinsiz bir insan olarak göreceğinden endişeleniyordum. Gelecekte bana verilen her fırsatı kesinlikle boşa harcayacağımı düşüneceğinden endişeleniyordum. Ama o da hiç böyle düşünmedi. Onun da kırık parçaları var ve bunları benimle paylaştı, onun kırık parçaları benimkini tamamlıyor.

Birbirimize uyuyoruz, yaşadığımız zorluklar ve mücadele etmek zorunda kaldığımız yönlerimiz sayesinde birbirimizi daha iyi anlıyoruz.

İkimiz de mükemmel insanlar değiliz. Ama benim için çok değerli hale gelen, yaralı yüz hatlarına bakarken, bir şeyi kesin olarak biliyorum.

Birbirimiz için mükemmeliz.

Ren

Uzun zamandır karanlıkta süzölüyormuşum gibi ^{hissediyorum}.

Yavaşça, çok yavaşça, bilinçsizlik kaybolmaya başlıyor. Üzerimde parıldayan bir ışık fark ediyorum ve ilk başta bunun ölümden sonra gelen şey olmasından endişeleniyorum. Henüz ölmek istemiyorum, ama kendime bunun Felicity ve diğerlerini kurtarmanın bedeli olduğunu söylüyorum. Bunu kabullendim ve bu beni biraz rahatlattı, gözlerimi kırpıp açmamı, üstümdeki ışığın ne olduğunu kucaklamamı sağladı.

Ama çevrem netleşmeye başladığında, o ışıktaki bir yüz görüyorum.

Benim yüzümün üzerinde duran bir yüz.

Rhael.

Bu kelime, düşünmeden, Felicity'nin üzerime eğildiğini tam olarak, bilinçli olarak fark etmeden önce zihnimde yankılanıyor. Bulunduğum kapsülün üst kısmı geri kayarken yüzü net bir şekilde görünüyor ve yüzümde serin, steril bir hava hissediyorum.

"Rhael." Bu kelime, uyuşmuş ve kalınlaşmış dudaklarımdan dökülüyor, ama bu anda söyleyebileceğim en dürüst ve en doğru şeyi söylememi hiçbir şey engelleyemiyor.

Benim.

Bu gerçek ve bunu bir saniye bile daha inkar edemem. Felicity'ye hislerimi söylemeden başka bir an daha boşa harcamayacağım, sonra ne olursa olsun. Sonunda beni seçsin ya da seçmesin, bilmesi gerekiyor.

"Sen benim eşimsin," diye mırıldanıyorum, Felicity'ye bakarak. Koyu renkli gözleri büyüyüp buğulanıyor, bana bakarken. "Bunu fark ettim... dağda... karda duran o kayanın yanında." Kelimeler biraz yavaş, biraz zor çıkıyor, ama yine de onları dışarı çıkarıyorum, beni iyileştiren ilaçların ve teknolojinin kalıcı etkilerini görmezden gelerek. "Benim, şimdi ve sonsuza kadar. Benim Felicity'm."

"Biliyorum." Bir hıçkırık çıkarır ve öne eğilerek yüzüme dokunur. Eli tenimde sıcak hissedilir ve artık yara izlerimi umursamadan ona yaslanırım. Onun bunları bir kusur olarak görmediğini biliyorum. "Sen de benim eşimsin, Ren. Sanırım bir parçam bunu başından beri biliyordu, hatta eskiden

tartıştığımız ve birbirimizin sinirine dokunduğumuz zamanlarda bile. Keşke sana daha önce söyleseydim."

Gözlerinden yaşlar akıyor, yanakları duygudan kızarmış ve pembeye dönmüş, eğilip yüzümü iki eliyle tutuyor, iyileştirme kabındaki tüm tüpleri ve kabloları dikkatlice kaçınarak beni nazikçe öpüyor.

"İyi olduğuna çok sevindim," diye fısıldadı dudaklarıma. "Seni kaybedersem ne yapardım bilmiyorum. Çok cesurdun ve aptaldın, ama çoğunlukla cesurdun ve seni seviyorum, Ren. Seni çok seviyorum. Sen benim diğer yarım, ruh ikizimsin."

"Evet." *Ruh ikizi.* Bu kelimeyi seviyorum. Birbirimiz için ne olduğumuzu, birbirimizin ruhunun eksik yarısı olduğumuzu, birlikte olmaya kaderimiz olduğunu çok iyi ifade ediyor. "Seni seviyorum, kira'm. Benim cesur, inatçı kadını." "

Kapı yumuşak bir tıslama ile açılır ve Elizabeth, Axen, Kaide ve Terran kadından şifa vermeyi öğrenen birkaç kişi ile birlikte içeri girer.

Felicity'yi öpmeye devam ederken onları gözümün ucuyla görüyorum ve ayrıldığımızda, mutlu ve biraz da eğlenmiş gibi görünen alaycı gülümsemelerini görüyorum. Axen ve Elizabeth birbirlerine bakışıyor, Kaide sırtıyor — hepsi bu hissin ne olduğunu çok iyi biliyorlar ve sonunda diğer yarılarını bulmanın verdiği rahatlamayı biliyorlar.

Çok uzun zamandır kendimi yalnız hissediyordum. Artık sadece Felicity değil, başkaları da var. Savaşçı arkadaşlarım ve eşleri eve dönecekler. Vox'taki isyana yeniden katılacaklar ve zayıflayan harekete yeni bir soluk getirecekler. Birlikte, gaspçı hain Drokar'ı yeneceğiz.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Elizabeth, hala gülümsüyor. "Ama seni kapsülden çıkarmadan önce hayati fonksiyonlarını kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor. Kaide, yardım eder misin?"

Kaide hemen yanına gider ve Elizabeth benim hayati organlarımın değerlerini kontrol edip iyileşmiş yaralarımı incelerken talimatları yerine getirir. "Sahip olduğunuz teknoloji inanılmaz." Axen'e bakar. "Dünya'da böyle bir şeyi asla iyileştiremezdik. Ve o tamamen iyileşti. İnanılmaz." Kafasını sallar, gri gözlerinde heyecan parlar. "Vox'a gidip sahip olduğunuz tıbbi gelişmeleri daha fazla görmek için sabırsızlanıyorum."

Konuşurken Axen'e bakar ve uzun boylu savaşçının eşine gülümseyerek baktığını, yüzünde gururla parıldadığını görürüm. Bu duyguyu tanıyorum, çünkü Felicity'ye karşı hissettiklerim de aynen böyle.

Gururlu ve hayranlık dolu, ve böyle bir kadını hayat arkadaşım olarak gördüğüm için şanslı. "Kapsülden çıkabilirsin," diyor Elizabeth bir süre sonra,

Kaide'nin yardımıyla makineleri kapatır, sonra beni tüplerden ve kablolardan ayırır. "Birkaç gün yavaş davranın, ama inanılmaz bir iyileşme gösterdiniz." Felicity ve bana bakar. "İkinize biraz yalnız kalmanız için zaman vereceğiz. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır."

Kaide odadan çıkarken bana attığı sırtışı kaçırmadım. Ama sadece bir anlık gördüm, çünkü kapı kapanır kapanmaz Felicity'ye uzandım, parmaklarımı onun uzun, güneş rengi saçlarına doladım ve ağzını ağzıma doğru çektim. Onu tekrar dokunmak için bu kadar uzun süre bekleyemedim ve o da Elizabeth beni muayene ederken kendini zor tutuyormuş gibi, aynı şevkle beni öptü.

İyileştirme kapsülünde kaç gün baygın kaldığımı bilmiyorum, ama emin olduğum bir şey var, o da eşimi kollarımda tutmayalı çok uzun zaman olduğu.

Kendimi yukarı itip kapsülden çıkıyorum ve Felicity'yi kucağıma alıyorum. Parmaklarımla çenesini yukarı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına tam olarak bastırıyorum ve onu tadarken zevkten titriyorum.

Felicity öpücüğe karşılık verdi, yumuşak bir inilti çıkardı, ama sonra geri çekildi ve endişeyle kırıışmış alnıyla bana baktı.

"Belki de kalkıp dolaşmak için henüz çok erkendir." Alt dudağını ısırtıyor, bu da onu tekrar öpmek istememi daha da artırıyor. "Dikkatli olmalısın..."

Biraz ağrım *var* ve eski gücümü geri kazanmam için hala biraz iyileşmem gerektiğini biliyorum. Ama şu anda Felicity'yi isterse onu almamı engelleyebilecek hiçbir şey yok - ve onun istediğini çok iyi biliyorum.

Koyu renkli gözlerine bakarak, parmaklarımı elmacık kemiği boyunca gezdirerek, yüzümdeki arzuyu ona gösteririm. Onun ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Onu ne kadar istediğimi.

"Hiçbir şey beni eşimi almaktan alıkoyamaz," diye kaba bir sesle mırıldanıyorum ve sözlerime tepki olarak göz bebekleri büyüyor. Eğilip onu kollarımın arasına alıyorum ve onu sağlık odasına bağlı küçük banyoya taşıırken tekrar öpüyorum.

Oraya vardığımızda, onu bir anlığına yere indirdim ve duşun musluğunu açtım. Felicity, ikimizin kıyafetlerini çıkarıp onu sıcak suyun altına çektiğimde gülüyordu

Sıcak su altında onu tekrar açgözlülükle öperken duş kapısını kapatıyorum.

"Sadece beni temizlemeye çalışıyorsun," diyor, bana şakacı bir şekilde bakarak. "Biliyorum, biliyorum. Uzun zamandır duş almadım. Ama seni izlemekle meşguldüm!"

Onu kendime doğru çekiyorum, sertleşmiş penisimin karnına çarptığını hissetmesini sağlıyorum. Sıcak, ıslak teninin benimkine değmesini seviyorum, suyun onun açık renkli saçlarını koyulaştırıp başına ve boynuna yapıştırmasını izliyorum, o da bana bakmak için güzel yüzünü yukarı doğru eğiyor.

"Hiç de değil, güzel eşim." Ona gülümserim, elimi aşağı kaydırıp kalçalarının dolgun kıvrımlarını sıkarım. "Sadece seni ıslatmak istiyorum."

Felicity sırtıyor, zengin kahverengi gözlerinde ateşli bir ışıltı parlıyor ve tekrar beni öpmek için eğiliyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Beni her zaman ıslatıyorsun."

Yalan söylemiyor ve sözlerinin doğruluğunu test ederken göğsümde gurur alevleniyor. Elim bacaklarının arasına kaydırıldığında, suyun ıslattığı diğer yerleri kadar benim için de ıslak olduğunu hissediyorum. Onu nazıkçe okşarken, dilim onunla dolarken, aramızda kalın ve sert olan penisimle onu kızdırırken, onun uyarılması parmaklarımı kaplıyor.

Diğer elimi yüzünün yanına bastırıyorum, parmaklarımı ıslak saçlarına doluyorum ve zevkle inliyorum. Ona tekrar bu kadar yakın olmanın mutluluğu, sıcak su püskürmesi ile birlikte beni sarıyor.

Aç bir adam gibi, ellerimi sırtından belinin kıvrımına, yumuşak karnına, avuçlarımı dolduran dolgun göğüslerine doğru kaydırıyorum. O inlerken sert meme uçları cildime baskı yapıyor. O kadar iyi, o kadar yumuşak ve uysal ki, inlemem onun dudaklarından çıkan sesle karışıyor. Ona sürtünürken, penisimin pürüzsüz teninde kayma hissinin tadını çıkarırken zevk beni kaplıyor.

Her zamanki gibi, içimde bir savaş var, onu şimdi sahip olma, onu penisimle doldurma ve öfkeli şehvetimi tatmin etme arzusu ile yavaş gitme, onunla her anın tadını çıkarma arzusu arasında bir mücadele.

Ama en azından artık biliyorum ki, aramızdaki bu an son olmayacak.

Daha pek çok fırsat olacak, yavaş gitme zamanları ve onu sert ve acımasızca alma zamanları. Hayal ettiğim her şeyi ve daha fazlasını yapmak için zaman olacak.

Duvara yaslanıp onu kendime çekiyorum, onu derin bir şekilde öperken şehvetle yanıyormuşum gibi hissediyorum. Felicity yine inliyor, sesi derin ve

ihtiyacı olan bir ses çıkar ve benim penisim, sanki dünyada hiçbir şey ereksiyonumun gücünü azaltamazmış gibi zonkluyor.

O da beni keşfediyor, nazıkçe, ilk başta biraz tereddütlü, sanki bana zarar vermekten korkuyormuş gibi. Elleri omuzlarımdan, göğsümden kayıyor, tırnakları karın kaslarımın üzerinde hafifçe çizik çizik izler bırakıyor. Parmakları omurgamdaki düğümleri okşamak için kayıyor, ben zevkten nefes nefese kalıp ona doğru itene kadar, ellerim sıkıca kalçalarına yapışmış, penisim heyecandan damlıyor.

Eli aramızdan aşağı kayarak penisimi kavradığında, bu his elektrik gibi, vücudumdaki her siniri aydınlatıyor.

"Bunu sonsuza kadar yapabileceğim için çok mutluyum," diye fısıldar Felicity, dudakları gülümserken boynumun yanını öper.

Parmaklarını penisimin ucuna kaydırır ve sonra beni sıkar, aynı zamanda sırtımdaki düğümleri okşayarak, avucunda patlayacağımdan korkacak hale getirir.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslayarak bir an için bu hissin tadını çıkarırım. Boynuma dokunan dudaklarının yumuşak kadifemsi dokunuşunda, penisi sıkıca kavrayan elinde, sırtımı okşayan parmak uçlarında kendimi kaybederim. Elinin penisim üzerinde yavaşça hareket etmesi, daha fazlasını istemeyi arzulamama neden olur ve damarlarımda dolaşan şehveti daha da artırır.

Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.

Kalçalarım sarsılır, eline doğru itilir ve Felicity boğazından bir ses çıkarır, beni biraz daha hızlı okşar. Bu, o anda istediğim her şeye aykırıdır, ama elimi uzatır, onun elini tutup hareketlerini durdururum. Bu zevkin bir saniye bile durmasını istemiyorum, ama aynı zamanda onun içine girme fırsatı bulamadan eline boşalmak da istemiyorum.

"Böyle devam edersen, bu iş çok çabuk bitecek," diyorum ona sert bir kahkaha atarak, belinden tutup pozisyonumuzu değiştiriyorum, böylece sırtı duvara yaslanıyor. Hızlı bir hareketle onu kollarımın arasına alıyorum. Bacaklarını bana doluyor, ben de kalçalarının arasına sikimi sokuyorum, kaygan girişine giriyorum.

"Doldur beni, Ren," diye inliyor Felicity. "Bu hissi çok özledim. Beni açman. Lütfen..."

Başı geriye doğru eğilir, kalçaları öne doğru kıvrılır ve kendini penisimin üzerine bir santim aşağı itmeyi başarır, ucu onun içine kayar. Vücudunun sıcak, ıslak kucaklaması

beni inlemeye zorlar ve kalçalarım da kendiliğinden sarsılır, bir an için sabit kalmaya çalışmama rağmen penisimi ona daha da derine gömer.

Artık daha fazla bekleyemem. Etrafımda çırpındığını, vücudunun beni içine çekmeye çalıştığını hissediyorum ve sertçe itiyorum, kendimi sonuna kadar onun içine gömüyorum. Felicity nefes nefese, bana sarılarak bana karşı sallanıyor, ikimiz de o anın zevkinde kayboluyoruz.

Penisimin tabanındaki düğüm, onun kıvrımlarının üst kısmındaki o noktaya baskı yapıyor, o sert yumru, onu orada okşadığımda inlemesine ve çığlık atmasına neden oluyor.

"Penisimle boşal," diye kulağına fısıldıyorum, penisini onun içine derinlemesine itip kendimi sabit tutuyorum. Felicity inliyor, kalçaları bana sürtünüyor ve ben onun kokusunu içime çekiyorum, sıcak, kaygan teninin benimkine değmesinin tadını çıkarıyorum.

"Aynen öyle," diye fısıldıyorum. "Zevk için beni kullan, kira'm. Beni sıkıca kavradığını hissetmek istiyorum. Parçalandığını hissetmek istiyorum."

"Yaklaştım. Lanet olsun, bu çok iyi geliyor..." Felicity yumuşak bir şekilde inliyor, kalçaları bana doğru kıvrılıyor ve sallanıyor.

Onun orgazm olurken beni sıkıca kavrayacağını düşünmekten sikim zonkluyor ve sabit kalmak, onu sert darbelerle sikmekten kendimi alıkoymak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Sonunda, sallanma hareketleri sarsıntılı ve düzensiz hale geliyor, sırtını kavisleyerek çığlık atıyor ve tırnaklarını omuzlarıma batırıyor.

"Siktir, Ren... Tanrım, geliyorum, ben..."

Felicity yüksek sesle bağırıyor, sesi kısık ve boğuk. Vücudu benimkine karşı kıvrılıyor, parmakları sırtımdaki düğümlerin üzerinde dans ediyor ve bu beni nefesimi kesiyor.

"Siktir. Tanrım... vay canına. Bu *çok* fazlaydı," diye fısıldar, gözleri kapanır ve başını düşün duvarına yaslar, göğsü hızla inip kalkar.

"Daha fazla ister misin?" diye homurdanırım, tekrar itmeye başlarım, sikim onun içinde sert ve ısrarcıdır.

"Evet. Tanrım, lütfen..." Çılgınca başını sallıyor, yanakları pembeye dönüyor. "Güzel."

Onun içinde bu kadar uzun süre hareketsiz kalmak en iyi işkenceydi, ama onun benim penisimi öyle kullanması, kendini orgazma ulaştırırken benim penisimin üzerinde kıvrılıp bükülmesi. Her anı, hayal kırıklığına uğratan zevkin her anına değdi.

Ama artık daha fazla dayanamıyorum.

Yine ona giriyorum, vücudumdaki her sinir elektrikleniyor. O kadar sıkı, o kadar mükemmel ki, sanki benim için yaratılmış gibi, ve bu anda, onun benim için yaratıldığına eminim.

Benim eşim, her zaman ve sonsuza kadar. Her açıdan bana uygun olan kişi.

Zevk kasıklarımda birikiyor, testislerim sıkılaşıyor. Çok kolay boşalabilirim, ama doruğa ulaşmadan önce, onun dar kanalından çıkıyorum.

Eşimi tekrar öpüyorum, sonra bacaklarını belimden çözüp onu yere indiriyorum. Yavaşça onu döndürüyorum, o duvara bakarken ellerimi vücudunda gezdiriyorum, dudaklarımı kulak kepçesinden boğazına, oradan da omzuna kadar indiriyorum.

"Seninle tanıştığım ilk andan itibaren ne kadar güzel olduğunu görebiliyordum," diye fısıldıyorum. "Ama bu? Hiçbir şey şu anki haline kıyaslanamaz, benim için bu kadar şehvetli ve açık, benim için bu kadar *aç*. Seni seviyorum, kira'm."

Kalçalarını tutup geri çekiyorum, sikim kolayca içine giriyor. Felicity inliyor, sırtını derin bir şekilde kavisliyor. "Seni... de... seviyorum."

"Tekrar boşalmak ister misin?" kulağına fısıldıyorum ve o inleyerek başını sallıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ve ben tekrar itiyorum, sikimi derin ve sert bir şekilde içine sokuyorum, böylece fısıldadığı "evet" düzensiz bir nefesle çıkıyor.

Sadece birkaç saniye sürer. Elimi kalçasına kaydırıp, Felicity titreyip geriye doğru eğilirken, ona zevk verdiğini bildiğim o küçük eti okşarım.

Yumuşak, yuvarlak kalçaları her itişte kasıklarıma bastırıyor, ta ki ben şehvetten deliye dönecekmişim gibi hissedene kadar. Felicity çaresizce inlemeye başlayana kadar parmaklarımı daha hızlı ovuşturuyorum, sıkıştırıp yuvarlıyorum. Neredeyse çığlık atacak gibi bir ses çıkarırken tırnakları duşun kenarını çiziyor, ikinci kez boşalırken kalçaları sıcıyor.

Ben de boşalmanın eşiğindeyim, tohumlarım testislerimde çalkalanıyor. Ama orgazm olma ihtiyacım kadar acil olan bir diğer ihtiyacım da, eşimi her şekilde tamamen sahiplenme ihtiyacım.

Felicity'nin yuvarlak kalçalarını ellerimle kavrar, ona doğru sallanırım ve sonra öne eğilip boynunun arkasını öperim, orgazmının son titremeleri kaybolurken hala itmeye devam ederim, vücudu ellerimde yumuşak ve esnektir.

Yavaşça parmaklarımı kalçalarının arasına kaydırıyorum, onu orada nazikçe tahrik ediyorum ve Felicity başını çeviriyor, gözleri iri iri açılmış, nefes nefese.

Yüzümde ne gördüğünü biliyorum, her bir özelliğinde şehvet ve ihtiyaç yazıyor ve beni durdurmamış olması, arzumu daha da körüklüyor, parmağımı arka deliğine bastırıp ilk eklemine kadar kaydırırken, penisim şişmiş ve zonkluyor.

Felicity inliyor. "Ren, ben..."

"Seni her yerinden sahiplenmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, kalbim beklentiyle çarparak, arka deliğini okşarken penisimi tekrar derinlemesine içine sokuyorum. "İzin verirsen, her şekilde benim olmanı istiyorum. Senin iznin olmadan hiçbir şey yapmam. Ama tanrılar, Felicity, seni o kadar çok istiyorum ki. Sana sahip olmak istiyorum. Seni almak istiyorum. Tüm evren senin çığlıklarını duyana kadar seni benim olarak sahiplenmek istiyorum."

İhtiyacımdan nefesim kesiliyor ve Felicity'nin gözleri benimkilerle buluşuyor, sırtı kavisleniyor ve kendini geriye doğru benim sikime ve parmağıma sürtüyor.

"Lanet olsun, Ren," diye nefes nefese, sözleri yumuşak, arzulu bir iniltiyle sona eriyor. "Daha önce kimse bana bunu yapmamıştı. Ama senin yapmanı istiyorum. Senin bunu iyi hissettireceğini biliyorum."

"Her zaman," diye mırıldanıyorum. "Sana asla zarar vermeyeceğim. Tek istediğim sana zevk vermek."

Parmağım nazikçe ileri geri hareket etmeye başlar, onu bir sonraki aşamaya hazırlar ve Felicity zevkle inler, vücudu her zamanki gibi bana hızlıca tepki verir. Penisimin etrafında, kaygan ve sıcak, onun uyarılmasının akışını hissedebiliyorum, ta ki penisim ondan o kadar ıslanana kadar ki, diğer deliğini kolaylıkla ele geçirebileceğimi biliyorum.

Ondan çıktığım anda, vücudumun buna karşı isyan ettiğini hissediyorum, şimdiden ondan daha fazlasını istiyor. Sertleşmiş penisim dışarı çıkarken zonkluyor ve parlak ucunu onun kalçalarının arasına bastırıyorum.

Ona girmeye başladığımda nefes nefese bir çığlık attı, ben de kendimi zorlukla tutarak acı verici derecede yavaş bir tempoda ilerledim. Nazik olacağıma söz verdim ve öyle de yapacağım. Onun da benim kadar bundan zevk almasını istiyorum.

Evrendeki hiçbir şey, eşime neşe ve zevk vermekten daha fazla tatmin edemez beni.

Bir an gerildiğini hissediyorum ve bir elimi karnına koyup aşağıya doğru kaydırıyorum, parmak uçlarımla onun küçük zevk merkezini buluyorum. Penisimin tabanındaki düğüm bu pozisyonundan onu uyarabilir, ama onun ihtiyacı olanın bu olduğunu biliyorum. İsteddiği şeyin bu olduğunu.

O tanıdık noktayı ovarken, vücudu bana karşı gevşiyor. Penisim, sığ bir itmeyle daha kolay bir şekilde içine giriyor, arka kanalının sıkı sıkışması neredeyse dayanılmaz derecede iyi.

Daha önce hiç bir kadını bu şekilde sahiplenmemiştim ve bundan memnunum. Bu, sadece Felicity ile benim aramda olan bir şey olacak ve onun bu yönüne sahip olan tek kişi olacağımı bilerek bu bilgiden keyif alıyorum.

Ben daha derine inerken dizleri biraz titriyor, zevk dolu inlemeleri ve ahlamları küçük duş kabinini şimdiye kadar duyduğum en güzel seslerle dolduruyor.

Son bir itişle, onun içinde en derin noktaya ulaştım.

İkimiz de zor nefes alıyoruz ve ben çenemi sıkıca kapatıp, bir elimle kalçasını kavrarken, diğer elimle onun küçük düğmesini okşamaya devam ediyorum. Onun benim için tekrar orgazm olabileceğini biliyorum ve sonunda kendime izin verip tohumlarımı dökmeden önce onu üçüncü kez orgazma ulaştırmak istiyorum.

Elimin pozisyonunu biraz ayarlayarak, başparmağımı zevk merkezine bastırıyorum ve iki parmağımı onun içine kaydırıyorum, sonra da sıkı arka deliğine girip çıkmaya başlıyorum.

Bu kadından asla doyamayacağım. Önümdeki tanrıça gibi ne kadar güzel olduğuna hayran kalıyorum, cildi sıcak sudan kızarmış ve ıslak, saçları yüzüne dolanmış, ağzı zevkten hafifçe aralanmış.

"*Rhael*," diye fısıldıyorum, öne eğilip dudaklarımı kulağının kabuğuna değdiriyorum. "Benim. Eşim. Kira'm."

"Oh, lanet olsun!" diye bağıyor, vücudu bana karşı direniyor. "Geleceğim, Ren, oh tanrım..."

"Evet." Dudaklarımı boynuna bastırıyorum, parmaklarımı da içine sokarken penisimi derinlemesine içeri itiyorum, vücudunun gerildiğini hissedince başparmağımı daha hızlı ovuşturuyorum. "Benim için boşal Felicity. Benim için kendini bırak. Bana *her şeyini* ver."

Bana doğru geriye doğru sallanıyor, vücutlarımız bir bütün olarak geriliyor, zevk tarafından tüketiliyor. Onu doruğa ulaştırırken, titreyen ecstasy dalgaları beni sarıyor ve parmakları duvara tutunuyor, kendi zirvesine ulaşırken tüm vücudu sıkıca kıvrılıyor.

Hareketlerimin hızı neredeyse çılgınca bir tempoya yükselir, Felicity benim adımı haykırırken parmaklarım ve penisim birlikte çalışır.

"Ren!"

Onun dudaklarından çıkan adım beni çılgına çeviriyor ve parmaklarımı onun içine sokarken sert ve hızlı bir şekilde ona giriyorum. O tekrar çılgık atıyor, ama

bu sefer sesin arkasında hiçbir kelime yoktu, sadece saf, vahşı bir duygu vardı.

Sırtındaki kanal beni mengene gibi sıkıştırıyor ve penisim şişip patlıyor, o da benim hareketlerime karşılık vermek için geri ittiğinde boşalmam onun içine derinlemesine fişkırıyor.

Kolumu beline dolayarak onu tutuyorum, vücudum onu ileri itiyor ve ben onun adını inliyorum.

"Felicity..."

Sesim kaba ve kısık, zevkten gergin ve bu anda onun tamamen bana ait olduğunu biliyorum. Daha önce de bana vücudunu vermişti, dağ yamacında ve o gece küçük kampımızda.

Ama bugün, bana bundan çok daha fazlasını verdi.

Sanki ruhlarımızın küçük parçalarını değiştirmişiz gibi hissediyorum.

Başını omzuma yaslıyor, ıslak teni benimkine yapışıyor ve ben ona yapışık kalırken düşün ısısı ve buharı bizi sarıyor. Penisim birkaç kez daha zayıf bir şekilde titriyor, artık boş ama yine de ona daha fazlasını vermeye çalışıyor.

İyileştirme kapsülünden uyandıktan kısa bir süre sonra bu kadar efor sarf ettiğim için dizlerim titriyor. Ondan çıktığımda, onu tutacak gücüm neredeyse kalmamış, bunun yerine onu kollarımın arasına alıp birlikte düşün zeminine çöküyoruz. Duvara yaslanırken kollarımı onun etrafına doluyorum, sırtını göğsüme dayayarak onu vücudumun kıvrımlarına sokuyorum.

Dudaklarımı boynuna bastırıyorum, cildinin temiz, hafif tuzlu tadını alıyorum. Üzerimize su dökülmesine rağmen ikimiz de terlemişiz.

Nefesimizi toparlarken bir an için rahat bir sessizlik bizi sarıyor, sonra Felicity konuşmaya başlıyor.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı. "Sandım ki..."

"Biliyorum." O bana yaslanıp rahatlarırken, elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum, iki parmağımı çenesine koyup başını çeviriyorum ki onu tekrar öpebileyim. "İlk başta, kapsülde öldüğümü sandım. Ama ölmedim. Sana geri döndüm. Ve her zaman döneceğim, eşim." Yanağımdaki yara izinin hareketle kırıştığını ve biraz gerildiğini hissederek gülümserim. "Seni bulmam bu kadar uzun sürdü, ikimizin aramızdaki bağı görmemiz ve kabul etmemiz ise daha da uzun sürdü. Şimdi seni nasıl bırakabilirim ki?"

"Bırakamazsın," diye karşılık verdi, gülümsemesi benimkini yansıtıyordu. "Korkarım ki bana mahkum oldun, çünkü sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Onu böyle mutlu görmek hoşuma gidiyor ve zihnimde, hayatımızın geri kalanında ona mümkün olduğunca çok mutluluk getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ediyorum.

Memnuniyetle iç çekiyor, gözlerini kapatıp kollarımda dönerek beni daha derin öpüyor, kolları boynuma dolanıyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde, kalbi benimkiyle aynı ritimde atarken, duşta olduğumuzu, başka bir yerde olmamız gerektiğini unutuyorum.

Bana kalırsa bu gemide sonsuza kadar kalabiliriz.

Nerede olduğumuz umurumda değil, yeter ki birlikte olalım. Bu kadını asla bırakmak zorunda kalmayayım.

Felicity

Vox'a geri dönüş yolculuğu biraz zaman alıyor.

Neyse ki Ren ve ben gözetleme sistemlerini yeterince hızlı devre dışı bırakabildik, böylece güneş konseyi alarmı zamanında algılayıp kontrol etmek için kimseyi gönderemedi. Bu da Nuthora'dan izlenmeden veya takip edilmeden kaçabildiğimiz anlamına geliyor.

Temiz bir şekilde kaçtık ve bu, gemideki herkes için büyük bir rahatlama oldu.

Droth, Voxerans'ın ana gezegenine vardığımızda ne yapacağımıza dair planlar yapmakla meşgul ve kadınlar Vox'un nasıl bir yer olacağı konusunda heyecanla spekülasyonlar yapıyorlar, ama her şeyden öte, herkes nihayet Nuthora'dan kurtulduğu için mutlu.

Bundan sonra ne olursa olsun, hepimiz için yeni bir başlangıç olacak.

Ren hala iyileşiyor, yavaş ama emin adımlarla. Kapsülden çıktıktan sonra hala biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Elizabeth onu kaldırdığında, ilk başta gösterdiği kadar güçlü olmadığını hemen anladım.

Dürüst olmak gerekirse, iyileşme kapsülünden uyandıktan hemen sonra duşta seks yapmak bizim için pek akıllıca bir fikir değildi. Ama birbirimize duygularımızı itiraf ettikten sonra, onun beni sahiplenmesini hiçbir şey engelleyemezdi. Ve ben başka türlü olmasını istemezdim.

Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

Ancak onun eşi olarak, onun bol bol dinlenmesini ve iyi bir şekilde iyileşmesini sağlamak benim görevim. Ren benim kadar inatçı, bu da onu uzun süre bir yerde tutmayı zorlaştırıyor. Diğer savaşçılarla birlikte olmak, Droth'a Vox'taki devam eden isyan için bir plan hazırlamasında ve stratejiler geliştirmekte yardım etmek istiyor.

"Yararlı olmak istiyorum" diye birden fazla kez şikayet eder ve ben sadece ona bakarak, en sevdiği şekilde dikkatini dağıtarak sırtarak gülümserim.

"Senin için yapabileceğim çok şey var" diye yanıtlıyorum her zaman ve onu yatıp yatakta kalması için nasıl teşvik edeceğimi bulmak hiç de zor değil.

Tabii ki, kendini zorlamasını ya da iyileşmesi için ihtiyaç duyduğu enerjinin çoğunu harcamasına izin vermek istemiyorum... Bu da, Vox'a yaptığımız yolculukta, onu sırt üstü yatırarak hem ona hem de kendime zevk verecek yeni ve yaratıcı yollar bulmak için çok zaman harcadığım anlamına geliyor.

yolculuğumuzun çoğunu, onu sırt üstü yatırarak hem onu hem de kendimi memnun edecek yeni ve yaratıcı yollar bulmakla geçiriyorum.

Şikayet edemem. Gemideki günlerimiz, ona oral seks yapmaktan, onu binmeye, ona altmış dokuzun çok daha heyecan verici anlamını öğretmeye kadar çeşitli şekillerde geçiyor. Ren, bu pozisyonu daha önce hiç denememiş ve birden fazla kez yapmakta ısrar ediyor.

Hepsini seviyorum.

Birbirimize doyamıyoruz, hem birbirimize verdiğimiz zevk için hem de sonrasında, onun güçlü kollarının içine kıvrılıp sessizce konuştuğumuz anlar için. Sonunda bunun ne olduğunu itiraf etmek, birbirimiz için ne olduğumuzu kabul etmek ve kendimi sevmenin ve sevilen olmanın mutluluğuna teslim etmek inanılmaz bir duygu.

Hiç kimse tarafından bu kadar sevildiğimi, değer verildiğimi ve kabul edildiğimi hissetmemiştim. Dünyada hiç böyle bir ilişkim olmamıştı ve eminim ki olamazdı da. Ren ve ben birbirimiz için yaratılmışız ve geçmişimde olan her şey artık bir yük gibi gelmiyor.

Sanki bu noktaya, şu an bulunduğumuz yere gelmemiz için olması gereken şeylermiş gibi geliyor.

Artık bu bağı reddetmediğimize göre, tanıştığımız ilk andan itibaren bunun gerçekten kaderimizde olduğu çok açık görünüyor.

O yeni bir insana dönüşmedi, ben de öyle. Hâlâ bana karşı hariç herkese karşı sert ve stoik davranıyor, ben de hâlâ inatçı olabiliyor ve kendimden şüphe duyabiliyorum, ama birbirimizin en iyi yanlarını ortaya çıkarıyoruz.

Onunla birlikteyken daha fazla güvenmeye ve açık olmaya istekliyim, o da benimle birlikte yumuşuyor. Onun bu yönünü, sert ve otoriter olmayan yönünü görmeyi seviyorum. Sadece benimle paylaştığı yönünü.

Hala eş bağı nasıl oluşur, böyle bir şey nasıl mümkün olur, tam olarak anlamış değilim, ama sonuçta bunun *nasıl* olduğu gerçekten önemli değil.

Tek bildiğim, tüm evrende sadece benim için yaratılmış tek bir adam olduğu.

Ve ben onu buldum.

Vox'a dönüş yolunda, yolun biraz daha yarısından biraz ileride, yakıt ikmali için durmamız gerekiyor.

Voxeran savaşçılarından ve insan kadınlardan birkaçı, durduğumuz ticaret gezegeni oldukça güvenli ve biraz keşif yapmak ve temiz hava almak için uygun olduğu için, gemiden inip bacaklarını uzatmaya karar verdi.

Ren o zamana kadar kendini yeterince iyi hissediyor ve bizimle birlikte gelmeye karar veriyor. İçimdeki açgözlü taraf, öğleden sonrasını kabinimizde geçirmek ve kimsenin duymadığı bir yerde onun beni ne kadar yüksek sesle inlettirebileceğini görmek istiyor, ama gemiden biraz uzaklaşmanın ikimiz için de iyi olacağını biliyorum. Vox'a varmadan önce hala epey yolumuz var ve gemide epey bir süre geçirdik.

"Hazır mısın, kira'm?" Ren, gemiden çıkmamızı sağlayacak büyük kapılara doğru yürürken bana fısıldıyor.

"Nuthora *olmayan* bir gezegene ayak basmaya mı?" diye şakayla karışık soruyorum. "Tabii ki, evet. Hazırdan da öteyim. Ama ayak basacağım gezegenin Vox olmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Onun yaralı yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim ve Ren göğsünden memnuniyetle küçük bir homurtu çıkardı.

Gemiden ayrılıp rıhtıma doğru ilerlerken, bu gezegenin meşhur tuz gölünden gelen tuzlu hava burun deliklerimizi doldurur. Görünüşe göre, bu tuzdan çeşitli baharatlar ve şifalı ürünler yapılıyor ve buradaki pazar tezgahlarında yaygın olarak satılıyor.

Yürürken başımı Ren'in koluna yaslayarak, yüzümde tekrar güneşin ve saçlarımda esintinin tadını çıkarıyorum. Keşke burada daha uzun kalabilsek diyorum ve Elizabeth'in Ren'in iyileşmesi için gölde uzun ve güzel bir yüzme seansı önerip önermeyeceğini kısa bir süre düşünüyorum. Ancak Droth'un sadece bunun için burada kalmaya ikna edilebileceğinden şüpheliyim.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye soruyorum, kirpiklerimin arasından eşime bakarak.

"Bu gezegene gelmedim, hayır." Başını sallar. "Kendi gezegenim dışında birkaç yer gördüm, ama benim gözümde hiçbirini bununla kıyaslanamaz. Vox dışında başka bir yerde olmak için hiç güçlü bir istek duymadım. Gezegenimi seviyorum ve onun gelişmesini istiyorum."

"Biliyor musun, halkına olan bağlılığın, sana aşık olmama neden olan ilk şeylerden biri," diyorum ona.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Gülümsedim. "İnatçılığının bir nedeni olduğunu ilk kez o zaman fark ettim. Çünkü kendini adadığın insanları çok önemsiyorsun."

"Öyle." Başını eğip bana bakarak başını sallar. "Ve o insanların başında sen geliyorsun, benim küçük Terran'ım."

O derin, boğuk sesiyle bana böyle seslendiğinde omurgamdan bir ürperti geçer. Göreve gönüllü olduğumda ormanda karşı karşıya geldiğimizde bana aynı sözleri söylediğini hatırlıyorum — küçük Terran. O zamanlar neredeyse bir hakaret gibi gelmişti, ama şimdi sahiplenme ve hayranlık dolu bir yankı bırakıyor.

Elimi eline sokuyorum, etrafımızdaki manzarayı izlerken avucumda hissettiğim sert nasırların dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

Keten tunik giymiş, uzun boylu, iri gözlü bir uzaylı, caddede yürürken beni süzüyor, beni baştan aşağı süzerken antenleri titriyor. Ren boğazının derinliklerinden, hırıltıya çok benzeyen bir ses çıkarıyor. Uzaylıya dik dik bakarken göğsünü şişirdiğini neredeyse hissedebiliyorum, kolunu sahiplenici bir şekilde belime dolayarak beni kendine çekiyor.

Onun kucaklamasına yaslanıyorum, alt dudağımı ısırarak gülümsememi bastırıyorum ve onun kokusunu içime çekiyorum.

Sevdiği şeyleri gerçekten çok koruyor.

Ve ben, bu sonsuz sevginin nesnesi olduğum için şanslı bir kadınıam.

Ren

Vox'a dönüş ^{yolculuğu} istediğimden daha uzun olsa da, gemide geçirdiğim günler hayal edebileceğimden daha güzel.

Felicity'den önce, evim olan gezegene dönmek için sabırsızlanıyor, her geçen gün daha da huzursuz oluyor, kendimi işimin disiplinine ve gelecekteki görevler ve savaş tatbikatları için planlar yapmaya adıyor olurdum.

Ama hala kendimi işe yarar hissetme isteği duysam da, planlar, komplolar ve stratejiler olmadan saatlerin geçmesine izin vermekten, Felicity'nin yumuşak, dolgun vücudunun zevkine kendimi kaptırmaktan, onun tadını, dokunuşunu ve kokusunu tekrar tekrar deneyimlemekten yeni bir zevk alıyorum.

Bana hiç görmediğim ve muhtemelen hiç görmeyeceğim şeyleri anlatıyor, eskiden yaşadığı parlak ışıklar ve renkli tabelalarla dolu, tüylü kostümler giymiş dansçılar ve havada uçan akrobatlar, müşteriler onlara para atarken sahnede şehvetle kıvrılan erkekler ve kadınlarla dolu ısıltılı şehri anlatıyor. Ülkesinin her yerinden gelen sonsuz insan akınının o şehre nasıl geldiğini anlatıyor: her kesimden insan, ceplerinden taşan kadar zengin olanlardan, neredeyse hiçbir şeyi olmayan ama kumarhanelerde servet bulmayı ümit edenlere kadar.

O insanlardan bahsederken sesinde bir hüznü duyuyorum, çünkü o da bir zamanlar onlardan biriydi ve ben ona her zaman bunun artık önemli olmadığını söylüyorum.

Onun artık benimle birlikte yeni bir geleceği var. Ve onu eskiden rahatsız eden, bağımlılıklarını besleyen korku ve özgüven eksikliğinin tamamen ortadan kalkmamış olabileceğini bilsem de, bu şeytanlar yeniden ortaya çıkmaya çalıştıklarında ona karşı savaşmasına yardım etmek için her zaman yanında olacağım.

Çünkü onlar ona sahip olamazlar.

Felicity benim.

Sevmek, değer vermek ve korumak benim görevim.

Sonsuza kadar.

Yine de, evli bir adam olarak yeni kazandığım sabrıma rağmen, Vox'a yaklaştıkça heyecanım giderek artıyor. Vardığımız gün, sabırsızlıktan kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

İşte bu, diye düşünüyorum, eski evimize yaklaşırken. Prens Droth, beş yıldan sonra ilk kez Vox'un kumlarına geri dönecek. Bu, isyanı yeniden alevlendirmek ve Drokar'ın hükümdarlığını nihayet sona erdirmek için bir fırsat.

Hala yapılacak çok şey olduğunu, planlar yapmamız ve tüm halkı harekete geçmeye teşvik etmemiz gerektiğini biliyorum, ama hayatımda ilk kez, sadece ileriye bakıp tek bir hedefe odaklanmıyorum.

Hayatım artık bundan daha büyük geliyor.

Daha önce hayal bile edemediğim umutlarım var ve sadece savaşmaktan, sadece bir savaşçı olarak hizmet etmekten çok daha fazlasını içeren bir gelecek vaadi var. Artık sadece prensim veya halkımız için savaşmıyorum. Eşim, onun halkı ve hepimizin birlikte yaşayacağımızı umduğum gelecek için savaşıyorum. Yolda olan çocuklar ve bir gün Felicity ile sahip olmayı umduğum çocuklar için.

Daha önce böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim, ama şimdi zihnimde çok net bir şekilde görebiliyorum.

Prensimi ve diğerlerini kurtarmak için Vox'tan ayrıldım, ama çok daha fazlasıyla geri döndüm.

Sonunda Vox'a vardığımızda, Droth gemiyi saray ve Drokar'ın bulunduğu başkentten çok uzak, çölün ötesinde ve Vox dağlarının eteklerindeki tepelerin derinliklerinde indiriyor. Gemiye iyi gizlenebileceği bir yere indiriyoruz, alçaktan uçmaya ve mümkün olduğunca çabuk inmeye dikkat ediyoruz.

Yolculuk sırasında Droth, tüm bu yıllar boyunca kendisine sadık kalan, hala hayatta olan isyancıların üyelerine ulaştı. Ve şimdi, hepimiz gemiden inip en yakın mağaranın ağzına doğru yürürken, o isyancı grup bizi karşılamak için bize doğru ilerliyor.

Orada saklanarak prenslerini bekliyorlardı ve Felicity'yi bana yakın tutarken, prensimin çok uzun zamandır ilk kez halkına yaklaşmasını izlerken kalbim kabardı.

Onlar onu selamlamak için dışarı çıkıp adını haykırırken ve o da onlara karşılık verirken, yüzünde duygular açıkça okunuyor. Orada sevinç, umut ve tekrar eve dönmenin verdiği rahatlık yazıyor — benim de hissettiğim aynı rahatlık. Kısa bir süre

çok uzun gelmişti, ama zaferle dönmek, bu küçük savaşı kazanmak ve umarım zamanla savaşımızı kazanabilmek güzel.

Yeni dönen Voxeran savaşçıları da çok mutlu görünüyorlar ve Terran kadınlarının heyecanını ve gerginliğini hissedebiliyorum. Etrafımda toplanıp fısıldaşıyorlar ve eşleri olan kadınlar savaşçıların yanında durup bu yeni gezegeni hayretle izliyorlar.

Felicity'nin elini sıkıp onu kendime çekiyorum ve eğilip başının üstüne öpücük konduruyorum.

"Bunu sen yaptın," diye fısıldıyorum, saçlarının tatlı kokusunu içime çekerek. "Bütün bunları sen mümkün kıldın."

O da elimi sıkıca tutar, parlak kahverengi gözleriyle bana bakar ve yüzünde bir gülümseme yayılır.

"İkimiz yaptık," der yumuşak bir sesle, toplanan Terranlar, Voxeranlar ve bizi karşılamaya gelen isyancılara bakarak. "Bunu birlikte başardık."

Felicity

Aylar önce düşen gemide bir kriyopodda uyandığımdan beri çok şey değışti. Gemiye yağmacılardan korumaktan, Voxerans'ın küçük köyünde yaşamaya, ormanda kamp kurmaya ve şimdi de bir mağarada saklanmaya kadar geldik.

Bunların hiçbirisi lüks içinde yaşamak olarak nitelendirebileceğim şeyler değildi, ama başka türlüünü istemezdim.

Vox'a yerleşmek umduğumdan daha kolay oldu. Zaten zorlu koşullara alışmıştık ve diğer tüm insan kadınlar ve ben, buradaki Voxeran isyancılar tarafından sıcak karşılandık.

Ren bu konuda oldukça yardımcı oldu, muhtemelen Nuthora'da savaşçılarla birlikte bizi bulduğunda kendi güvensizliğini hatırladığı için.

Olası endişeleri daha dile getirilmeden ortaya koyarak, diğerlerinin aralarında yabancıların bulunmasından duyabilecekleri endişeleri hafifletiyor. Elizabeth'in Voxeranların tıbbi bakımına yaptığı katkılardan ve benim gözetleme sistemlerini devre dışı bırakma görevine yardımımından bahsediyor, tüm kadınların gücünü ve cesaretini övüyor.

Onun böyle konuşmasını duymak kalbimi ısıtıyor. Bir zamanlar bize karşı çok şüpheliydi, ama şimdi en büyük destekçilerimizden biri ve Voxerans'ın zihninde herhangi bir şüphe veya endişe yerleşmeden ortamı yatıştırıyor.

Bana söylendiğine göre, plan Droth, Ren ve diğer savaşçılar Drokar'ı tahttan indirmek için en iyi stratejiyi belirleyene kadar bir süre burada, mağarada kalmak. Diğer kadınların sık sık, ormandaki bir köyü dağlardaki bir mağaraya takas ettiğimizle ilgili şakalar yaptığını duyuyorum - bu, varsa da yatay bir hareket - ama hepsi iyi niyetli şakalar ve bunların altında benim hissettiğimle aynı şey yatıyor.

Umut.

Çünkü şu anda bir mağarada olsak, yemeklerimizi ateşte pişiriyor, yerde yatıyor ve yakındaki bir dağ deresinde çamaşır yıkıyor olsak da, bu gezegen Nuthora'nın hiç olmadığı ve asla olamayacağı bir şeyi temsil ediyor.

Bir yuva.

Bir gelecek.

Hepimiz için ve yolda olan yarı Voxeran, yarı insan çocuklar için yeni bir başlangıç.

Diğer kadınlar da benimle aynı şekilde düşünüyor. Yeni kampımızı kurarken bana bunu söylüyorlar. Hepsi, eşli olanlar da eşsiz olanlar da, Dünya'daki eski hayatlarından çok, buradaki Voxeranların geleceğine daha fazla bağlı hissediyorlar. Hepsi de kendi gezegenlerinde kaçmak istedikleri bir şey vardı, kendilerini boş ve tatminsiz hissettiren bir şey, ama burada hepimiz yeni bir amaç bulduk. Kök salabileceğimiz yeni bir yer.

Hepimiz buraya ait olduğumuzu, bu topluluğun bizim olduğunu hissediyoruz. Şu anda birlikte yaşadığımız insanlardan ne kadar farklı olursak olalım, olduğumuz gibi kabul edildiğimiz bir yer.

Vox'tan diğer isyancılarla birlikte kaldığımız mağara çok büyük, mağaranın ağzının hemen yanında geniş bir açık alan ve arkaya doğru dallanan birkaç küçük bölüm var. Hiçbirimizin fazla ekipmanı veya eşyası yok, bu yüzden insanlar mağaranın küçük bölümlerini uyku yeri olarak sahipleniyor, birkaç kürk veya deri serip çantalarını duvara yaslıyorlar.

Ren, şu anda paylaştığımız sırt çantasını düzenlemeyi bitirdiğimde arkamdan yaklaşıyor. Saçlarımı okşuyor, kokumu içine çekiyor ve boğazının derinliklerinden hafif bir hırıltı sesi çıkarıyor.

Tanrım, onu çok seviyorum. Onun okşamasına kendimi bırakırken dudaklarım mutlu bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Bu vahşi, yaralı canavar gibi adamın, evcilleştirilmiş bir aslan gibi benim için erimesini seviyorum. Ama sadece benim için.

"Benimle gelir misin?" diye sorar, elimi tutup parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir. "Sana gezegenimi daha fazla göstermek istiyorum. Yaşadığım yeri daha fazla."

"Seninle her yere giderim," diyorum gülümseyerek, ve bunu içtenlikle söylüyorum. Sadece şu anda değil, sonsuza kadar.

Hayatımız bizi nereye götürürse götürsün, Ren'in yanımda olmasını istiyorum.

İnci mavisi teninde dönen izler, duygularının bir göstergesi olarak yumuşak bir parıltıyla atıyor. Parmaklarımı sıkıyor, birleşen ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. Sonra beni mağaradan dışarı çıkarıyor.

Beni mağaranın girişine yakın tepelere çıkarır ve Vox'un manzarasını daha yüksek bir noktadan gösterir, buradan gezegeni daha iyi görebiliriz

. Şehirden görülemeyecek kadar uzaktayız, ama çevremizi saran manzarayı net bir şekilde görebiliyorum.

Önümdeki uçsuz bucaksız çöl manzarasını izlerken alt dudağımı ısırıyorum.

Nefes kesici, sanki bir sanatçının hayal ettiği gibi. Sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi – ki sanırım tam da öyle.

Arazi, bilim kurgu filmlerinden çıkmış gibi, yer yer neredeyse doğal olmayan kum oluşumları ve kum tepeleriyle kaplı. Uzaklarda daha fazla dağ var ve burada orada küçük yeşil ve mavi alanlar, suyun varlığıyla bir vaha oluşturduğu yemyeşil yaşam alanları var.

Muhteşem.

Sonunda bakışlarımı Ren'e çevirdiğimde, yüzünde endişe görüyorum, sanki burayı beğenmeyeceğimden korkuyormuş gibi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesinde hafif bir gerginlik var. Burada mutlu olmamı ne kadar istediğini, bu gezegende onun gibi kendimi evimde hissetmemi ne kadar istediğini bilmek, kalbimi kabartıyor.

"Bayıldım," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Gördüğüm en güzel şey."

"Gerçekten mi?" Başını biraz eğiyor, bakışları benimkilere odaklanmış. "Senin..."

"Bu konuda yalan söylemem, söz veriyorum." Ona daha tam olarak

dönerek, parmaklarımı yanağından aşağı doğru kaydırıyorum. "Harika.

Açıkçası, geldiğim yerden çok da farklı değil," diye ekliyorum küçük bir gülümsemeyle. "O zaman da çölün yakınında yaşıyordum. Muhtemelen bir tesadüf, ama aynı zamanda kader de, bence. Eski hayatım ve yeni hayatım, geçmişimin kötü yanları olmadan burada bir araya gelebilir. Her zaman burada olmam gerektiğini biliyorum. Burada, seninle birlikte."

Avuç içimi yüzüne bastırıyorum, parmak uçlarımda altımda yara izlerinin çıkıntılarını hissediyorum ve o dokunuşuma doğru eğilirken, kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

"İlk başta sana aşık olmaktan korkuyordum," diyorum, alt dudağımı ısırarak. "Nuthora'ya düştükten sonra bağımlılığım kurtuldum ve sana aşık olmak ilk başta bir kumar gibi geliyordu. Asla ulaşamayacağım bir heyecanı kovalamak gibi. Ama şimdi daha iyi biliyorum. Hiç de kumar değildi. Kaderimizde vardı."

Ren'in yüzünde mutluluk çiçek açar. "Benim tatlı kira'm. Korkunu yendiğin için çok mutluyum. Tanıdığım en cesur kadın sensin. Her şeyi başarabileceğine yürekten inanıyorum."

Henüz mağaraya dönmeye hazır olmadığı belli olan adam, yere oturur ve beni kucağına oturtmak için aşağı çeker, ben onun üzerine otururken sırtını bir kayaya dayar.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, zengin kokusunu içime çekerek elimi uzatıp peştamalını kenara itiyorum. Onun benim için çoktan sertleştiğini, avucumda zonkladığını, parmaklarımı gövdesinin sırtından ucuna doğru kaydırırken baş kısmında ön sıvının biriktiğini fark ediyorum.

Siktir, bunu seviyorum.

Onun her zaman benim için hazır olmasını, her zaman daha fazlasını istemesini seviyorum. Onu hafifçe okşarken inliyor, eli saçlarımı kavıyor. Kafamın derisinde hislerin dans etmesine yetecek kadar sıkı olan bu tutuşla, beni kendine çekip bir kez daha öpüyor.

"Ne dersin, kira'm?" diye kaba bir sesle mırıldanıyor, sesinde alaycı bir ton var. "Güneşe, kuma ve rüzgara birbirimizi ne kadar sevdiğimizi göstermeli miyiz?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Evet, tüm evrenin benim senin olduğumu bilmesini istediğini söylemiştin. Vox'un bu küçük kısmı başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor."

"O zaman beni içine al," diye emreder, dudaklarımı ısırp tekrar öper.

Ağırlığımı biraz kaydırarak dizlerimin üzerine kalkarım, sonra onu bacaklarımın arasına yönlendirir ve kendimi onun üzerine eğilirim.

"Tanrım, evet," diye inler, sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi kalçalarını biraz yukarı doğru iter.

Ben de bekleyemem.

Bunu sonsuza kadar yapabilirim, asla bıkmam.

Ren'in kalın penisi beni doldururken hissettiğim kadar iyi bir şey hiç olmadı ve onun üzerine çökerken zevkle inliyorum. Ellerimle yüzünü kavrarken, dillerimiz birbirine dolanırken, vücutlarımız birbirine sarılırken, kum dizlerimi çiziyor. Beni doldurmasını, onu sürerken altımda olan sert kaslarını, saçlarının yumuşaklığını ve yüzünün dokusunu seviyorum ve içimde attığını hissederken zevkle inliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, ritmimi bulurken yüzünü okşuyorum. Ren'in işaretleri parlak bir şekilde parlıyor ve kolları beni sıkıca sarıyor, vücutlarımız birbirine yapışırken beni kendine yakın tutuyor.

"Seni seviyorum, Felicity'm." Kedimsi yeşil gözleri duygu, ateşli arzu ve şefkatle parlıyor. "Mükemmel eşim."

Sanki Şimdiye kadar yaşadığım tüm endişelerim, tüm korkularım yok olmuş, Dünya ile Nuthora arasında bir yerde kaybolmuş, geriye sadece yeni bir insan kalmış gibi hissediyorum; hiç olabileceğimi düŐünmediğim biri. Cesur, sert, yumuşak ve sevgi dolu, kendini bilinmeyene atıp daha g   l , daha iyi bir Şekilde geri d nebi en biri.

Geçmişteki hatalarının esiri olmayan biri.

Voxeran güneŐi üzerimize vururken, ter cildimizde parıldı yor.

 lk orgazmım içimde derinlerde oluŐmaya başlıyor ve kalçalarımı Ren'in üzerine bastırarak klitorisimde mükemmel bir sürtünme buluyorum. Penisinin dibindeki o düğüm tam bir mucize ve o içime girerken bana zevk verebilecek mükemmel yolları öğrendim.

Artan zevki daha fazla tutamayacak hale geldiğimde, başımı geriye atıyorum, ellerimi onun kaslı göğsüne dayayarak vahşi bir coŐkuyla ona biniyorum ve boŐaldığımı gökyüzüne haykırıyorum.

O da benim orgazmımın hemen ardından boŐalıyor, ellerini kal alarımaya sertçe bastırarak içime giriyor, sıcak menisi beni dolduruyor ve ben onunla sonsuza kadar bunu yapmak istediğimi biliyorum.

Benim için daha mükemmel biri hiç olmadı. O

benim diğ er yarım, gerçek ruh ikizim.

Benim asi ruhum.

Ivy

Vox'a vardığımız için şimdi yapacak çok iş var. Herkes yerleşiyor ve itiraf etmeliyim ki, Nuthora köyünden ayrıldıktan sonra olduğu gibi sürekli hareket halinde olmamak çok güzel. Bu mağarada sonsuza kadar kalmayı umduğumdan değil, ama her gün ormanda yürüyerek yeni bir kamp kurmaktan daha iyidir.

"Hey, Gemma, bana o fazla deri parçalarını uzatır mısın?"

"Tabii." Gemma parçaları Sadie'ye uzatır, Sadie de onları alır ve düzenli bir şekilde istiflediği yığına ekler.

İki kadın yanımda mağara zemininde oturmuş, kıyafetleri katlayıp yiyeceklerimizi sayıyorlar. Elizabeth, tıbbi malzemelerimizin kalanlarını inceliyor, ara sıra bir elini sırtına götürüp kendini düzeltiyor. Sanki her an doğuracakmış gibi görünüyor, karnı artık çok dışarı çıkmış durumda ve gerinmeye çalışırken bize gülümsüyor.

"Nuthora'da doğum yapmayacağım için mutluyum," diyor, üzgün bir şekilde etrafına bakarak. "Ama bebeğimi ilk kez bir mağarada görmek istemiyordum. En azından burada bizi öldürmek isteyen *tek bir* şey var, her bitki ve yaratık değil."

"Aslında, bu kadar uzun süre ormanda kaldıktan sonra çöl oldukça hoş," diyor Sadie gülererek. "En azından manzara değişmiş oluyor. Ama bu yenilik çok geçmeden kaybolur herhalde."

"Umarım Droth tahtını bir an önce geri alır," diyor Gemma, bir bezi silkelerken. "Her şeye kum girmiş *durumda* ve gemiden ineli daha birkaç gün oldu. Ne esir ne de asi olarak sonsuza kadar yaşamak istemiyorum. Biraz normallik iyi olurdu."

Gözüm Axen, Zayre ve Strome'a kayıyor, sanki konuşmamızı duymuşlar gibi sırtarak bize doğru yürüyorlar.

Hepimiz ayağa kalkıyoruz ve Axen, Elizabeth'e ulaşacak kadar yaklaştığı anda kollarını ona doluyor ve yanağına hafifçe öpücük konduruyor.

"Vox'ta ne olursa olsun," diye kulağına fısıldadığını duydum. "Seni ve bebeği koruyacağım. Söz verdiğim gibi."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Kendi küçük dünyalarında, etraflarındaki dünyadan kopmuş, birbirlerine fısıldaşıyorlar. Onları neredeyse hayranlıkla izlemekten kendimi alamıyorum ve göğsümde küçük bir kıskançlık kıvılcımı yanıyor.

Diğer kadınların bazıları, şimdiye kadar gördüğümüz eş bağlarına rağmen, eşsiz olmaktan hala mutlu görünüyorlar. Bağımsızlıklarını seviyorlar gibi görünüyorlar ve hatta bazıları bunu bir tür metafizik tuzak olarak görüp şüpheyle yaklaşıyorlar. Onların iradelerini ellerinden alıp onları sonsuza kadar bir uzaylıya bağlayacak bir şey... Kendi hükümetimiz tarafından kaçırılıp başka bir uzaylı ırka seks kölesi olarak satılmak üzere olduğumuzu düşünürsek, onları tamamen suçlayamam.

Bu, diğer insanların temel iyiliğine güven veya inanç besleyecek türden bir şey değil.

Peki ya ben? Ben *kesinlikle* bir eş istiyorum.

Eşleşmiş çiftlerin birbirlerinin gözlerine bakışlarını her gördüğümde, aynı kıskançlık hissini duyuyorum ve bu his haftalar geçtikçe daha da artıyor.

Voxeran savaşçılarının büyüklüklerine, güçlerine ve tuhaflıklarına rağmen kendimi onların arasında bu kadar güvende hissetmemin bir nedeni de, insan kadınlarla kurdukları eş bağlarında bize ne kadar koruyucu davrandıklarını görmüş olmam. Sanki eşlerini o kadar çok seviyorlar ki, eşlerinin değer verdiği her şeyi ve herkesi koruyacaklarmış gibi. Sadakatleri mutlak ve inanılmaz, daha önce hiç görmediğim bir aşk.

Ben de bunu istiyorum.

Bu tür bir bağla birine bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Strome yanıma yaklaşır, vücudunun ısınısını hissedebileceğim kadar yakın durur.

"Vox'u nasıl buldun?" Gülümser ve tüm Voxeranların sahip olduğu hafifçe uzamış köpek dişlerini gösterir. "Nuthora'dan biraz farklı, orası kesin."

"Henüz pek bir şey görmedim." Omzuna hafifçe vurup gözlerimi deviriyorum. "Ama daha fazlasını görmek isterim. Her zaman Dünya'daki çölü ziyaret etmek istemişimdir, ama hiç gitmedim."

"Burada bolca çöl var," diyor uzun boylu Voxeran gülerek, elini koyu renk saçlarının arasından geçiriyor. "O kadar çok ki, halkım şehirlerdeki normal hız motosikletlerinden daha hızlı kum tepelerini geçebilen özel bir hız motosikleti icat etti. Biz Voxeranlar da bindiğimiz bir hayvan var

yaki adında uzun tüylü, boynuzlu bir yaratık var, ama o da pek hızlı değil."

"Peki ya şehir? Büyük mü?"

"Başkent tek şehir, yani evet. Diğerleri çoğunlukla köyler, gerçek anlamda şehirler değil. Gezegenin büyük bir kısmı yaşanmaz, bu yüzden bitkilerin yetiştiği yerde toplanıyoruz. Başkent muhteşem. Sanki çölden fıskırmış gibi görünmesi amaçlanmış, kumdan yapılmış bir şehir. Bence çok güzel. Vox'ta zengin mücevher madenleri var ve saray bunlarla dolu."

Bana şehir hakkında biraz daha bilgi veriyor, sarayı ve isyan öncesinde savaşçıların kaldığı yaşam alanlarını anlatıyor.

Birkaç dakika sonra, o ve diğer adamlar Droth'a yardım etmek için çağırılırlar. Prens, geldiğimizde bizi karşılayan birkaç isyancıyla sıkı bir toplantı yapmaktadır. Bu isyancılar, Ren gibi, Drokar'ı tahttan indirme girişiminin ardından yakalanıp sürgün edilmemişlerdir. Sarayı geri alıp Droth'un amcasını zorla kovmak için planlar yapmaya başladıklarını biliyorum.

Kaide ve diğer savaşçılar, büyük mağarayı geçmeden önce bana ve diğer kadınlara veda ederek başlarını salladılar.

Onların gidişini izlerken, eş bağı hakkında tekrar düşünürüm ve göğsüm sıkışır.

Nuthora'da geçirdiğimiz süre boyunca Voxeran savaşçılarını iyi tanıdım ve bu bağı öğrendiğimizden beri kendimi ona hiç kapatmadım. Mümkün olduğunca açık ve umutlu kalmaya çalıştım, bu bağı oluşup oluşmayacağını görmek için bekledim.

Ama oluşmadı.

Bir süre Strome ile olabileceğini düşündüm, ama onun flörtçülüğünün sadece doğası olduğunu, aramızdaki potansiyel bir bağla ilgisi olmadığını çabucak anladım.

Hatta şimdi bana daha çok ağabeyim gibi geliyor, koruyucu ve bazen şapşal, flört etmekten çok benimle dalga geçiyor. Aramızda şehvet yok, eşleşmiş çiftlerde gördüğüm gibi bir çekim yok.

Nuthora'da tanıştığım diğer tüm Voxeran erkekleri için de durum aynı. Hepsini çok *seviyorum*, onların arkadaşlığından keyif alıyorum ve onlar hakkında daha fazla şey öğrenmekten mutluyum. Ama hepsi bu. Arkadaşıktan öte bir şey yok.

Sonra Felicity'yi düşünüyorum ve içimde yine küçük bir umut ışığı parlıyor. O eşini buldu. Sonuçta o da oradaydı. Sadece

karşılaştığımız ilk Voxeran grubunda değildi. Birlikte yaşadığımız kişiler arasında da değildi.

Bu da demek oluyor ki...

Belki de benim eşim buradadır. Vox'ta. Beni bekliyor ve bunun farkında bile değil.

Mağaranın kenarına yürüyüp çöle bakıyorum, küçük bir rüzgâr saçlarımı uçurunca kızıl kahverengi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Ani bir umut dalgası kalbimi çarpıtıyor. Mağarada bizimle yaşayan isyancıları henüz çok iyi tanımıyorum, ama belki de eşim onlardan biridir.

Ren gibi cesur ve atılgan biri olabilir. Güçlü, heybetli bir adam. Yakışıklı ve hatta biraz tehlikeli biri.

Omzumun üzerinden geriye bakıp, umutla mağaranın sakinlerine göz gezdirirken, kendimi biraz hayal kurmaya cesaret ederek, heyecan dalgaları içimi kaplıyor.

Belki de eşim Vox'ta, kaderi bekliyor. Aramızda bir bağ oluşmasını bekliyor.

Onun uzaylı düşmanı, Ivy ve Kardax'ın hikayesi, sıradaki hikaye. O, eş bağı kurulmasını çok uzun süre bekledi, ama bu gerçekleştiğinde, bu, onun hiç beklemediği... ya da istemediği son kişiyle oldu.

Amazon ve Kindle Unlimited'da bulabilirsiniz:

BURADA

Felicity ve Ren arasındaki eğlenceli ve ateşli bonus sahneyi okumak ister misiniz? Bonus bölümün ÜCRETSİZ kopyasını almak için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın:

<https://BookHip.com/RWBZZPZ>

Bu kitabı FB grubumda diğer okuyucularla tartışın:

<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Presley Hall'un diğer eserleri

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri

[Claimed - Kitap 1](#)
[Stolen - Kitap 2](#)
[Rescued - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Baştan Çıkarılmış - Kitap 8](#)
[Evcilleştirilmiş - Kitap 9](#)
[Takip Edilen - Kitap 10](#)
[Possessed - Kitap 11](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı](#)
[Canavarı - Kitap 3 Onun](#)
[Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)
[Onun Uzaylı Haydutu - Kitap](#)
[5 Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
[Kitap 6 Onun Uzaylı Ası -](#)
[Kitap 7 Onun Uzaylı](#)
[Düşmanı - Kitap 8](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[İletişim](#)

[1. Felicity.](#)

[2. Ren](#)

[3. Felicity.](#)

[4. Ren](#)

[5. Felicity.](#)

[6. Ren](#)

[7. Felicity.](#)

[8. Ren](#)

[9. Felicity.](#)

[10. Ren](#)

[11. Felicity.](#)

[12. Felicity.](#)

[13. Ren](#)

[14. Felicity.](#)

[15. Ren](#)

[16. Felicity.](#)

[17. Ren](#)

[18. Felicity.](#)

[19. Ren](#)

[20. Felicity.](#)

[21. Ren](#)

[22. Felicity.](#)

[23. Felicity.](#)

[24. Ren](#)

[25. Felicity.](#)

[26. Ren](#)

[27. Felicity.](#)

[28. Ivy.](#)

Presley [Hall](#)'un [diğer](#) eserleri

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

